

H. C. Andersen: Eventyr 108: Iisjomfruen. (1862) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.	H. C. Andersen - Eventyr 108: Isjomfruen (1862) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.
I. Lille Rudy. Lad os besøge Schweiz, lad os see os om i det herlige Bjergland, hvor Skovene voxer op ad de steile Klippevægge; lad os stige op paa de blendende Sneemark, og igjen gaae ned i de grønne Enge, hvor Floder og Bække bruse afsted, som vare de bange for, at de ikke tidsnok skulle naae Havet og forsvinde. Solen brænder i den dybe Dal, den brænder ogsaa oppe paa de tunge Sneemasser, saa at de i Aaringerne smelte sammen til skinnende Iisblokke og blive rullende Laviner, optaarnede Gletschere. To saadanne ligge i de brede Fjeldkløfter under "Schreckhorn" og "Wetterhorn", ved den lille Bjergby Grindelwald; mærkelige ere de at see, og derfor komme, i Sommertiden, mange Fremmed herhid fra alle Verdens Lande; de komme over de høie, snebedækkede Bjerger, de komme nede fra de dybe Dale, og da maae de i flere Timer stige, og alt som de stige, sænker Dalen sig dybere, de see ned i den, som saa de fra en Luftballon. Foroven hænge tidt Skyerne som tykke, tunge Røggardiner om Bjergspidserne, medens nede i Dalen, hvor de mange brune Træhuse ligge spredte, endnu en Solstraale lyser, og løfter frem en Plet i straalende Grønt, som var den transparent. Vandet bruser, summer og suser dernede, Vandet risler og klinger foroven, det seer ud der som flagrende Sølvbaand ned over Klippen.	I. Lille Rudy. Lad os besøge Schweiz, lad os se os om i det herlige bjergland, hvor skovene vokse op ad de stejle klippevægge; lad os stige op på de blændende snemark, og igen gå ned i de grønne enge, hvor floder og bække bruse afsted, som var de bange for, at de ikke tidsnok skulle nå havet og forsvinde. Solen brænder i den dybe dal, den brænder også oppe på de tunge snemasser, så de med årene smelter sammen til skinnende isblokke og bliver rullende laviner, optårnede gletschere. To sådanne ligger i de brede fjeldkløfter under "Schreckhorn" og "Wetterhorn", ved den lille bjergby Grindelwald; mærkelige er de at se på, og derfor kommer, i sommertiden, mange fremmede hertil fra alle verdens lande; de kommer over de høje, snebedækkede bjerger, de kommer nede fra de dybe dale, og da må de i flere timer stige op, og mens de stiger op, sænker dalen sig dybere, de ser ned i den, som så de fra en luftballon. Foroven hænger tit skyerne som tykke, tunge røggardiner om bjergspidserne, mens nede i dalen, hvor de mange brune træhuse ligger spredte, endnu en solstråle lyser, og løfter frem en plet i strålende grønt, som var den transparent. Vandet bruser, summer og suser dernede, vandet risler og klinger foroven, det ser ud som flagrende sølvbånd ned over klippen. -

Paa begge Sider af Veien herop ligge Bjælkehuse, hvert Huus har sin lille Kartoffelhave, og den er en Nødvendighed, thi her inden Døre ere mange Munde, her er fuldt op af Børn, og disse kunne nok tære deres Foder; fra alle Husene myldre de frem, trænge sig om de Reisende, enten disse komme tilfods eller tilvogns; hele Børneflokken driver Handel; de Smaa falbyde og sælge nydeligt udskårne Træhuse, som man seer dem byggede her i Bjergene. Det være nu Regnveir eller Solskin, Børnevrimlen kommer frem med sine Varer. For nogle og tyve Aar siden stod her, een og anden Gang, men altid noget fjernet fra de andre Børn, en lille Dreng, der ogsaa vilde handle; han stod med et saa alvorligt Ansigt og med begge Hænder fast om sin Spaanæske, som vilde han dog ikke slippe den; men just denne Alvor, og at Fyren var saa lille, var Aarsag til at han just blev bemærket, ja kaldet paa, og tidt gjorde den bedste Handel, selv vidste han ikke hvorfor. Høiere oppe paa Bjerget boede hans Morfa'er, der snittede de fine, nydelige Huse, og deroppe i Stuen stod et gammelt Skab, fuldt op af den Slags Udskæringer, der vare Nøddeknækkere, Knive, Gafler og Æsker med deiligt Løvværk og springende Gemser; der var Alt hvad der kunde glæde Børneøjne, men den Lille, Ruby blev han kaldt, saae med større Lyst og Længsel paa det gamle Gevær under bjælken, det skulde han engang faae, havde Morfa'er sagt, men han maatte først blive stor og stærk nok til at bruge det. Saa lille som Drengen var, blev han dog sat til at passe Gederne, og dersom Det at kunne klatre med dem var at være en god Vogter, ja saa var Rudy en god Vogter; han klatrede endogsaa lidt høiere, han holdt af at tage Fuglereeder høit i Træerne, forvoven og kjæk var han, men smile saae man ham kun, naar han stod ved det brusende Vandfald, eller naar han hørte en Lavine rulle. Aldrig legede han med de andre Børn; han kom kun sammen med dem, naar hans Morfa'er sendte ham ned for at gjøre Handel, og den syntes Rudy ikke stort om, hellere gad han kravle alene om paa Bjergene, eller sidde hos Morfa'er, og høre ham fortælle om gammel Tid og om Folkefærdet nær herved i Meiringen, som	På begge sider af vejen herop ligger bjælkehuse, hvert hus har sin lille kartoffelhave, og den er en nødvendighed, for her inden døre er mange munde, her er fuldt op af børn, og disse kunne nok spise deres måltider helt op; fra alle husene myldrer de frem, trænger sig om de rejsende, enten disse komme til fods eller til vogns; hele børneflokken driver handel; de små falbyder og sælge nydeligt udskårne træhuse, som man ser dem byggede her i bjergene. Det være nu regnvejr eller solskin, børnevrimlen kommer altid frem med sine varer. For nogle og tyve år siden stod her ofte, men altid noget fjernt fra de andre børn, en lille dreng, der også ville handle; han stod med et så alvorligt ansigt og med begge hænder fast om sin æske, som om han ikke ville slippe den; men netop denne alvor, og at fyren var så lille, var årsag til at især han blev bemærket, ja kaldet på, og tit gjorde han den bedste handel, selv vidste han ikke hvorfor. Højere oppe på bjerget boede hans morfar, der snittede de fine, nydelige huse, og deroppe i stuen stod et gammelt skab, fuldt op af den slags udskæringer, der var nøddeknækkere, knive, gafler og æsker med dejligt løvværk og springende bjerg-gemser; der var alt hvad der kunne glæde børneøjne, men den lille, <i>Rudy</i> blev han kaldt, så med større lyst og længsel på det gamle gevær under bjælken, det skulle han engang få, havde morfar sagt, men han måtte først blive stor og stærk nok til at bruge det. - Så lille som drengen var, blev han dog sat til at passe gederne, og hvis det at kunne klatre med dem var at være en god vogter, ja så var <i>Rudy</i> en god vogter; han klatrede endda også lidt højere, han holdt af at samle fuglereeder højt i træerne, forvoven og kæk var han, men smile så man ham kun, når han stod ved det brusende vandfald, eller når han hørte en lavine rulle. Aldrig legede han med de andre børn; han kom kun sammen med dem, når hans morfar sendte ham ned for at gøre handel, og den syntes <i>Rudy</i> ikke stort om, hellere gad han kravle alene om på bjergene, eller sidde hos morfar og høre ham fortælle om gammel tid og om befolkningen nær herved i <i>Meiringen</i>, som han var fra; det folkefærd havde
--	---

han var fra; det Folkefærd havde ikke været der fra Verdens første Tid, sagde han, de vare vandrede ind; høit oppe fra Norden vare de komne, og der boede Slægten, og kaldtes "Svenske". Det var nu en heel Klogskab at vide Det, og det vidste Rudy, men han fik endnu mere Klogskab ved anden god Omgang, og det var Husets Besætning af Dyreslægten. Der var en stor Hund, Ajola, et Arvegods efter Rudys Fader, og der var en Hankat; den især havde meget at betyde for Rudy, den havde lært ham at klatre.

"Kom med ud paa Taget!" havde Katten sagt, og det ganske tydeligt og forstaaeligt, thi naar man er Barn og endnu ikke kan tale, forstaaer man udmærket Høns og Ænder, Katte og Hunde, de tale os lige saa forstaaeligt som Fader og Moder tale, man maa bare være rigtig lille; selv Bedstefaders Stok kan da vrinske, blive til Hest, med Hoved, Been og Hale. For nogle Børn slipper denne Forstaaen sildigere, end for andre, og om disse siger man, at de ere langt tilbage, ere grumme længe Børn. Man siger saa Meget!

"Kom med, lille Rudy, ud paa Taget!" var Noget af det Første, Katten sagde, og Rudy forstod. "Det er Altsammen Indbildninger med at falde ned; man falder ikke, naar man ikke er bange for det. Kom, sæt din ene Pote saa, din anden saa! tag for Dig med de forreste Poter! hav Øine i Hovedet, og vær smidig i Lemmerne! er der en Kløft, saa spring, og hold Dig fast, det gjør jeg!"

Og det gjorde ogsaa Rudy; derfor sad han saa tidt paa Tagryggen hos Katten, han sad med den i Trætoppen, ja høit paa Klipperanden, hvor Katten ikke kom.

"Højere! højere!" sagde Træer og Buske. "Seer Du, hvor vi klavre op! hvor høit vi naae, hvor vi holde os fast, selv paa den yderste smalle Klippespids!"

Og Rudy naaede op ad Bjerget, tidt før Solen naaede derop, og der fik han sin Morgendrik, den friske, styrkende Bjergluft, den Drik, som kun Vor Herre kan lave, og Menneskene læse Recepten til, og der staaer skrevet: den friske Duft af Bjergets Urter og Dalens Krusemynter og Timian. Alt hvad tungt er, suge de hængende Skyer ind i sig, og saa karter Vindene dem paa

ikke været der fra verdens første tid, sagde han, de var indvandred; højt oppe fra Norden var de kommet, og der boede slægten, og kaldtes "Svenske". Det krævede en del klogskab at vide det, og det vidste Rudy, men han fik endnu mere klogskab ved en anden god omgangskreds, og det var husets besætning af dyr. Der var en stor hund, Ajola, et arvegods efter Rudys far, og der var en hankat; den især havde betydet meget for Rudy, den havde lært ham at klatre.

-

-

"Kom med ud på taget!" havde katten sagt, og det ganske tydeligt og forståeligt, for når man er barn og endnu ikke kan tale, forstår man udmærket høns og ænder, katte og hunde, de taler da lige så forståeligt som far og mor tale, man må bare være rigtig lille! Selv bedstefars stok kan da vrinske, blive til en hest, med hoved, ben og hale. For nogle børn slipper denne forståen senere end for andre børn, og om disse siger man, at de er langt tilbage, er børn meget længe. Man siger så meget!

"Kom med, lille Rudy, ud på taget!" var noget af det første, katten sagde, og Rudy forstod. "Det er altsammen indbildninger, det med at falde ned; man falder ikke, når man ikke er bange for det. Kom, sæt din ene pote sådan, og din anden sådan! Tag for dig med de forreste poter! Hav øjne i hovedet, og vær smidig i lemmerne! Er der en kløft, så spring, og hold dig fast, det gør jeg!" Og det gjorde også Rudy; derfor sad han så tit på tagryggen hos katten, han sad med den i trætoppen, ja selv højt på klipperanden, hvor katten ikke kom.

-

"Højere! højere!" sagde træer og buske. "Ser du, hvor vi klavre op? Ser du hvor højt op vi når og hvor vi holder os fast, selv på den yderste smalle klippespids!"

Og Rudy nåede op ad bjerget, tit før solen nåde derop, og der fik han sin morgendrik, den friske, styrkende bjergluft, den drik, som kun Vorherre kan lave, og menneskene læse recepten til, og der står skrevet: den friske duft af bjergets urter og dalens krusemynter og timian. Alt tungt suger de hængende skyer ind i sig, og så renser vindene dem på granskovene, duftens ånd bliver

Granskovene, Duftens Aand bliver Luft, let og frisk, altid mere frisk; den var Rudys Morgendrik.

Solstraalerne, Solens Velsignelse bringende Døttre, kyssede hans Kinder, og Svimlen stod og lurede, men turde ikke nærme sig, og Svalerne nede fra Morfa'ers Huus, der var ikke færre end syv Reder, fløi op til ham og Gederne, syngende: "Vi og I! og I og Vi!" Hilsener bragte de hjemmefra, selv fra de to Høns, de eneste Fugle i Stuen, med hvilke Rudy dog ikke indlod sig.

Hvor lille han end var, reist havde han, og ikke saa kort for saadan en lille Purk; født var han ovre i Canton Wallis og baaren herhen over Bjergene; nylig havde han tilfods besøgt det nære "Staubbach", der som et Søvlslør bølger i Luften foran det snebedækkede, blendende hvide Bjerg Jomfruen. Og i Grindelwald havde han været ved den store Gletscher, men det var en sørgelig Historie, der fandt hans Moder sin Død, "der havde lille Rudy," sagde Morfa'er, "faaet Barnelystigheden blæst af sig. Da Drengen var ikke Aar endnu, loe han mere end han græd," havde Moder skrevet, "men fra han sad i Iiskløften var der kommet et ganske andet Sind i ham." Morfa'er talte ellers ikke meget derom, men paa hele Bjerget vidste man Besked.

Rudys Fader havde, som vi veed, været Postkarl; den store Hund i Stuen havde altid fulgt ham paa Farten over Simplon, ned til Genfersøen. I Rhonedalen i Canton Wallis boede endnu Rudys Slægt paa Faders Side, Farbro'er var en dygtig Gemsejæger og en velbekjendt Fører; Rudy var kun et Aar gammel, da han mistede sin Fader, og Moderen vilde nu gjerne med sit lille Barn hjem til sin Slægt i Berner-Oberland; nogle Timers Vei fra Grindelwald boede hendes Fader; han snittede i Træ og fortjente derved saa Meget, at han kunde hjælpe sig. I Juni Maaned gik hun, bærende sit lille Barn, i Selskab med to Gemsejægere, hjemvejs hen over Gemmi for at naae Grindelwald. Allerede vare de komne den længste Vei, havde naaet over Høiryggen til Sneemarken, saae allerede hendes Hjemstavnsdal, med alle dens kjendte spredte Træhuse, der var endnu kun den Besværlighed at gaae over det Øverste af den ene store Gletscher. Sneen laae frisk falden og

luft, let og frisk, altid mere frisk; den var Rudys morgendrik.

-

Solstrålerne, solens velsignelses-bringende døtre, kyssede hans kinder, og [den såkaldte Svimlen](#) stod og lurede, men turde ikke nærme sig, og svalerne nede fra morfars hus, der var ikke færre end syv reder, fløj op til ham og gederne, syngende: "[Vi og I!](#) og [I og Vi!](#)" Hilsener bragte de hjemmefra, selv fra de to høns, de eneste fugle i stuen, med hvilke *Rudy* dog ikke indlod sig.

Hvor lille han end var, rejst havde han, og ikke så kort for sådan en lille purk; født var han ovre i [distriktet, eller kantonen Wallis](#) og båret herhen over bjergene; [for](#) nylig havde han til fods besøgt det nære "[Staubbach](#)", der som et søvlslør bølger i luften foran det snebedækkede, blændende hvide bjerg *Jomfruen*. Og i [byen Grindelwald](#) havde han været ved den store gletscher, men det var en sørgelig historie, [for](#) der fandt hans mor sin død, "der havde lille *Rudy*," sagde morfar, "fået barnelystigheden blæst [ud](#) af sig. [Indtil](#) drengen [var fyldt et](#) år, lo han mere end han græd," havde morfar skrevet, "men [siden](#) han [dengang](#) sad i iskløften var der kommet et ganske andet sind i ham." Morfar talte ellers ikke meget derom, men på hele bjerget vidste man besked.

Rudys far havde, som vi ved, været post[mand](#); den store hund i stuen havde altid fulgt ham på farten over *Simplon*, ned til *Genfersøen*. I *Rhonedalen* i Canton *Wallis* boede *Rudys* slægt på faders side [stadig](#), farbror var en dygtig gemsejæger og en velbekendt [bjerg](#)fører; *Rudy* var kun et år gammel, da han mistede sin far, og [hans](#) mor ville nu gerne med sit lille barn hjem til sin slægt i *Berner-Oberland*; nogle timers vej fra *Grindelwald* boede hendes far; han snittede i træ og [tjente](#) derved så meget, at han kunne [klare](#) sig. I juni måned gik hun, bærende sit lille barn, i selskab med to gemsejægere, hjemvejs hen over *Gemmi* for at nå *Grindelwald*. [De var](#) allerede kommet [det meste af](#) vejen, havde nået over højryggen til snemarken, så allerede hendes hjemstavnsdal, med alle dens kendte spredte træhuse, [og](#) der var [nu](#) kun den besværlighed at gå over det øverste af den ene store gletscher.

skjulte en Kløft, ikke ned just til den dybe Bund, hvor Vandet brusede, men dog dybere end Menneskehøide; den unge Kone, der bar sit Barn, gled, sank i og var borte, man hørte ikke et Skrig, ikke et Suk, men man hørte et lille Barn græde. Der gik hen mere end en Time, før hendes to Ledsagere fik fra det nærmeste Huus nedenfor bragt Toug og Stænger, hvormed de muligt kunde hjælpe, og efter stor Besvær bragtes frem af Iiskløften to Liig, som det syntes. Alle Midler bleve anvendte, og det lykkedes at kalde Barnet tillive, men ikke Moderen; og saaledes fik den gamle Morfa'er en Dattersøn i Huset istedetfor en Datter, den Lille, der loe mere end han græd, men det syntes han nu at være bleven vænnet af med, den Forandring var nok skeet med ham i Gletscher-Spalten, i den kolde, underlige Iisverden, hvor Sjælene af de Fordømte ere lukkede ind til Dommens Dag, som Schweizerbonden troer.

Ikke uligt et brusende Vand, isnet og knuget til grønne Glasblokke, ligger Gletscheren, det ene store Iistykke væltet paa det andet; i Dybden dernede bruser den rivende Strøm af smeltet Snee og Iis; dybe Huler, mægtige Kløfter løfte sig derinde, et vidunderligt Glaspalads er det, og i dette boer Iisjomfruen, Gletscher-Dronningen. Hun, den Dræbende, den Knusende, er halv et Luftens Barn, halv Flodens mægtige Herskerinde, derfor mægter hun at løfte sig, med Gemsens Flugt, op paa Sneebjergets øverste Tinde, hvor de dristigste Bjergstigere maae i Isen hugge sig Trin til Fodfæste; hun sejler paa den tynde Granqvist ned ad den rivende Flod, springer der fra Klippeblok til Klippeblok omflagret af sit lange, sneehvide Haar og sin blaagrønne Kjortel, der skinner som Vandet i de dybe Schweizersøer.

"Knuse, holde fast! min er Magten!" siger hun. "En deilig Dreng stjal man fra mig, en Dreng jeg havde kysset, men ikke kysset tildøde. Han er igjen imellem Menneskene, han vogter Gederne paa Bjerget, kravler opad, altid opad, bort fra de Andre, ikke fra mig! min er han, jeg henter ham!"

Og hun bad Svimlen røgte hendes Ærende; der var ved Sommertid Iisjomfruen for lummert i det Grønne hvor Krusemynten trives; og

Sneen lå frisk falden og skjulte en kløft, ikke ned just til den dybe bund, hvor vandet brusede, men dog dybere end [en](#) menneskehøjde. Den unge kone, der bar sit barn, gled, sank i og var borte, man hørte ikke et skrig, ikke et suk, men man hørte et lille barn græde.

Der [gik](#) mere end en time, før hendes to ledsagere fra det nærmeste hus [nedenfor](#) fik bragt tov og stænger, hvormed de muligt kunne hjælpe, og efter stor besvær bragtes [tilsyneladende](#) to lig frem af iskløften. Alle midler blev anvendt, og det lykkedes at kalde barnet til live, men ikke moderen; og [på den måde](#) fik den gamle morfar en dattersøn i huset i stedet for en datter - den lille, der lo mere end han græd. Men det syntes han nu at være blevet vænnet af med, den forandring var nok sket med ham i gletscher-spalten, i den kolde, underlige isverden, hvor sjælene af de fordømte er lukkede [inde](#) til "Dommens Dag", [sådan](#) som schweizerbonden tror.

Ikke uligt et brusende vand, isnet og knuget til grønne glasblokke, ligger gletscheren, det ene store istykke væltet [ovenpå](#) det andet; i dybden dernede bruser den rivende strøm af smeltet sne og is; dybe huler, mægtige kløfter løfter sig derinde, et vidunderligt glaspalads er det, og i dette bor *Isjomfruen*, gletscher-dronningen. Hun, den dræbende, den knusende, er halvt et luftens barn, halvt flodens mægtige herskerinde, derfor mægter hun at løfte sig, med gemsens flugt, op på snebjergets øverste tinde, hvor de dristigste bjerg[bestigere](#) i isen [må](#) hugge sig trin [for at få](#) fodfæste; hun sejler på den tynde grankvist ned ad den rivende flod, springer der fra klippeblok til klippeblok omflagret af sit lange, snehvide hår og sin blågrønne kjortel, der skinner som vandet i de dybe Schweizer-søer.

-
"Knuse, holde fast – [min](#) er magten!" siger hun. "En dejlig dreng stjal man fra mig, en dreng jeg havde kysset, men ikke kysset til døde. Han er igen imellem menneskene, han vogter gederne på bjerget, kravler opad, altid opad, bort fra de andre, ikke fra mig! Min er han, jeg henter ham!"

Og hun bad *Svimlen* røgte hendes ærinde; for *Isjomfruen* [var](#) der ved sommertid for lummert

Svimlen løftede sig og dukkede sig; der kom een, der kom tre; "Svimlen" har mange Søstre, en heel Flok; og Iisjomfruen kaarede den Stærkeste af de Mange, som raade inden Døre og uden Døre. De sidde paa Trappegelænderet og paa Taarnrækværket, de løbe som et Egern hen ad Fjeldranden, de springe udenfor og træde Luft som Svømmeren træder Vand og lokke deres Offer ud og ned i Afgrunden. Svimlen og Iisjomfruen, Begge gribe de efter Menneskene, som Polypen griber efter Alt hvad der rører sig om den. Svimlen skulde gribe Rudy.

"Ja grib mig ham!" sagde Svimlen, "jeg mægter det ikke! Katten, det Skarn, har lært ham sine Kunster! det Menneskebarn har en Magt for sig, der støder mig bort; jeg kan ikke naae den lille Pog, naar han hænger paa Grenen ud over Afgrunden, og jeg gad kildre ham under Fodsaalerne, eller give ham en Dukkert i Luften! jeg kan ikke!"

"Vi kunne det!" sagde Iisjomfruen, "Du eller jeg! jeg! jeg!"

"Nei, nei!" klang det til dem som var det Bjerg-Eccho af Kirkeklokkernes Klang, men det var Sang, det var Tale, det var et sammensmeltende Chor fra andre Naturaander, milde, kjærlige og gode, Solstraalernes Døttre; de leire sig hver Aften i Krands paa Bjergtinderne, udbrede deres rosenfarvede Vinger, der, alt som Solen synker, blusse rødere og rødere, de høje Alper gløde, Menneskene kalde det "Alpegløden"; naar saa Solen er nede, drage de ind i Fjeldtoppen, i den hvide Snee, sove der til sol staaer op, da komme de atter frem. Særligt elske de Blomsterne, Sommerfuglene og Menneskene, og mellem disse havde de særligt udkaaret sig den lille Rudy.

"I fange ham ikke! I faae ham ikke!" sagde de.

"Større og stærkere har jeg fanget og faaet!" sagde Iisjomfruen.

Da sang Solens Døttre en Sang om Vandringsmanden, som Hvirvelvinden rev Kappen af og førte bort i stormende Flugt; Hylsteret tog Vinden bort, men ikke Manden; "ham kunne I Kraftens Børn gribe, men ikke holde; han er stærkere, han er aandigere, end selv vi! han stiger høiere end Solen, vor Moder!

ude i det grønne hvor krusemynten trives; og Svimlen løftede sig og dukkede sig; der kom en, der kom tre; "Svimlen" har mange søstre, en hel flok; og Isjomfruen karede den stærkeste af de mange, som råder indendøre og udendøre. De sidder på trappegelænderet og på tårnrækværket, de løber som et egern hen ad fjeldranden, de springer udenfor og træder luft ligesom svømmeren træder vande og de lokker deres offer ud og ned i afgrunden. Svimlen og Isjomfruen, begge griber de efter menneskene, som blæksprutten griber efter alt hvad der rører sig omkring den. Svimlen skulle gribe Rudy:

"Ja, grib mig ham!" sagde Svimlen, "– men jeg magter det ikke! Katten, det skarn, har lært ham sine kunster! Det menneskebarn har en magt for sig, der støder mig bort; jeg kan ikke nå den lille dreng, når han hænger på grenen ud over afgrunden, og jeg gad godt kilde ham under fodsålerne, eller give ham en dukkert i luften! Men jeg kan ikke!"

"Vi kunne det!" sagde Isjomfruen, "Du eller jeg! Jeg! Jeg!"

"Nej! Nej!" klang det til dem som var det bjerg-ekko af kirkeklokkernes klang, men det var sang, det var tale, det var et sammensmeltende kor fra andre naturånder, milde, kærlige og gode, solstrålerne døtre; de lejrer sig hver aften i krans på bjergtinderne, udbreder deres rosenfarvede vinger, der, alt som solen synker, blusser rødere og rødere, de høje alper gløder, menneskene kalder det "alpegløden"; når så solen er nede, drager de ind i fjeldtoppen, i den hvide sne, sover der til sol står op, da kommer de atter frem. Særligt elsker de blomsterne, sommerfuglene og menneskene, og mellem disse havde de særligt udkaaret sig den lille Rudy.

-

-

"I fanger ham ikke! I får ham ikke!" sagde de. "Større og stærkere har jeg fanget og fået!" sagde Isjomfruen.

Da sang solens døtre en sang om Vandringsmanden, som hvirvelvinden rev kappen af og førte bort i stormende flugt; hylsteret tog vinden bort, men ikke manden; "ham kunne I kraftens børn nok gribe, men ikke fastholde; han er stærkere, han er åndigere end

han har Trylleordet, der binder Vind og Vand, saa at de maae tjene og lyde ham. I løse den tunge, trykkende Vægt, og han løfter sig høiere!"

Saa deiligt lød det klokkeklingende Chor.

Og hver Morgen skinnede Solstraalerne ind igjennem det lille, eneste Vindue i Morfa'ers Huus, ind paa det stille Barn; Solstraalernes Døtre kyssede ham, de vilde optøe, opvarme, bringe bort engang de Iskys, Gletschernes kongelige Mø havde givet ham, da han i sin døde Moders Skjød laae i den dybe Iskløft, og der frelstes, som ved et Under.

II. Reisen til det nye Hjem.

Og nu var Rudy otte Aar; hans Farbro'er i Rhonedalen, hiin Side Bjergene, vilde tage Drengen til sig, der kunde han bedre oplæres og komme frem; det indsaar ogsaa Morfa'er, og gav derfor Slip paa ham.

Rudy skulle afsted. Der var Flere at sige Farvel til, end Morfa'er, der var først Ajola, den gamle Hund.

"Din Fader var Postkarl, og jeg var Posthund," sagde Ajola. "Vi have faret op og ned, jeg kjender Hundene og Menneskene med paa den anden Side Bjergene. At tale meget var ikke min Vane, men nu da vi nok ikke have længe at tale sammen, vil jeg tale lidt mere, end ellers; jeg vil fortælle Dig en Historie, som jeg altid har gaaet og tygget paa; jeg kan ikke forstaae den, og det kan Du heller ikke, men det kan nu ogsaa være det Samme, for det har jeg faaet ud af den, at saa ganske rigtigt er det ikke fordeelt i Verden for Hunde eller for Mennesker! ikke Alle ere skabte til at ligge paa Skjød eller søbe Melk; jeg er ikke bleven vænnet til det, men jeg har seet en Hundehvalp kjøre med i Postvogn og der have Menneskeplads, Fruen som var Herskab, eller han Herskabet til, havde Melkeflaske med, som hun gav ham af; Sukkerbrød fik han, men gad ikke engang æde det, snusede kun paa det, og saa aad hun det selv; jeg løb i Søle ved Siden af Vognen, sulten som en Hund kan være det, jeg tyggede paa mine egne Tanker, det var ikke i sin Rigtighed, - men det er der nok Meget som ikke er! Gid Du maa komme paa Skjødet og kjøre i Karreet, men det kan man ikke selv lave sig, jeg

selv vi! Han stiger højere end solen, vor morfar! Han har trylleordet, der binder vind og vand, så de må tjene og adlyde ham. I løser den tunge, trykkende vægt, og han løfter sig højere!"

Så dejligt lød det klokkeklingende kor.

Og hver morgen skinnede solstrålerne ind igennem det lille, eneste vindue i morfars hus, ind på det stille barn; solstrålernes døtre kyssede ham, de ville optø, opvarme, og fjerne de iskys, gletschernes kongelige mø havde givet ham, da han i sin døde mors skød lå i den dybe is-kløft, og der blev frelst, som ved et under.

-

II. Rejsen til det nye hjem.

Og nu var Rudy otte år; hans farbror i Rhonedalen, hinsides bjergene, ville tage drengen til sig, der kunne han bedre oplæres og komme frem; det indsaar ogsaa morfar, og gav derfor slip på ham.

Rudy skulle afsted. Der var flere at sige farvel til end morfar, der var først Ajola, den gamle hund.

"Din far var postmand, og jeg var posthund," sagde Ajola. "Vi har faret op og ned, jeg kender både hundene og menneskene på den anden side af bjergene. At tale meget var ikke min vane, men nu da vi nok ikke har længe at tale sammen, vil jeg tale lidt mere, end ellers; jeg vil fortælle dig en historie, som jeg altid har gået og tygget på; jeg kan ikke forstå den, og det kan du heller ikke, men det kan nu ogsaa være det samme, for dette har jeg dog fået ud af den: helt rigtigt er det ikke fordelt i verden for hverken hunde eller for mennesker! Ikke alle er skabt til at ligge på skød eller søbe mælk; jeg er ikke blevet vænnet til det, men jeg har set en hundehvalp køre med i postvognen og der have fået en menneskeplads; fruén som var herskab, eller som hunden var herskabet for, havde mælkeflaske med, som hun gav ham af; sukkerbrød fik han, men gad ikke engang æde det, snusede kun på det, og så aad hun det selv; jeg løb i søle ved siden af vognen, sulten som en hund kan være det, jeg tyggede på mine egne tanker, det var ikke så passende – men det er der nok meget som ikke er! Gid du må komme på skødet og køre i karet, men det kan man ikke selv lave sig, jeg har ikke kunnet

har ikke kunnet det, hverken ved at gjøe eller gabe!"

Det var Ajolas Tale, og Rudy tog den om Halsen og kyssede den lige paa dens vaade Mund, og saa tog han Katten i sine Arme, men den vred sig ved det.

"Du bliver mig for stærk, og mod Dig vil jeg ikke bruge Klør! krav! Du kun over Bjergene, jeg har jo lært Dig at kravle! tro aldrig, at Du falder ned, saa holder Du Dig nok!" Og saa løb Katten, for den vilde ikke lade Rudy see, at Sorgen lyste den ud af Øinene.

Hønsene løb paa Gulvet, den ene havde mistet sin Hale; en Reisende, der vilde være Jæger, havde skudt Halen af, idet Mennesket tog Hønen for en Rovfugl.

"Rudy vil over Bjergene!" sagde den ene Høne.

"Han har altid Jag!" sagde den Anden, "og jeg holder ikke af at tage Afsked!" og saa trippede de af begge To.

Gederne sagde han ogsaa Lev vel, og de raabte: "Med! med! mæh!" og det var saa sørgeligt.

Der var af Egnens Folk to flinke Førere, som just skulde over Bjergene, de vilde ned paa den anden Side ved Gemmi, dem fulgte Rudy med, og tilfods. Det var en streng Marsch for saadan en lille Fyr, men Kræfter havde han, og Mod som ikke kunde blive træt.

Svalerne fløi et Stykke med: "Vi og I! og I og Vi!" sang de. Veien gik over den rivende "Lötschine", der i mange smaa Strømninger styrter frem fra Grindelwald Gletscherens sorte Kløft. Løse Træstammer og Steenbrokker tjene her som Bro; nu vare de ovre ved Ellekrattet og begyndte at gaae opad Bjerget, tæt ved hvor Gletscheren havde løsnet sig fra Bjergsiden, og saa gik de ud paa Gletscheren over Iisblokke og uden omkring dem; krybe lidt, gaae lidt maatte Rudy; hans Øine straaled af bare Fornøielse, og saa traadte han med sine jernbeslagne Bjergsko, saa fast som skulde han sætte Mærke hvor han havde gaaet. Den sorte Jordafsats, som Fjeldstrømmen havde gydet ud over Gletscheren, gav denne et forkalket Udseende, men den blaagrønne, glasagtige Iis skinnede dog frem; de smaa Damme, inddæmmede af

det, hverken ved at gø eller gabe!"

-

-

Det var Ajolas tale, og Rudy tog den om halsen og kyssede den lige på dens våde mund, og så tog han katten i sine arme, men den vred sig ved det. "Du bliver mig for stærk, og mod dig vil jeg ikke bruge klør! Kravl du kun over bjergene, jeg har jo lært dig at kravle! Tro aldrig, at du falder ned, så holder du dig nok!" Og så løb katten, for den ville ikke lade Rudy se, at sorgen lyste den ud af øjnene.

Hønsene løb på gulvet, den ene havde mistet sin hale; en rejsende, der ville være jæger, havde skudt halen af, da mennesket antog hønen for at være en rovfugl.

-

"Rudy vil over bjergene!" sagde den ene høne.

-

"Han har altid jag i sig!" sagde den anden, "og jeg holder ikke af at tage afsked!" og så trippede de af begge to.

Til gederne sagde han også lev vel, og de råbte: "Med! Med! – mæh!" og det var så sørgeligt.

-

Der var af egnens folk to flinke førere, som også skulle gå over bjergene, de ville ned på den anden Side ved Gemmi, og dem fulgte Rudy med. Det var en streng march for sådan en lille fyr, men kræfter havde han, og et mod som ikke kunne blive træt.

Svalerne fløj et stykke med: "Vi og I! – I og Vi!" sang de. Vejen gik over den rivende flod

Lötschine, der i mange små strømninger styrter frem fra Grindelwald-gletscherens sorte kløft.

Løse træstammer og stenbrokker tjener her som bro; nu var de ovre ved ellekrattet og begyndte at gå opad bjerget, tæt ved hvor gletscheren havde løsnet sig fra bjergsiden, og så gik de ud på gletscheren over isblokke og uden omkring dem; krybe lidt, gå lidt måtte Rudy; hans øjne strålede af bare fornøjelse, og så trådte han med sine jernbeslagne bjergsko, så fast som skulde han sætte mærke hvor han havde gået. Den sorte jordafsats, som fjeldstrømmen havde gydet ud over gletscheren, gav denne et forkalket udsende, men den blågrønne, glasagtige is skinnede dog frem; de små damme,

opskruede Iisblokke maatte man uden om, og paa denne Vandring kom man nær en stor Steen, der laae gyngende paa Randen af en Iisspalte, Stenen kom ud af Ligevægt, faldt, rullede og lod Ecchoet runge nede fra Gletscherens hule, dybe Gange.

Opad, altid opad gik det; Gletscheren selv strakte sig i Høiden, som en Flod af vildtoptaarnede Iismasser, klemte mellem steile Klipper. Rudy tænkte et Øieblik paa hvad der var fortalt ham, at han med sin Moder havde ligget nede i een af disse Kulde aandende Kløfter, men snart igjen vare saadanne Tanker borte, det var ham som en anden Historie af de mange, han havde hørt. Een og anden Gang, naar Mændene troede at det var lidt for vanskeligt for den lille Krabat at stige, rakte de ham Haanden, men han var ikke træt, og paa Glatisen stod han fast som en Gemse. Nu kom de ind paa Klippegrund, snart mellem mosløse Stene, snart ind imellem lave Graner og igjen ud paa den grønne Græsgang, altid vexlende, altid nyt; rundtom løftede sig Sneebjerger, dem han, som hvert Barn her, kjendte Navnene paa: "Jomfruen", "Munken" og "Eiger". Rudy havde aldrig før været saa høit, aldrig før betraadt det udstrakte Sneehav; det laae med de ubevægelige Sneebølger, dem Vinden blæste enkelte Fnokke fra, som den blæser Skummet af Søens Vande. Gletscher ved Gletscher holde, om man kan sige det, hinanden Haand i Haand, hver er et Glaspalads for Iisjomfruen, hvis Magt og Villie er: at fange og begrave. Solen brændte varmt, Sneen var saa blendende og som oversaaet med hvidblaae, funklende Diamantblink. Utallige Insekter, særligt Sommerfugle og Bier, laae i Masse døde paa Sneen, de havde vovet sig for høit, eller Vinden baaret dem til de udaandede i denne Kulde. Om Wetterhorn hang ligesom en fiinkartet sort Uldtot, en truende Sky; den sænkede sig, bugnende af hvad den gjemte i sig, en "Föhn", voldelig i dens Magt, naar den brød løs. Indtrykket af den hele Vandring, Natteqvarteret heroppe, og Veien videre frem, de dybe Fjeldkløfter, hvor Vandet, i en tankesvimlende lang Tid, havde gjenneomsavet Steenblokkene, heftede sig uforglemmelig i Rudys Erindring.

inddæmmede af opskruede isblokke måtte man uden om, og på denne vandring kom man nær en stor sten, der lå gyngende på randen af en isspalte, stenen kom ud af ligevægt, faldt, rullede og lod ekkoet runge nede fra gletscherens hule, dybe gange.

-
Opad, altid opad gik det; gletscheren selv strakte sig i højden, som en flod af vildtoptårnede ismasser, klemte mellem stejle klipper. Rudy tænkte et øjeblik på hvad der var fortalt ham, at han med sin morfar havde ligget nede i en af disse kulde-åndende kløfter, men snart igen var sådanne tanker borte, det var ham som en anden historie af de mange, han havde hørt. En og anden gang, når mændene troede at det var lidt for vanskeligt for den lille krabat at stige, rakte de ham hånden, men han var ikke træt, og på **glat-isen** stod han fast som en gemse. Nu kom de ind på klippegrund, snart mellem **mos-løse** stene, snart ind imellem lave graner og igen ud på den grønne græsgang, altid vekslende, altid nyt; rundt om løftede sig snebjerger, dem han, som hvert barn her, kendte navnene på: "*Jomfruen*", "*Munken*" og "*Eiger*". Rudy havde aldrig før været så højt, aldrig før betrådt det udstrakte snehav **her**; det lå med de ubevægelige snebølger, dem vinden blæste enkelte **fnug** fra, som den blæser skummet af søens vande. Gletscher ved gletscher holder, om man kan sige det, hinanden hånd i hånd, hver er et glaspalads for *Isjomfruen*, hvis magt og vilje er **denne**: at fange og begrave. Solen brændte varmt, sneen var så blændende og som oversået med hvidblå, funklende diamantblink. Utallige insekter, særligt sommerfugle og bier, lå i masse**vis** døde på sneen, de havde vovet sig for højt **op**, eller vinden **havde** båret dem til de udåndede i denne kulde. **Omkring** Wetterhorn hang ligesom en **finrenset** sort uldtot, en truende sky; den sænkede sig, bugnende af hvad den gemte i sig, en **varm og tør Föhn-vind**, voldelig i dens magt, når den brød løs. Indtrykket af den hele vandring, nattekvarteret heroppe, og vejen videre frem, de dybe fjeldkløfter, hvor vandet, i en tankesvimlende lang tid, havde gjenneomsavet stenblokkene, hæftede sig uforglemmelig i Rudys erindring.

En forladt Steenbygning, hiin Side Sneehavet, gav Ly og Læ til at overnatte; her fandt de Trækul og Grangrene; Baalet blev snart tændt, Natteleiet lavet, saa godt man kunde det, Mændene satte sig om Ilden, røg deres Tobak og drak den varme, krydrede Drik, de selv havde lavet; Rudy fik sin Deel, og der blev talt om Alpelandets hemmelighedsfulde Væsener, om de selsomme Kæmpeslanger i de dybe Søer, om Natfolket, Spøgelsehæren, der bar den Sovende gennem Luften til den vidunderlige svømmede Stad Venedig; den vilde Hyrde, der drev sine sorte Faar henover Græsgangen; havde man ikke seet disse, saa havde man dog hørt Lyden af deres Klokker, hørt Hjordens uhyggelige Brøl. Rudy lyttede med Nysgjerrighed, men uden al Frygt, den kjendte han ikke, og idet han lyttede, troede han at fornemme det spøgelseagtige, hule Brøl; ja! det blev meer og mere lydeligt, Mændene hørte det ogsaa, standsede i deres Tale, lyttede og sagde til Rudy, at han ikke maatte sove. Det var en Føhn der blæste, den voldsomme Stormvind, der kaster sig fra Bjergene ned i Dalen og i sin Voldsomhed knækker Træer, som om de vare Rør, flytter Bjælkehusene fra Flodens ene Bred over til den anden, som vi flytte en Skakbrikke. En Time var gaaet, da de sagde Rudy, at nu var det overstaaet, nu kunde han sove, og træt af Marschen sov han, som paa Lovbud. Tidligt paa Morgenens brøde de op. Solen belyste den Dag for Rudy nye Bjerge, nye Gletschere og Sneemarken; de vare traadte ind i Canton Wallis og vare paa hiin Side den Bjergryg, man saae fra Grindelwald, men endnu langt fra det nye Hjem. Andre Bjergkløfter, andre Græsgange, Skove og Fjeldstier udfoldede sig, andre Huse, andre Mennesker viste sig, men hvilke Mennesker saae han, Vanskabninger vare de, uhyggelige, fede, hvidgule Ansigter, Halsen et tungt, hæsligt Kjød, hængende posende ud; det var Cretinere, sygeligt slæbte de sig frem, og saae med dumme Øine paa de Fremmede, som kom; Qvinderne saae mest forfærdelige ud. Var det Menneskene i det nye Hjem? -	- En forladt stenbygning, hinsides snehavet, gav ly og læ til at overnatte; her fandt de trækul og grangrene; bålet blev snart tændt, nattelejet lavet, så godt man kunne det, mændene satte sig om ilden, røg deres tobak og drak den varme, krydrede drik, de selv havde lavet; <i>Rudy</i> fik sin del, og der blev talt om alpelandets hemmelighedsfulde væsener, om de sælsomme kæmpeslanger i de dybe søer, om natfolket, spøgelsehæren, der bar den sovende gennem luften til den vidunderlige svømmede stad <i>Venedig</i>; den vilde hyrde, der drev sine sorte får henover græsgangen; havde man ikke set disse, så havde man dog hørt lyden af deres klokker, hørt hjordens uhyggelige brøl. <i>Rudy</i> lyttede med nysgjerrighed, men uden al frygt, den kendte han ikke, og mens han lyttede, troede han at fornemme det spøgelseagtige, hule brøl; ja, det blev mere og mere lydeligt, mændene hørte det også, standsede i deres tale, lyttede og sagde til <i>Rudy</i>, at han ikke måtte sove. - Det var en <i>Føhn-vind</i> der blæste, den voldsomme stormvind, der kaster sig fra bjergene ned i dalen og i sin voldsomhed knækker træer, som om de var siv, flytter bjælkehusene fra flodens ene bred over til den anden, som vi flytter en skakbrik. En time var gået, da de sagde til Rudy, at nu var det overstået, nu kunne han sove, og træt af marchen sov han, som på kommando. Tidligt på morgenen brød de op. Solen belyste den dag for <i>Rudy</i> nye bjerge, nye gletschere og snemarken; de var trådt ind i kanton <i>Wallis</i> og var på den anden side af den bjergryg, man så fra <i>Grindelwald</i>, men stadig langt fra det nye hjem. Andre bjergkløfter, andre græsgange, skove og fjeldstier udfoldede sig, andre huse, andre mennesker viste sig, men hvilke mennesker han dog så her: vanskabninger var de, uhyggelige, fede, hvidgule ansigter, halsen var et tungt, hæsligt kød, hængende og posende ud; det var såkalde kretinere, hvis sygdom gjorde at de slæbte sig frem, og så med dumme øjne på de fremmede, som kom forbi; kvinderne så mest forfærdelige ud. Var det mon menneskene i det nye hjem?
---	--

- III. Farbro'er. I Farbro'ers Huus, hvorhen Rudy kom, saae, Gud skee Lov, Menneskene ud, som Rudy var vant til at see dem; een eneste Cretiner kun var her, en stakkels fjollet Knøs, een af disse stakkels Skabninger, der i deres Fattigdom og Forladthed, altid i Canton Wallis, gaae paa Omgang i Familier og blive et Par Maaneder i hvert Huus, stakkels Saperli var just her, da Rudy kom. Farbro'er var en kraftig Jæger endnu, kunde dertil Bødkerhaandværket; hans Kone en lille, livlig Person med et næsten Fugleansigt, Øine som en Ørn, Halsen lang og ganske dunet. Alt var Nyt for Rudy, Paaklædning, Skik og Brug, Sproget selv, men dette vilde Barneøret snart lære at forstaae. Velhavende saae her ud i Forhold til Hjemmet hos Morfa'er. Stuen var større, de boede i, Væggene prangede med Gemsehorn og blankpolerede Bøsser, over Døren hang Billedet af Gudsmoder; friske Alperoser og en brændende Lampe stod foran. Farbro'er var, som sagt, een af Egnens dygtigste Gemsejægere og dertil den meest øvede og bedste Fører. Her i Huset skulde nu Rudy være Kjæledæggen, rigtignok var her allerede saadan een, det var en gammel, blind, døv Jagthund, som ikke mere kunde gjøre Gavn, men det havde den gjort; man huskede paa Dyrets Dygtighed i tidligere Aar, og derfor hørte det nu med til Familien og skulde have sine gode Dage. Rudy klappede Hunden, men den indlod sig ikke mere med Fremmede, og det var jo endnu Rudy, men ikke længe; han slog snart Rod i Huus og Hjerte. "Her er ikke saa slemt i Canton Wallis!" sagde Farbro'er, "Gemser have vi, de døde ikke saa snart ud, som Steenbukkene! meget bedre er her end i gammel Tid; hvormeget der end fortælles til Hæder for den, vor er dog bedre, her er kommet Hul paa Posen, kommet Lufttræk i vor indelukkede Dal. Der kommer altid noget Bedre frem, naar det gamle Aflægs falder!" sagde han, og blev Farbro'er rigtig snaksom, da fortalte han om sine Barndomsaar og det lige op i sin Faders kraftigste Tid, da Wallis var, som han kaldte det, en lukket Pose med altfor mange syge Folk,	III. Farbror. I farbrorens hus, hvor <i>Rudy</i> kom hen, så, Gud skelov, menneskene ud, som <i>Rudy</i> var vant til at se dem; kun en eneste <i>kretiner</i> var her, en stakkels fjollet knøs, en af disse stakkels skabninger, der i deres fattigdom og forladthed, altid i kanton <i>Wallis</i>, går på omgang i familier og bliver et par måneder i hvert hus; <i>den</i> stakkels <i>Saperli</i> var <i>netop</i> her, da <i>Rudy</i> kom. Farbror var <i>stadig</i> en <i>stor og</i> kraftig jæger, kunne dertil bødkerhåndværket; hans kone en lille, livlig person med et næsten fugleansigt, øjne som en ørn, halsen lang og ganske dunet. Alt var nyt for <i>Rudy</i>, påklædning, skik og brug, selv <i>det franskklingende</i> sprog, men dette ville barneøret snart lære at forstå. Velhavende så her ud i forhold til hjemmet hos morfar. Stuen de boede i <i>var</i> større, væggene prangede med gemsehorn og blankpolerede bøsser, over døren hang billedet af Gudsmoderen, <i>Jomfru Maria</i>; friske alperoser og en brændende lampe stod foran. Farbror var, som sagt, en af egnens dygtigste gemsejægere og dertil den mest øvede og bedste <i>bjergfører</i>. Her i huset skulle nu <i>Rudy</i> være kæledæggen, rigtignok var her allerede sådan en, det var en gammel, blind, døv jagthund, som ikke mere kunne gøre gavn, men det havde den gjort; man huskede på dyrets dygtighed i tidligere år, og derfor hørte <i>den</i> nu med til familien og skulle have sine gode dage. <i>Rudy</i> klappede hunden, men den indlod sig ikke mere med fremmede, og det var <i>Rudy</i> jo stadig, men ikke længe; han slog snart rod i hus og hjerte. - - "Her er ikke så slemt i kanton <i>Wallis</i>!" sagde farbror, "gemser har vi, de dør ikke så <i>hurtigt</i> ud, som stenbukkene <i>gør</i>! Meget bedre er her <i>nu</i> end i gammel tid; hvormeget der end fortælles til hæder for den, <i>så er</i> vor tid dog bedre, her er kommet hul på posen, <i>der er</i> kommet lufttræk i vor indelukkede dal. Der kommer altid noget bedre frem, når det gamle <i>og udslidte</i> falder!" sagde han, og <i>når</i> farbror blev rigtig snaksom, da fortalte han om sine barndomsår og det lige op i sin fars kraftigste tid, da <i>Wallis</i> var, som han
---	--

ynkelige Cretinere; "men de franske Soldater kom, de vare de rigtige Doctorer, de sloge strax Sygdommen ihjel og Personerne med. Slaae kunne Franskændene, slaae et Slag paa mange Maader, og Pigerne kunne ogsaa slaae!" og derved nikkede Farbro'er til sin franskfødte Kone og loe. "De Franske kunne slaae i Stenene, saa de give sig! Simplon-Veien have de slaaget i Klipperne, slaaget der en Vei, saa at jeg nu kan sige til et treaars Barn, gaae Du ned i Italien! hold Dig bare til Landeveien, og Ungen finder ned i Italien, naar han holder sig til Landeveien"! og saa sang Farbro'er en fransk Vise og raabte Hurra for Napoleon Bonaparte.

Da hørte Rudy første Gang om Frankrig, om Lyon, den store Stad ved Rhonefloden, og der havde Farbro'er været.

Om ikke mange Aar skulde Rudy nok blive en flink Gemsejæger, Anlæg dertil havde han, sagde Farbro'er, og han lærte ham at holde paa en Bøsse, sigte, og skyde den af; han tog ham i Jagttiden med op i Bjergene, lod ham drikke af det varme Gemseblod, for at tage Svimlen fra Jægeren; han lærte ham at kjende Tiden, naar, paa de forskjellige Bjergsider, Lavinerne vilde rulle, ved Middagstid eller ved Aftentid, alt som Solen virkede der med sine Straaler; han lærte ham ret at give Agt paa Gemserne og lære af dem Springet, saa at man faldt paa Benene og stod fast, og var der i Fjeldkløften ikke Støtte for Foden, saa maatte man see at støtte sig med Albuerne, klamre sig fast med Musklerne, man havde i Laar og Læg; Nakken selv kunde bide fast om nødt var. Gemserne vare kloge, stillede deres Forpost ud, men Jægeren maa være klogere, gaae dem af Lugtspor; narre dem kunde han, sin Kjortel og Hat hang han op paa alpestokken, og Gensen tog Kjolen for Manden. Denne Spas drev Farbro'er en Dag, han med Rudy var paa Jagt.

Fjeldstien var smal, ja, der var fast slet ingen, en tynd Gesims var det, tæt ved den svimlende Afgrund. Sneen der laae halv optøet, Stenen smuldrede, naar man traadte der, Farbro'er lagde sig derfor ned, saa lang han var, og krøb fremad. Hver Steen, der brækkede af, faldt, stødte mod, sprang og rullede igjen, den gjorde mange Spring fra Klippevæg mod Klippevæg, før den

kaldte det, en lukket pose med altfor mange syge folk, ynkelige *kretinere*; "men de franske soldater kom, de var de rigtige doktorer, de slog straks sygdommen ihjel og personerne med. Slå kunne franskændene, slå et slag på mange måder, og pigerne kunne også slå!" – og derefter nikkede farbror til sin franskfødte kone og lo.

"De franske kunne slå i stenene, så de giver sig! *Simplon*-vejen har de slået direkte i klipperne, slået der en vej, så jeg nu kan sige til et treårs barn: 'gå du ned i Italien! Hold dig bare til landevejen'. Og ungen finder ned i Italien, når blot han holder sig til landevejen!" Og så sang farbror en fransk vise og råbte hurra for *Napoleon Bonaparte*.

Da hørte Rudy første Gang om *Frankrig*, om *Lyon*, den store stad ved *Rhonefloden*, og der havde farbror været.

Om ikke mange år skulle Rudy nok blive en dygtig gemsejæger, anlæg dertil havde han, sagde farbror, og han lærte ham at holde på en bøsse, sigte, og skyde den af; han tog ham i jagttiden med op i bjergene, lod ham drikke af det varme gemseblod, for at tage Svimlen fra jægeren; han lærte ham de tider at kende, når, på de forskellige bjergsider, lavinerne ville rulle, ved middagstid eller ved aftentid, alt som solen virkede der med sine stråler; han lærte ham ret at holde øje med gemserne og af dem lære springet, så at man faldt på benene og stod fast, og var der i fjeldkløften ikke støtte for foden, så måtte man se at støtte sig med albuerne, klamre sig fast med de muskler, man havde i lår og læg; nakken selv kunne bide fast om nødvendigt. Gemserne var kloge, og stillede deres forpost ud, men jægeren må være klogere, og ikke skabe lugtspor, for narre dem kunne han: sin kjortel og hat hang han op på alpestokken, og gensen antog kjolen for at være manden. Denne spas drev farbror en dag, han med Rudy var på jagt. Fjeldstien var smal, ja, der var næsten slet ingen, kun en tynd gesims var det, tæt ved den svimlende afgrund. Sneen der lå halv optøet, stenen smuldrede, når man trådte der, farbror lagde sig derfor ned, så lang han var, og krøb fremad. Hver sten, der brækkede af, faldt, stødte mod, sprang og rullede igen, den gjorde mange spring fra klippevæg mod klippevæg, før den kom i ro i den sorte

kom i Ro i den sorte Dybde. Et hundrede Skridt bag ved Farbro'er stod Rudy paa den yderste faste Klippeknold, og han saae i Luften komme, svævende hen over Farbro'er, en mægtig Lammegrib, der med sit Vingeslag vilde kaste den krybende Orm i Afgrunden, for at gjøre ham til Aadsel. Farbro'er havde kun Øie paa Gensen, der med sit unge Kid var tilsyne hiin Side Kløften; Rudy holdt Øie med Fuglen, forstod hvad den vilde, og derfor havde han Haanden paa Bøssen for at trykke løs; da satte Gensen i et Spring op, Farbro'er skød, og Dyret var truffet af den dræbende Kugle, men Kiddet afsted, som var det prøvet og øvet et heelt Liv i Flugt og Fare. Den uhyre Fugl tog en anden Fart, skrækket ved Knaldet; Farbro'er vidste ikke om sin Fare, hørte den først af Rudy.

Som de nu i bedste Humeur gik paa Hjemveien, og Farbro'er fløitede en Vise fra sine Drengaar, lød med Eet en egen Lyd ikke langt borte; de saae til Siderne, de saae opad, og der i Høiden, paa den skraanende Fjeldafsats, løftede sig Sneedækket, det bølgede, som naar Vinden farer ind under et udbredt Stykke Linned. Bølgehøiderne knækkedes, som var det Marmorplader, der brast og løste sig i skummende, styrtende Vande, rungende som dæmpet Tordendrøn; det var en Lavine, som styrtede, ikke ned over Rudy og Farbro'er, men nær, altfor nær ved dem.

"Hold Dig fast, Rudy!" raabte han. "Fast, med alle Kræfter!"

Og Rudy greb om Træstammen tætved; Farbro'er klattrede over ham op i Træets Grene, og holdt sig fast, medens Lavinen rullede mange Favne borte fra dem, men Vindfanget, Stormfinnerne ud fra den, knækkede og brød rundtom Træer og Buske, som vare de kun tørre Rør, og kastede dem vidt om. Rudy laae knuget ned mod Jorden; Træstammen, han holdt sig ved, var som savet over, og Kronen kastet et langt Stykke bort; der, mellem de knækkede Grene, laae med knuust Hoved Farbro'er, hans Haand var endnu varm, men Ansigtet ikke til at kjende. Rudy stod bleg og zittrende; det var den første Skræk i hans Liv, den første Rædselsstund, han kjendte.

Med Dødsbudskab kom han i den sildige

dybde. Et hundrede skridt bag ved farbror stod Rudy på den yderste faste klippeknold, og han så i luften komme, svævende hen over farbror, en mægtig lammegrib, der med sit [store](#) vingeslag ville kaste [denne](#) krybende orm i afgrunden, for at gøre ham til ådsel. Farbror havde kun øje på gensen, der med sit unge kid [kom](#) tilsyne hinsides kløften; Rudy holdt [derimod](#) øje med fuglen, forstod hvad den ville, og derfor havde han hånden på bøssen for at trykke løs; da satte gensen i et spring op, farbror skød, og dyret var truffet af den dræbende kugle, men kiddet [sprang](#) afsted, som var det prøvet og øvet et helt liv i flugt og fare. Den uhyre [store](#) fugl tog en anden [retning](#), [forskrækket](#) ved knaldet; farbror vidste ikke om sin fare, hørte den først af Rudy.

-

Som de nu i bedste humør gik på hjemvejen, og farbror fløjtede en vise fra sine drengeår, lød [pludselig](#) en [særlig](#) lyd ikke langt borte; de så til siderne, de så opad, og der i højden, på den skrånende fjeldafsats, løftede sig snedækket, det bølgede, som når vinden farer ind under et udbredt stykke linned. Bølgehøjderne knækkedes, som var det marmorplader, der brast og løste sig i skummende, styrtende vande, rungende som dæmpet tordendrøn; det var en lavine, som styrtede, ikke ned over Rudy og farbror, men nær, altfor nær ved dem.

-

"Hold dig fast, Rudy!" råbte han. "[Hold](#) fast, med alle kræfter!"

Og Rudy greb om træstammen tæt ved; farbror klatrede over ham op i træets grene, og holdt sig fast, mens lavinen rullede [et stykke](#) borte fra dem, men [lufttrykket](#), [lavinens](#) stormfinner, knækkede og brød træer og buske rundt om, som var de kun tørre rør, og kastede dem vidt omkring. Rudy lå knuget ned mod jorden; træstammen, han holdt sig ved, var som savet over, og kronen kastet et langt stykke bort; der, mellem de knækkede grene, lå med [hovedet](#) knust farbror, hans hånd var endnu varm, men ansigtet ikke til at kende. Rudy stod bleg og sitrende; det var den første skræk i hans liv, [det var](#) den første rædselsstund, han [oplevede](#). Med dødsbudskab kom han i den sene aften til hjemmet, der nu var sorgens hjem. Hustruen stod

Aften, til Hjemmet, der nu var Sorgens Hjem. Hustruen stod uden Ord, uden Taarer, og først da Liget bragtes, kom Smerten til Udbrud. Den stakkels Cretiner krøb i sin Seng, man saae ham ikke den hele Dag, mod Aften kom han til Rudy.

"Skriv Brev for mig! Saperli kan ikke skrive! Saperli kan gaae med Brev paa Posthuset!"

"Brev fra Dig?" spurgte Rudy. "Og til hvem?"

"Til den Herre Christ!"

"Hvem mener Du dermed?"

Og den Halvfjollede, som de kaldte Cretineren, saae med et rørende Blik paa Rudy, foldede sine Hænder og sagde saa højtideligt og fromt:

"Jesus Christ! Saperli vil sende ham Brev, bede ham, at Saperli maa ligge død og ikke Mand i Huset her!"

Og Rudy trykkede hans Haand. "Det Brev naaer ikke derhen! det Brev giver os ham ikke tilbage!"

Vanskeligt var det for Rudy at forklare ham Umuligheden.

"Nu er Du Husets Støtte!" sagde Pleiemoderen, og Rudy blev det.

-

IV. Babette.

Hvem er den bedste Skytte i Canton Wallis? Ja, det vidste Gemserne: "Tag Dig iagt for Rudy!" kunde de sige. "Hvem er den kjønneste Skytte?" "Ja, det er Rudy!" sagde Pigerne, men de sagde ikke, "tag Dig iagt for Rudy!" det sagde ikke engang de alvorlige Mødre; thi han nikkede ligesaa venligt til dem som til de unge Piger, han var saa kjæk og glad, hans Kinder vare brune, hans Tænder friske hvide og Øinene skinnede kulsorte, en kjøn Karl var han og kun tyve Aar. Iisvandet bed ikke koldt paa ham, naar han svømmede; vende sig i Vandet som en Fisk kunde han, klattre som ingen Anden, klæbe sig fast som en Snegl til Klippevæggen, der var gode Muskler og Sener i ham; det viste han ogsaa i Springet, Katten havde først lært ham det og Gemserne siden. Den bedste Fører at betroe sig til var Rudy, han vilde derved kunne samle sig en heel Formue; Bødkerhaandværket, som Farbro'er ogsaa havde lært ham, havde han ikke Tanke for, hans Lyst og Længsel var at skyde Gemser; det bragte ogsaa Penge ind. Rudy var et

uden ord, uden tårer, og først da liget bragtes, kom smerten til udbrud. Den stakkels kretiner *Saperli* krøb i sin seng, man så ham ikke den hele dag, mod aften kom han til *Rudy*.

-

"Skriv brev for mig! Saperli kan ikke skrive! Saperli kan gå med brev på posthuset!"

"Brev fra dig?" spurgte *Rudy*. "Og til hvem?"

"Til den Herre Kristus!"

"**Hvad** mener du med **det**?"

Og den halvfjollede, som de kaldte kretineren, så med et rørende blik på *Rudy*, foldede sine hænder og sagde så højtideligt og fromt:

"Jesus Kristus! Saperli vil sende ham brev, bede ham, at Saperli må ligge død og ikke **være** mand i huset her!"

Og *Rudy* trykkede hans hånd. "Det brev når ikke derhen! Det brev giver os ham ikke tilbage!"

Vanskeligt var det for *Rudy* at forklare ham umuligheden.

"Nu er du husets støtte!" sagde plejemoren, og *Rudy* blev det.

-

IV. Babette.

Hvem er den bedste skytte i kanton *Wallis*? Ja, det vidste gemserne: "Tag dig i agt for *Rudy*!" kunne de sige. "Hvem er den kønneste skytte?" "Ja, det er *Rudy*!" sagde pigerne, men de sagde ikke, "– tag dig iagt for *Rudy*!" **Det** sagde ikke engang de alvorlige mødre; for han nikkede ligeså venligt til dem som til de unge piger, han var så kæk og glad, hans kinder var brune, hans tænder friske hvide og øjnene skinnede kulsorte, en køn karl var han og kun tyve år. Isvandet bed ikke koldt på ham, når han svømmede; vende sig i vandet som en fisk kunne han, klatre som ingen anden, klæbe sig fast som en snegl til klippevæggen, der var gode muskler og sener i ham; det viste han også i springet, katten havde først lært ham det og gemserne siden. Den bedste fører at betroe sig til i **bjergene** var *Rudy*, han ville derved kunne samle sig en hel formue; bødker-håndværket, som farbror også havde lært ham, havde han ikke tanke for, hans lyst og længsel var at skyde gemser; det bragte også penge ind. *Rudy* var et godt parti, som man

godt Partie, som man sagde, vilde han kun ikke see over sin Stand. Han var i Dandsen en Danser, som Pigerne drømte om, og Een og Anden, vaagne, gik og tænkte paa.

"Mig har han kysset i Dandsen!" sagde Skoleholderens Anette til sin kjæreste Veninde, men det skulde hun ikke have sagt, selv til sin kjæreste Veninde. Sligt er ikke let at holde paa, det er som Sand i en hullet Pose, det løber ud; snart, i hvor skikkelig og brav Rudy var, vidste man dog, at han kyssede i Dandsen; og dog havde han slet ikke kysset Den, han helst vilde have kysset.

"Lur ham!" sagde en gammel Jæger, "han har kysset Anette, han har begyndt med A og vil nok kysse hele Alfabetet igjennem."

Et Kys i en Dands var endnu Alt, hvad der kunde føres i Sladderen om Rudy, men kysset havde han Anette, og hun var slet ikke hans Hjertes Blomst.

Nede ved Bex, mellem de store Valdnødtræer, tæt ved en lille rivende Bjergstrøm, boede den rige Møller; Vaaningshuset var en stor Bygning paa tre Stokværk, med smaa Taarne, tækkede med Træspaaner og beslagne med Blikplader, som skinnede i Sol- og Maaneskin; det største Taarn havde til Fløi en skinnende Piil, der borede sig gennem et Æble, det skulde tyde paa Tells Pileskud. Møllen tog sig velhavende og pyntelig ud, lod sig baade tegne og beskrive, men Møllerens Datter lod sig ikke tegne og beskrive, det vilde idetmindste Rudy sige, og dog stod hun tegnet af i hans Hjerter; begge hendes Øine strålede derinde, saa at der var en heel Ildebrand; den var kommet der lige med Eet, ligesom anden Ildebrand kommer, og det Underligste derved var, at Møllerens Datter, den nydelige Babette, havde ikke Tanker derom, hun og Rudy havde aldrig talt saa meget som to Ord sammen.

-

Mølleren var rig, den Rigdom gjorde, at Babette sad meget høit at naae op til; men Ingenting sidder saa høit, sagde Rudy til sig selv, man kan jo naae op til det; man maa klatre, og man falder ikke ned, naar man ikke troer paa det. Den Lærdom havde han hjemmefra.

Nu traf det sig, at Rudy havde Ærende i Bex,

sagde, ville han **nu bare** ikke se over sin stand. Han var i dansen en danser, som pigerne drømte om, og **en del**, vågne, gik og tænkte på.

-

"Mig har han kysset i dansen!" sagde skoleholderens *Anette* til sin kæreste veninde, men det skulle hun ikke have sagt, selv til sin kæreste veninde. Sådan noget er ikke let at holde på, det er som sand i en hullet pose, det løber ud; **snart**, hvor skikkelig og brav *Rudy* **end** var, vidste man dog, at han kyssede i dansen; og dog havde han slet ikke kysset den, han helst ville have kysset.

"Lur ham!" sagde en gammel jæger, "– han har kysset *Anette*, han har begyndt med A og vil nok kysse hele alfabetet igennem."

Et kys i en dans var endnu alt, hvad der kunne **siges** i sladderen om *Rudy*, men **han** havde kysset Anette, og hun var slet ikke hans hjertes blomst.

Nede ved **byen** Bex, mellem de store valnøddetræer, tæt ved en lille rivende bjergstrøm, boede den rige møller; **beboelseshuset** var en stor bygning på tre **etager**, med små tårne, tækkede med træspåner og **forsynet** med blikplader, som skinnede i sol- og måneskin; det største tårn havde **som vejrhane** en skinnende pil, der borede sig gennem et æble, det skulde tyde på **den schweiziske frihedshelt** Wilhelm Tells pileskud. Møllen tog sig velhavende og pyntelig ud, lod sig både tegne og beskrive, men møllerens datter lod sig ikke tegne og beskrive, det ville i det mindste *Rudy* sige, og dog stod hun **aftegnet** i hans hjerte; begge hendes øjne strålede derinde, **så der** var en hel ildebrand; den var kommet der lige med et, ligesom **enhver** ildebrand kommer, og det underligste **ved det** var, at møllerens datter, den nydelige *Babette*, **ikke** havde tanker derom, hun og *Rudy* havde aldrig talt så meget som to ord sammen.

Mølleren var rig, den rigdom gjorde, at *Babette* sad meget højt at nå op til! **Men** ingenting sidder **for** højt, sagde *Rudy* til sig selv, man kan jo **nok** nå op til det; man må klatre, og man falder ikke ned, når man ikke tror på det. Den lærdom havde han hjemmefra.

Nu traf det sig, at *Rudy* havde ærinde i Bex, det

det var en heel Reise derhen, Jernbanen her var da endnu ikke bragt istand. Fra Rhone-Gletscheren, hen under Simplonbjergets Fod, mellem mange og vexlende Bjerghøider, strækker sig den brede Wallisdal med sin mægtige Flod, Rhonen, der tidt svulmer og skyller hen over Mark og Veie, ødelæggende Alt. Mellem Byerne Sion og St. Maurice gjør Dalen en Bugt, bøier sig som en Albue og bliver nedenfor Maurice saa smal, at den kun har Plads for Flodleiet og den snevre Kjørevei. Et gammelt Taarn, som Skildvagt for Canton Wallis, der her slutter, staaer paa Bjergsiden og seer hen over den murede Bro til Toldhuset paa den anden Side, der begynder Canton Vaud, og den nærmeste der ikke langt fra liggende By er Bex. Herovre, ved hvert Skridt fremad, svulmer Alt i Fylde og Frugtbarhed, man er som i en Have af Kastanietræer og Valdnødtræer; hist og her titte Cypresser og Granatblomster frem; sydligt varmt er her, som var man kommen ind i Italien. -

Rudy naaede Bex, røgtede sit Ærende, saae sig om, men ikke en Svend fra Møllen, end sige Babette, fik han at see. Det var ikke, som det skulde være.

Det blev Aften, Luften var fyldt med Duft fra den vilde Timian og de blomstrende Linde; der laae ligesom et skinnende, luftblaat Slør om de skovgrønne Bjerge, der var udbredt en Stilhed, det var ikke Søvnens, ikke Dødens, nei, det var som om den hele Natur holdt sit Aandedræt tilbage, som følte den sig stillet, for at dens Billed skulde photographeres paa den blaae Himmelgrund. Hist og her mellem Træerne, hen over den grønne Mark stode Stænger, der holdt Telegraphtraaden, ført gennem den stille Dal; op til een af disse heldede sig en Gjenstand, saa ubevægelig, at man maatte troe, det var en udgaaet Træbul, men det var Rudy, der stod her ligesaa stille som den hele Omgivelse i dette Øieblik; han sov ikke, var endnu mindre død, men ligesom der gennem Telegraphtraaden tidt flyver store Verdensbegivenheder, Livsmomenter af Betydenhed for den Enkelte, uden at Traaden ved en Zittren eller ved en Tone tyder derpaa, saaledes gik der gennem Rudy Tanker, mægtige, overvældende, hans Livs

var en hel rejse derhen, jernbanen her var **dengang** endnu ikke bragt i stand. Fra *Rhone-gletsjeren*, hen under *Simplon*-bjergets fod, mellem mange og vekslende bjerghøjder, strækker sig den brede *Wallisdal* med sin mægtige flod, *Rhonen*, der tit svulmer og skyller hen over mark og veje, ødelæggende alt. Mellem byerne *Sion* og *St. Maurice* gør dalen en bugt, bøjer sig som en albue og bliver nedenfor *Maurice* så smal, at den kun har plads for flodlejet og den snævre kørevej. Et gammelt tårn, som **en slags** vagt for kanton *Wallis*, der her slutter, står på bjergsiden og ser hen over den murede bro til toldhuset på den anden side; **der** begynder kanton *Vaud*, og den **nærliggende** by er *Bex*. Herovre, ved hvert skridt fremad, svulmer alt i fylde og frugtbarhed, man er som i en have af kastanietræer og valnøddetræer; hist og her titter cypresser og granatblomster frem; sydligt varmt er her, som var man kommet ind i Italien.

-
-
Rudy nåde *Bex*, røgtede sit ærinde, så sig om, men ikke en svend fra møllen, end sige *Babette*, fik han at se. Det var ikke, som det skulle være.-

-
Det blev aften, luften var fyldt med duft fra den vilde timian og de blomstrende linde; der lå ligesom et skinnende, luftblåt slør om de skovgrønne bjerge, der var udbredt en stilhed, det var ikke søvnens, ikke dødens, nej, det var som om den hele natur holdt sit åndedræt tilbage, som følte den sig **opstillet**, for at dens billede skulde fotograferes på den blå himmelgrund. Hist og her mellem træerne, hen over den grønne mark stod stænger, der holdt telegraftråden, **der var** ført gennem den stille dal; op til en af disse hældede sig en genstand, så ubevægelig, at man måtte tro, det var en udgået træ**stamme**, men det var *Rudy*, der stod her ligeså stille som **omgivelserne** i dette øjeblik; han sov ikke, var endnu mindre død, men ligesom der gennem telegraftråden tit flyver store verdensbegivenheder, livsmomenter af bety**dning** for den enkelte, uden at tråden ved en sitren eller ved en tone tyder derpå, således gik der gennem *Rudy* tanker, mægtige, overvældende, hans livs lykke, hans fra nu af

Lykke, hans fra nu af "stadige Tanke". Hans Øine vare heftede paa eet Punkt mellem Løvet, et Lys i Møllerens Vaaningsstue, hvor Babette boede. Saa stille, som Rudy stod, skulde man troe, at han sigtede for at skyde en Gemse, men selv var han i dette Øieblik lig Gensen, der i Minutter kan staae som var den meislet ud af Fjeldet, og pludselig, i det en Steen ruller, gjør sit Spring og jager afsted; og det gjorde netop Rudy; der rullede en Tanke.

"Aldrig fortabe!" sagde han. "Besøg i Møllen! Godaften til Mølleren, Goddag til Babette. Man falder ikke, naar man ikke troer det! Babette maa dog engang see mig, skal jeg være hendes Mand!"

Og Rudy loe, var ved godt Mod og gik til Møllen; han vidste, hvad han vilde, han vilde have Babette.

Floden med dens hvidgule Vand bruste afsted, Piletræer og Linde hang ud over det ilende Vand; Rudy gik ad Stien, og som der staaer i den gamle Barne-Sang:

"--- til Møllerens Huus,
Men der var Ingen hjemme
Uden et lille Katte-Pjus!"

Stuekatten stod paa Trappen, skød Ryg og sagde: "Miau!" men Rudy havde ikke Tanke for den Tale; han bankede paa; Ingen hørte, Ingen lukkede op. "Miau!" sagde Katten. Havde Rudy været lille, saa havde han forstaaet Dyrenes Sprog og hørt, at Katten sagde: "Her er Ingen hjemme!" nu maatte han over paa Møllen og spørge sig for; der fik han da Besked. Husbond var paa Reise, langveis borte i den Stad Interlaken, "inter Lacus, mellem Søerne", som Skolemesteren, Anettes Fader, i sin Lærdom havde forklaret. Der langveis borte var Mølleren og Babette med; der var stort Skyttelaug, det begyndte imorgen den Dag og varede hele otte Dage. Schweizerne fra alle tyske Cantoner kom der.

Stakkels Rudy, kunde man sige, det var ikke den heldigste Tid, han kom til Bex, han kunde vende om igjen, og det gjorde han, tog Veien over St. Maurice og Sion, til sin egen Dal, sine egne Bjerge, men forknyt var han ikke. Da Solen

"stadige tanke". Hans øjne var heftede på et punkt mellem løvet, et lys i møllerens hus stue, hvor Babette boede. Så stille, som Rudy stod, skulle man tro, at han sigtede for at skyde en gemse, men selv var han i dette øjeblik ligesom gensen, der i minutter kan stå som var den mejslet ud af fjeldet, og pludselig, når en sten ruller, gør sit spring og jager afsted; og det gjorde netop Rudy; der rullede en tanke.

-
"Aldrig fortabe!" sagde han. "Besøg i møllen! Godaften til mølleren. Goddag til Babette. Man falder ikke, når man ikke tror det! Babette må dog engang se mig, hvis jeg skal være hendes mand!"

Og Rudy lo, var ved godt mod og gik til møllen; han vidste, hvad han ville, han ville have Babette.-

Floden med dens hvidgule vand bruste afsted, piletræer og lindetræer hang ud over det ilende vand; Rudy gik ad stien, og som der står i den gamle barne-Sang:

"--- til møllerens hus,
Men der var ingen hjemme
Uden et lille katte-pjus!"

Stuekatten stod på trappen, skød ryg og sagde: "Miau!" men Rudy havde ikke tanke for den tale; han bankede på; ingen hørte, ingen lukkede op. "Miau!" sagde katten. Havde Rudy været lille, så havde han forstået dyrenes sprog og hørt, at katten sagde: "Her er ingen hjemme!" Nu måtte han over på møllen og spørge sig for; der fik han da besked. Husbond var på rejse, langvejs borte i byen Interlaken, "Inter Lacus, mellem søerne", som skolemesteren, Anettes far, i sin lærdom havde forklaret. Der langvejs borte var mølleren og Babette var med; der var stort skyttelaugs-fest, det begyndte imorgen og varede hele otte dage. Schweizerne fra alle tyske kantonen kom der.

-
Stakkels Rudy, kunne man sige, det var ikke den heldigste tid han kom til Bex, han kunne vende om igen, og det gjorde han, tog vejen over St. Maurice og Sion, til sin egen dal, sine egne bjerge, men forknyt var han dog ikke. Da solen

næste Morgen kom op, var hans Humeur for længe siden oppe, det havde aldrig været nede.

"Babette er i Interlaken, mange Dagreiser herfra"! sagde han til sig selv. "Det er en lang Vei derhen, vil man gaae ad den slagne Landevei, men det er ikke saa langt, stikker man over Bjergene, og det er just Veien for en Gemsejæger! den Vei har jeg gaaet før, derovre er min Hjemstavn, hvor jeg som Lille var hos Morfa'er! og Skyttelaug have de i Interlaken! der vil jeg være den Første, og det vil jeg ogsaa være hos Babette, naar jeg først har gjort Bekjendtskab!"

Med sin lette Randsel, Søndagsstadsen i den, Gevær og Jægetaske, gik Rudy op ad Bjerget, den korte Vei, der dog var temmelig lang, men Skyttelaug var jo først begyndt i Dag og varede længere end Ugen ud; i al den Tid blev, havde man sagt, Mølleren og Babette hos deres Slægtninge i Interlaken. Hen over Gemmi gik Rudy, han vilde ned ved Grindelwald. -

Sund og glad skred han afsted, opad i den friske, den lette, den styrkende Bjergluft. Dalen sank dybere, Synkredsen blev videre; her en Sneetop, der en Sneetop, og snart den skinnende hvide Alperække. Rudy kjendte hvert Sneebjerg; han styrede hen mod Schreckhorn, det løftede sin hvidpuddrede Steenfingertop høit i den blaa Luft.

Han var endelig over Høideryggen, Græsgangene heldede ned mod Hjemmets Dale; Luften var let, Sindet let; Bjerg og Dal stod i Fylde med Blomster og Grønt, Hjertet var fuldt af Ungdomstanken: man bliver aldrig gammel, man skal aldrig dø; leve, raade, nyde! fri som en Fugl, let som en Fugl, var han. Og Svalerne fløj forbi og sang som i Barndoms Tid: "Vi og I! og I og Vi!" Alt var Flugt og Glæde.

Dernede laae den fløielsgrønne Eng, bestrøet med brune Træhuse, Lötschinefloden summede og brusede. Han saa Gletscheren med dens glasgrønne Kanter i den smudsige Snee, de dybe Spalter, den øverste og nederste Gletscher saa han. Klokkerne klang fra Kirken over til ham, som vilde de ringe Velkommen i Hjemmet; hans Hjerte bankede stærkere, udvidede sig saaledes, at Babette derinde blev et Øieblik borte, saa stort blev hans Hjerte, saa fyldt af Minder.

næste morgen kom op, var hans humør for længe siden oppe, det havde aldrig været nede.

"*Babette* er i *Interlaken*, mange dagrejser herfra"! sagde han til sig selv. "Det er en lang vej derhen *når man* går ad den slagne landevej, men det er ikke så langt, *hvis man* stikker over bjergene, og det er *vel* vejen for en gemsejæger! Den vej har jeg gået før, derovre er min hjemstavn, hvor jeg som lille var hos morfar! Og skyttelaug har de i *Interlaken*! Der vil jeg være den første, og det vil jeg også være hos *Babette*, når jeg først har gjort bekendtskab!"

-

Med sin lette rygsæk, søndagstøjet pakket ned i den, gevær og jægetaske, gik Rudy op ad bjerget, den korte vej, der dog var temmelig lang, men skyttelaug var jo først begyndt i dag og varede længere end ugen ud; i al den tid blev, havde man sagt, mølleren og *Babette* hos deres slægtninge i *Interlaken*. Hen over *passet* Gemmi gik Rudy, han ville ned ved *Grindelwald*. -

Sund og glad skred han afsted, opad i den friske, den lette, den styrkende bjergluft. Dalen sank dybere, *synsk* kredsen blev videre; her en snetop, der en snetop, og snart den skinnende hvide alperække. Rudy kendte hvert snebjerg; han styrede hen mod *Schreckhorn*, det løftede sin hvidpudrede stenfinger højt i den blå luft.

-

Han var endelig over højderyggen, græsgangene heldede ned mod hjemmets dale; luften var let, sindet let; bjerg og dal stod i fylde med blomster og grønt, hjertet var fuldt af ungdomstanken: man bliver aldrig gammel, man skal aldrig dø; leve, råde, nyde! Fri som en fugl, let som en fugl, var han. Og svalerne fløj forbi og sang som i barndoms tid: "*Vi og I! – I og Vi!*" Alt var flugt og glæde.

Dernede lå den fløjlsgrønne eng, bestrøet med brune træhuse, *floden* *Lötschine* summede og brusede. Han så gletscheren med dens glasgrønne kanter i den smudsige sne, de dybe spalter, den øverste og nederste gletscher så han. Klokkerne klang fra kirken over til ham, som ville de ringe velkommen i hjemmet; hans hjerte bankede stærkere, udvidede sig så *dan*, at *Babette* derinde blev et øjeblik borte, så stort blev hans hjerte, så fyldt af minder. Han gik igen

Han gik igjen hen ad den Vei, hvor han som lille Purk havde staaet med de andre Børn ved Grøftekanten og solgt udskaarne Træhuse. Deroppe bag Granerne laae endnu Morfa'ers Huus, Fremmede boede der. Børn kom løbende paa Veien, de vilde handle, eet af dem rakte frem en Alperose, Rudy tog den som et godt Tegn og tænkte paa Babette. Snart var han nede over Broen, hvor de to Lötshiner forene sig, Løvtræerne toge til; Valdnødtræerne gave Skygge. Nu saae han vaiende Flag, det hvide Kors i den røde Dug, som Schweizeren og Dansken har det; og foran ham laae Interlaken. Det var rigtignok en Pragtby, som ingen anden, syntes Rudy. En Schweizerby i Søndagskjole; den var ikke som de andre Kjøbstæder en Hob af svære Steenhuse, tung, fremmed og fornem nei! her saae det ud, som om Træhusene oppe fra Bjergene vare løbne ned i den grønne Dal, ved den klare piilsnare Flod og havde stillet sig i Række, lidt ud og ind, for at danne Gade; og den prægtigste af alle Gaderne, ja, den var rigtignok voxet op, siden Rudy, som Lille, sidst var her; den syntes at være bleven til ved at alle de nydelige Træhuse, Morfa'er havde snittet, og hvoraf Skabet hjemme var fuldt, her havde stillet sig og vare voxne op i Kraft, som de gamle, ældste Kastanietræer. Hvert Huus var et Hotel, som det kaldes, med udskaaret Træværk om Vinduer og Altaner, fremspringende Tage, saa pyntelige og ziirlige, og foran hvert Huus en heel Blomsterhave, ud til den brede, macadamiserede Landevei; langs med den, kun paa dens ene Side, stode Husene, de vilde ellers have skjult den friske grønne Eng lige ud for, hvor Køerne gik med Klokker, der klang som paa de høie Alpegræsgange. Engen var omsluttet af høie Bjerge, der lige midt for ligesom traadte tilside saa at man ret kunde see det skinnende, sneeklædte Bjerg "Jomfruen", det deiligst formede af alle Schweizes Bjerge. Hvilken Mængde af pyntede Herrer og Damer fra fremmede Lande, hvilken Vrimmel af Landboere fra de forskjellige Cantoner. Skytterne bare deres Nummere til Skud i Krands om Hatten. Her var Musik og Sang, Lirekasser og Blæseinstrumenter, Raab og Støien. Huse og Broer vare pyntede med Vers og Emblemer; Flag	hen ad den vej, hvor han som lille purk havde stået med de andre børn ved grøftekanten og solgt udskårne træhuse. Deroppe bag granerne lå endnu morfars hus, fremmede boede der. Børn kom løbende på Vejen, de ville handle, et af dem rakte en alperose frem, Rudy tog den som et godt tegn og tænkte på Babette. Snart var han nede over broen, hvor de to grene af Lötshine forener sig; løvtræerne tog til og valnøddetræerne gav skygge. Nu så han vajende flag, det hvide kors i den røde dug, som schweizeren og dansken har det; og foran ham lå Interlaken. - Det var rigtignok en pragtby, som ingen anden, syntes Rudy. En schweizerby i søndagskjole; den var ikke, som de andre købstæder, en hoben svære stenhuse, tunge, fremmede og fornemme, nej! Her så det ud, som om træhusene oppe fra bjergene var løbet ned i den grønne dal, ved den klare pilende flod og havde stillet sig i række, lidt ud og ind, for at danne gade; og den prægtigste af alle gaderne, ja, den var rigtignok vokset op, siden Rudy som lille sidst var her; den syntes at være blevet til ved at alle de nydelige træhuse, morfar havde snittet, og hvoraf skabet hjemme var fuldt, her havde stillet sig og var vokset op i kraft og styrke, som de gamle, ældste kastanietræer. Hvert hus var et hotel, som det kaldes, med udskåret træværk om vinduer og altaner, fremspringende tage, så pyntelige og sirlige, og foran hvert hus en hel blomsterhave, ud til den brede, grusbelagte landevej; langs med den, kun på dens ene side, stod husene, de ville ellers have skjult den friske grønne eng lige ud for, hvor køerne gik med klokker, der klang som på de høje alpegræsgange. Engen var omsluttet af høje bjerge, der midt for ligesom trådte til side så at man ret kunne se det skinnende, sneklædte bjerg "Jomfruen", det dejligst formede af alle Schweiz' bjerge. - Hvilken mængde af pyntede herrer og damer fra fremmede lande, hvilken vrimmel af landboere fra de forskellige kantoner. Skytterne bar deres "nummer til skud" i en krans om hatten. Her var musik og sang, lirekasser og blæseinstrumenter, råb og støjen. Huse og broer var pyntede med vers og emblemer; flag og faner vajede, bøsseerne
--	---

og Faner vaiede, Bøsserne knaldede Skud paa Skud, det var den bedste Musik i Rudys Øren, han glemte i alt Dette ganske Babette, for hvis Skyld han dog var kommen her.

Skytterne trængte sig til Skiveskydning, Rudy var snart imellem dem og den Dygtigste, den Lykkeligste; altid traf han i det midterste Sorte.

"Hvem er dog den fremmede, puur unge Jæger?" spurgte man. "Han taler det franske Sprog, som det tales i Canton Wallis! han gjør sig ogsaa ganske godt tydeligt i vort Tydsk!" sagde Nogle. "Som Barn skal han have levet her i Egnen ved Grindelwald!" vidste Een af dem.

Der var Liv i Krabaten: hans Øjne lyste, hans Blik og Arm var sikker, derfor traf han. Lykken giver Mod, og Mod havde jo altid Rudy; snart havde han allerede her en heel Kreds af Venner om sig, han blev baade hædret og hyldet, Babette var næsten reent ude af hans Tanker. Da slog en tung Haand ham paa Skuldren, og en grov Stemme tiltalte ham i det franske Sprog.

"I er fra Canton Wallis?"

Rudy vendte sig om og saa et rødt, fornøjet Ansigt, en tyk Person, det var den rige Møller fra Bex; han skjulte, med sin brede Krop, den fine, nysselige Babette, der dog snart tittede frem med de straalende, mørke Øjne. Den rige Møller tog til Indtægt, at det var en Jæger fra hans Canton, der gjorde de bedste Skud og var den Hædrede. Rudy var rigtignok et Lykkens Barn; hvad han var vandret afsted efter, men nu paa Stedet næsten havde glemt, søgte ham op.

Hvor man langt fra sit Hjem træffer Folk hjemveis fra, der kjender man hinanden, der taler man til hinanden. Rudy var ved Skyttefesten den Første ved sine Skud, ligesom Mølleren hjemme i Bex var den Første ved sine Penge og sin gode Mølle; og saa trykkede de to Mænd hinanden i Hænderne, det havde de aldrig gjort før; ogsaa Babette tog Rudy saa trohjertig i Haanden, og han trykkede hendes igjen og saa paa hende, saa at hun blev ganske rød ved det.

Mølleren fortalte om den lange Vei, de havde reist herhid, de mange store Byer, de havde seet; det var en ordenlig Reise: de havde seilet paa Dampskib, kjørt med Damp og med Post.

"Jeg er gaaet den kortere Vei!" sagde Rudy. "Jeg er gaaet over Bjergene; ingen Vei er saa

knaldede skud på skud, det var den bedste musik i Rudys øren, han glemte næsten i alt dette Babette, for hvis skyld han dog var kommet her.

-

Skytterne trængte sig sammen til skiveskydning, Rudy var snart imellem dem og den dygtigste, den lykkeligste; altid traf han i det midterste sorte. "Hvem er dog den fremmede, purunge jæger?" spurgte man. "Han taler det franske sprog, som det tales i kanton Wallis! Han gør sig ogsaa ganske godt forståelig i vort tyske!" sagde nogle. "Som barn skal han have levet her på egnen ved Grindelwald!", vidste en af dem.

Der var liv i krabaten: hans øjne lyste, hans blik og arm var sikker, derfor ramte han plet. Lykken giver mod, og mod havde Rudy jo altid; snart havde han allerede her en hel kreds af venner om sig, han blev både hædret og hyldet, Babette var næsten rent ude af hans tanker. Da slog en tung hånd ham på skulderen, og en grov stemme tiltalte ham i det franske sprog.

"I er fra kanton Wallis?"

Rudy vendte sig om og så et rødt, fornøjet ansigt, en tyk person, det var den rige møller fra Bex; han skjulte, med sin brede krop, den fine, nysselige Babette, der dog snart tittede frem med de strålende, mørke øjne. Den rige møller tog til sin indtægt, at det var en jæger fra hans kanton, der gjorde de bedste skud og var den hædrede. Rudy var rigtignok et lykkens barn; hvad han var vandret afsted efter, men nu på stedet næsten havde glemt, opsøgte ham pludselig selv.

Hvor man langt fra sit hjem træffer folk hjemvejs fra, der kender man hinanden, der taler man til hinanden. Rudy var ved skyttefesten den første ved sine skud, ligesom mølleren hjemme i Bex var den første ved sine penge og sin gode mølle; og så trykkede de to mænd hinanden i hænderne, det havde de aldrig gjort før; også Babette tog Rudy så trohjertig i hånden, og han trykkede hendes igen og så på hende, så hun ganske rødmede ved det.-

Mølleren fortalte om den lange vej, de havde rejst herhen, de mange store byer, de havde set; det var en ordenlig rejse: de havde sejlet på dampskib, kørt med damp og med postvognen.

"Jeg er gået den kortere vej!" sagde Rudy. "Jeg er gået over bjergene; ingen vej er så høj, at man

høi, man jo kan komme den!" "Men ogsaa brække Halsen!" sagde Mølleren. "Og I seer just ud til, at I engang skal brække Halsen, saa forvoven som I er!" "Man falder ikke, naar man ikke selv troer det!" sagde Rudy. Og Møllerens Slægt i Interlaken, hos hvem Mølleren og Babette vare i Besøg, bad Rudy se lidt ind til dem, han var jo fra samme Canton som deres Slægting. Det var et godt Tilbud for Rudy, Lykken var med ham, som den altid er med Den, der stoler paa sig selv og husker paa: "Vor Herre giver os Nødderne, men han knækker dem ikke for os!" Og Rudy sad, ligesom i Familie, hos Møllerens Slægt, og der udbragtes en Skaal for den bedste Skytte, og Babette klinkede med, og Rudy takkede for Skaalen. Mod Aften gik de Alle den smukke Vei langs de pyntelige Hoteller under de gamle Valdnødtræer, og der var saadan en Folkemængde, en Trængsel, at Rudy maatte byde Babette Armen. Han var saa glad over, at han havde truffet Folk fra Vaud, sagde han. Vaud og Wallis vare gode Nabocantoner. Han sagde sin Glæde saa inderlig, at Babette syntes, at hun maatte trykke ham i Haanden derfor. De gik der næsten som gamle Bekjendte, og morsom var hun, det lille, yndige Menneske; det klædte hende saa nydeligt, syntes Rudy, at udpege det Latterlige og Overdrevne i de fremmede Damers Paaklædning og Maaden de gik paa, og det var slet ikke for at gjøre Nar, thi det kunde være meget retskafne Mennesker, ja! søde og elskelige, det vidste Babette, hun havde en Gudmoder, der var en saadan meget fornem, engelsk Dame. For atten Aar siden da Babette blev døbt, var hun i Bex; hun havde givet Babette den kostbare Naal, hun bar paa sit Bryst. To Gange havde Gudmoder skrevet Brev, og iaar skulde de, her i Interlaken, have mødt hende med hendes Døttre, der vare gamle Piger, op imod de tredive, sagde Babette, - hun var jo kun atten. Den søde, lille Mund stod ikke stille et Øieblik, og Alt, hvad Babette sagde, klang for Rudy, som Ting af den største Vigtighed, og han fortalte igjen, hvad han havde at fortælle,	ikke kan komme over den!" "Men ogsaa brække halsen!" sagde mølleren. "Og I ser just ud til, at I engang skal brække halsen, så dristig og forvoven som I er!" "Man falder ikke, når man ikke selv tror på at man falder!" sagde Rudy. Og møllerens slægt i <i>Interlaken</i>, hos hvem mølleren og <i>Babette</i> var på besøg, bad Rudy se lidt ind til dem, han var jo fra samme kanton som deres slægting. Det var et godt tilbud for Rudy, lykken var med ham, som den altid er med den, der stoler på sig selv og husker på: "Vorherre giver os nødderne, men han knækker dem ikke for os!" Og Rudy sad med, som en del af familien, hos møllerens slægt, og der udbragtes en skål for den bedste skytte, og <i>Babette</i> klinkede med, og Rudy takkede for skålen. Mod aften gik de alle den smukke vej langs de pyntelige hoteller under de gamle valnøddetræer, og der var sådan en folkemængde, en trængsel, at Rudy måtte byde <i>Babette</i> armen. Han var så glad over, at han havde truffet folk fra <i>Vaud</i>, sagde han. <i>Vaud</i> og <i>Wallis</i> var gode nabokantoner. Han udtrykte sin glæde så inderlig, at <i>Babette</i> syntes, at hun måtte trykke ham i hånden derfor. De gik der næsten som gamle bekendte, og morsom var hun, det lille, yndige menneske; det klædte hende så nydeligt, syntes Rudy, at udpege det latterlige og overdrevne i de fremmede damers påklædning og måden de gik på, og det var slet ikke for at gøre nar, for det kunne være meget retskafne mennesker, ja! Søde og elskelige, det vidste <i>Babette</i>, hun havde en gudmor, der var en sådan meget fornem, engelsk dame. For atten år siden da <i>Babette</i> blev døbt, var hun i <i>Bex</i>; hun havde givet <i>Babette</i> den kostbare nål, hun bar på sit jakkebryst. To gange havde gudmor skrevet brev, og i år skulle de, her i <i>Interlaken</i>, have mødt hende med hendes døtre, der var gamle piger, op imod de tredive år, sagde <i>Babette</i>, – hun var jo kun atten. - Den søde, lille mund stod ikke stille et øjeblik, og alt, hvad <i>Babette</i> sagde, klang for Rudy, som ting af den største vigtighed, og han fortalte igen, hvad han havde at fortælle, fortalte: hvor tit
---	--

fortalte: hvortidt han havde været i Bex; hvor godt han kjendte Møllen, og hvor ofte han havde seet Babette, men hun rimeligviis aldrig havde bemærket ham, og nu sidst da han kom til Møllen, og det med mange Tanker, som han ikke kunde sige, var hun og hendes Fader borte, langveis borte, men dog ikke længer end man nok kunde kravle over den Muur, der gjorde Veien lang.

Ja, han sasgde det, og han sagde saa Meget; han sagde, hvor godt han syntes om hende - - og at det var for hendes Skyld og ikke for Skyttelauguet, at han var kommen.

Babette blev ganske stille; det var næsten altfor Meget, han betroede hende at bære.

Og mens de gik, sank Solen bag den høie Fjeldvæg. "Jomfruen" stod i en Pragt og Glands, omgiven af de nære Bjerges skovgrønne Krands. De mange Mennesker stode stille og saae derhen; ogsaa Rudy og Babette saae paa al den Storhed.

"Intetsteds er deiligere end her!" sagde Babette.

"Intetsteds!" sagde Rudy og saae paa Babette.

"Imorgen maa jeg bort!" sagde han lidt efter.

"Besøg os i Bex!" hviskede Babette, "det vil fornøie min Fader!"

-

V. Paa Hjemveien.

O, hvor Meget havde Rudy at bære, da han næste Dag gik hjem over de høie Bjerge. Ja, han havde tre Sølv-Bægere, to udmærkede Bøsser og en Kaffekande af Sølv, den kunde man bruge, naar man satte Bo; det var dog ikke det Vægtigste, noget Vægtigere, Mægtigere, bar han, eller bar ham hjem over de høie Bjerge. Men Veiret var raat, graat, regnfuldt og tungt; Skyerne sænkede sig som Sørge-slør over Bjerghøiderne og indhyllede de skinnende Bjergtoppe. Fra Skovgrunden klang de sidste Økseslag, og ned af Bjergsiden rullede Træstammer, som Pindværk at see fra Høiden, men nær ved mastunge Træer. Lötschinen bruste sin eensformige Accord, Vinden susede, Skyerne seilede. Tæt ved Rudy gik pludselig en ung Pige, han havde ikke bemærket hende, før hun var lige tæt ved ham; ogsaa hun vilde over Fjeldet. Hendes Øine havde en egen Magt, man

han havde været i Bex; hvor godt han kendte møllen, og hvor ofte han havde set *Babette*, men hun rimeligvis aldrig havde bemærket ham, og nu sidst da han kom til møllen, og det med mange tanker, som han ikke kunne sige, var hun og hendes far *så bortrejst*, langvejs borte, men dog ikke længere end man nok kunne kravle over den mur, der gjorde vejen lang.

-

Ja, han sagde det, og han sagde så meget; han sagde, hvor godt han syntes om hende – – og at det var for hendes skyld og ikke for skyttelauguet, at han var kommen.

Babette blev ganske stille; det var næsten altfor meget, han betroede hende at bære.

Og mens de gik, sank solen bag den høje fjeldvæg. "*Jomfruen*" stod i en pragt og glans, omgiven af de nære bjerges skovgrønne krans. De mange mennesker stod stille og så derhen; også *Rudy* og *Babette* så på al den storhed.

"Intetsteds er dejligere end her!" sagde *Babette*.

"Intetsteds!" sagde *Rudy* og så på *Babette*.

"I morgen må jeg bort!" sagde han lidt efter.

"Besøg os i Bex!" hviskede *Babette*, "det vil fornøje min far!"

-

V. På hjemvejen.

O, hvor meget havde *Rudy* at bære, da han næste dag gik hjem over de høje bjerge. Ja, han havde tre sølvbægere, to udmærkede bøsser og en kaffekande af sølv, den kunne man bruge, når man satte bo; det var dog ikke det vægtigste, noget vægtigere, mægtigere, bar han, eller bar *ham* hjem over de høje bjerge. Men vejret var råt, gråt, regnfuldt og tungt; skyerne sænkede sig som sørge-slør over bjerghøjderne og indhyllede de skinnende bjergtoppe. Fra skovgrunden klang de sidste økseslag, og ned af bjergsiden rullede træstammer, som *små* pinde at se oppe *fra* højden, men *alle var de* mastetunge træer. *Lötschine* bruste sin ensformige akkord, vinden susede, skyerne sejlede. Tæt ved *Rudy* gik pludselig en ung pige, han havde ikke bemærket hende, før hun var lige tæt ved ham; også hun ville over fjeldet. Hendes øjne havde en egen magt, man måtte se ind i dem, de var så sælsomt

maatte see ind i dem, de vare saa selsomt glasklare, saa dybe, bundløse.

"Har Du en Kjæreste?" spurgte Rudy; al hans Tanke var fyldt med at have en Kjæreste.

"Jeg har ingen!" sagde hun og loe, men det var, som hun talte ikke et sandt Ord. "Lad os ikke gaae en Omvei!" blev hun ved. "Vi maae mere til Venstre, det er kortere!"

"Ja, til at falde i en Iiskløft!" sagde Rudy. "Veed Du ikke bedre Vei og vil være Fører!"

-

"Jeg kjender just Veien!" sagde hun, "og jeg har mine Tanker med mig. Dine ere nok nede i Dalen; heroppe skal man tænke paa Iisjomfruen, hun er ikke Menneskene god, sige Menneskene!"

"Jeg frygter hende ikke!" sagde Rudy, "hun maatte slippe mig, da jeg var Barn, jeg skal nok slippe hende, nu jeg er ældre!"

Og Mørket tog til, Regnen faldt, Sneen kom, den lyste, den blændede.

"Ræk mig din Haand, saa skal jeg hjælpe Dig med at stige!" sagde Pigen, og hun rørte ham med iiskolde Fingre.

"Du hjælpe mig!" sagde Rudy. "Ikke endnu behøvede jeg Kvinde-Hjelp for at klatre!" og han gik raskere til, bort fra hende; Sneefoget slog som et Gardin om ham, Vinden susede, og bag ved sig hørte han Pigen loe og sang; det klang saa underligt. Det var nok Troldtøj i Iisjomfruens Tjeneste; Rudy havde hørt om det, da han som Lille overnattede heroppe paa sin Vandring over Bjergene.

Sneen faldt tyndere, Skyen laae under ham; han saae tilbage, der var Ingen meer at see, men han hørte Latter og Jodlen, og ikke lød det som kom det fra et Menneske.

Da Rudy endelig naaede Bjergets øverste Deel, hvor Bjergstien gik ned mod Rhonedalen, saae han, i den klare blaae Luftstriben, i Retning mod Chamouny, to klare Stjerner, de lyste saa funklende, og han tænkte paa Babette, paa sig selv og sin Lykke og blev varm ved Tankerne.

VI. Besøget i Møllen.

"Herskabstøj bringer Du i Huset!" sagde den gamle Pleiemoder, og hendes selsomme Ørne-

glasklare, så dybe, bundløse.

-

"Har du en kæreste?" spurgte Rudy; alle hans tanker var opfyldt af 'at have en kæreste'. "Jeg har ingen!" sagde hun og lo, men det var, som om hun ikke talte et sandt ord. "Lad os ikke gå en omvej!" blev hun ved. "Vi må mere til venstre, det er kortere!"

"Ja, til at falde ned i en iskløft!" sagde Rudy.

"Kender du ikke bedre vej – og du vil være bjergfører?"

"Jeg kender netop vejen!" sagde hun, "og jeg har mine tanker med mig. Dine er nok nede i dalen; heroppe skal man tænke på Isjomfruen, hun er ikke god ved menneskene, siger altså menneskene!"

"Jeg frygter hende ikke!" sagde Rudy, "hun måtte slippe mig, da jeg var barn, og jeg skal nok slippe hende, nu jeg er ældre!"

Og mørket tog til, regnen faldt, sneen kom, den lyste, den blændede.

"Ræk mig din hånd, så skal jeg hjælpe dig med at stige op!" sagde pigen, og hun rørte ham med iskolde fingre.

"Du vil hjælpe mig?" sagde Rudy. "Aldrig før har jeg behøvet kvindehjælp for at klatre!" Og han gik raskere til, bort fra hende; sneen slog som et gardin rundt om ham, vinden susede, og bag ved sig hørte han pigen lo og sang; det klang så underligt. Det var nok troldtøj i Isjomfruens tjeneste; Rudy havde hørt om det, da han som lille overnattede heroppe på sin vandring over bjergene.

Sneen faldt tyndere, skyen lå under ham; han så tilbage, der var ingen mere at se, men han hørte latter og jodlen, og det lød ikke som kom det fra et menneske. Da Rudy endelig nåede bjergets øverste del, hvor bjergstien gik ned mod Rhonedalen, så han, i den klare blå luftstriben, i retning mod Chamouny, to klare stjerner, de lyste så funklende, og han tænkte på Babette, på sig selv og sin lykke og blev varm ved tankerne.

-

VI. Besøget i møllen.

"Herskabstøj og dyre ting bringer du i huset!" sagde den gamle plejemor, og hendes sælsomme

Øine lynede, hun bevægede den magre Hals endnu hurtigere i selsomme Dreninger. "Lykken er med Dig, Rudy! jeg maa kysse Dig, min søde Dreng!"

Og Rudy lod sig kysse, men det var at see paa hans Ansigt, at han fandt sig i Omstændighederne, de smaa huuslige Besværligheder. "Hvor Du er kjøn, Rudy!" sagde den gamle Kone.

"Bild mig ikke Noget ind!" sagde Rudy og lo, det fornøjede ham dog.

"Jeg siger det igjen!" sagde den gamle Kone, "Lykken er med Dig!"

"Ja, i Det troer jeg Dig!" sagde han og tænkte paa Babette.

Aldrig før havde han længtes som nu efter den dybe Dal.

"De maae være komne hjem!" sagde han til sig selv. "Det er allerede to Dage over Tiden, da de vilde komme her. Jeg maa til Bex!"

Og Rudy kom til Bex, og Møllerens vare hjemme. Godt blev han modtagen, og Hilsener fik han fra Familien i Interlaken. Babette talte ikke meget, hun var bleven saa taus, men Øinene talte, det var ogsaa aldeles Nok for Rudy. Mølleren, der ellers gjerne havde Ordet, han var vant til at man altid loe ad hans Indfald og Ordspil, han var jo den rige Møller, lod til at han hellere hørte Rudy fortælle Jagt-Eventyr, Besværligheder og Farer, som Gemsejægerne prøvede paa de høie Fjeldtinder, og hvorledes der maatte kravles hen ad de usikre Sneegesimser, dem Vind og Veir kitte fast til Fjeldranden, kravles paa de dristige Broer, Sneefoget har kastet hen over de dybe Afgrunde. Rudy saae saa kjæk ud, hans Øine lyste, medens han fortalte om Jægerlivet, om Gemsens Klogskab og dristige Spring, om den stærke Føhn og de rullende Laviner; han mærkede godt, at ved hver ny Beskrivelse vandt han meer og mere Mølleren, og Det der især tiltalte denne, var Beretningen om Lammegribbene og de dristige Kongeørne.

Ikke langt herfra, inde i Canton Wallis, var der en Ørnerede, ganske snildt bygget ind under den fremadludende Fjeldkant; der var en Unge deroppe, den tog man ikke! En Englænder havde for faa Dage siden budt Rudy en heel Haandfuld

ørne-øjne lynede, hun bevægede den magre hals endnu hurtigere i sælsomme drejninger. "Lykken er med dig, Rudy! Jeg må kysse dig, min søde dreng!"

Og Rudy lod sig kysse, men det var at se på hans ansigt, at han fandt sig i omstændighederne, de små huslige besværligheder. "Hvor du er køn, Rudy!" sagde den gamle kone.

-

"Bild mig nu ikke noget ind!" sagde Rudy og lo, det fornøjede ham dog.

"Jeg siger det igen!" sagde den gamle kone, "Lykken er med dig!"

"Ja, i det tror jeg dig!" sagde han og tænkte på Babette.

Aldrig før havde han længtes som nu efter den dybe dal.

"De må være kommet hjem!" sagde han til sig selv. "Det er allerede to dage over tiden, da de ville komme tilbage. Jeg må til Bex!"

Og Rudy kom til Bex, og møllerens var hjemme. Godt blev han modtaget, og hilsener fik han fra familien i Interlaken. Babette talte ikke meget, hun var bleven så tavs, men øjnene talte, det var også aldeles nok for Rudy. Mølleren, der ellers gerne havde ordet, han var så vant til at man altid lo ad hans indfald og ordspil – han var jo den rige møller – lod til at han hellere hørte Rudy fortælle jagteventyr, om besværligheder og farer, som gemsejægerne prøvede på de høje fjeldtinder, og hvordan der måtte kravles hen ad de usikre sne-gesimser, dem vind og vejr kittede fast til fjeldranden, og hvordan der måtte kravles på de dristige broer, som snefygningen har kastet hen over de dybe afgrunde. Rudy så så kæk ud, hans øjne lyste, mens han fortalte om jægerlivet, om gemsens klogskab og dristige spring, om den stærke Føhn-vind og de rullende laviner; han mærkede godt, at ved hver ny beskrivelse vandt han mere og mere mølleren, og det der især tiltalte denne, var beretningen om lammegribbene og de dristige kongeørne.

-

Ikke langt herfra, inde i kanton Wallis, var der en ørnerede, ganske snildt bygget ind under den fremadludende fjeldkant; der var en unge deroppe, men den tog man ikke! En englænder havde for få dage siden budt Rudy en hel

Guld for at skaffe ham Ungen levende, "men der er Grændse for Alt", sagde han; "Ørneungen der er ikke til at tage, det vilde være en Galskab at indlade sig derpaa!" - Og Vinen flød og Talen flød, men Aftenen var alt for kort, syntes Rudy, og dog var det over Midnat, da han gik fra dette første Besøg i Møllen. Lysene blinkede endnu en kort Stund gennem Vinduet og mellem de grønne Grene; ud fra den aabne Laage paa Taget kom Stuekatten og hen ad Tagrenden kom Køkkenkatten. "Veed Du Nyt paa Møllen?" sagde Stuekatten. "Her er stiltiende Forlovelse i Huset! Fatter veed det ikke endnu; Rudy og Babette have hele Aftenen traadt hinanden paa Poterne under Bordet; mig traadte de to Gange, men jeg mjauede dog ikke, det havde da vakt Opmærksomhed!" "Det vilde dog jeg have gjort!" sagde Køkkenkatten. "Hvad der skikker sig i Køkkenet, skikker sig ikke i Stuen!" sagde Stuekatten. "Jeg gad nu bare vide, hvad Mølleren vil sige, naar han hører om Forlovelsen!" Ja, hvad vilde Mølleren sige, det gad ogsaa Rudy nok vide, men vente længe paa at vide det kunde han ikke; og derfor ikke mange Dage efter, da Omnibussen rumlede over Rhonebroen mellem Wallis og Vaud, sad Rudy i den med godt Mod, som altid, og deilige Tanker om Jaord endnu i denne Aften. Og da saa Aftenen kom, og Omnibussen kørte samme Vei tilbage, ja saa sad ogsaa Rudy i den, samme Vei tilbage, men i Møllen løb Stuekatten med Nyt. "Veed Du det, Du fra Køkkenet! Mølleren veed nu Alting. Det var en rar Ende det tog! Rudy kom her henimod Aften, og han og Babette havde Meget at hviske og tiske om, de stode paa Gangen lige ud for Mølleren's Kammer. Jeg laae ved Fødderne af dem, men de havde hverken Øine eller Tanke for mig. "Jeg gaaer lige ind til din Fader!" sagde Rudy, "det er en ærlig Sag." "Skal jeg følge Dig?" sagde Babette, "det vil give Dig Mod!" "Jeg har Mod nok!" sagde Rudy, "men er Du med, maa han see	håndfuld guld for at skaffe ham ungen levende, "men der er grænse for alt", sagde han; "ørneungen deroppe er desuden ikke til at tage, det ville være ren galskab at indlade sig på den sag!" Og vinen flød og talen flød, men aftenen var alt for kort, syntes Rudy, og dog var det over midnat, da han gik fra dette første besøg i møllen. Lysene blinkede endnu en kort stund gennem vinduet og mellem de grønne grene; ud fra den åbne låge på taget kom stuekatten og hen ad tagrenden kom køkkenkatten. "Ved du noget nyt på møllen?" sagde stuekatten. "Her er stiltiende forlovelse i huset! Fatter ved det ikke endnu; Rudy og Babette har hele aftenen trådt hinanden på poterne under bordet; mig trådte de to gange, men jeg mjauede dog ikke, det havde da vakt for meget opmærksomhed!" "Det ville jeg dog have gjort!" sagde køkkenkatten. "Men hvad der skikker sig i køkkenet, skikker sig ikke i stuen!" sagde stuekatten. "Jeg gad nu bare godt vide, hvad mølleren vil sige, når han hører om forlovelsen!" - Ja, hvad ville mølleren sige, det gad også Rudy nok vide, men vente længe på at vide det kunne han ikke; og derfor: ikke mange dage efter, da rejsevognen rumlede over Rhonebroen mellem Wallis og Vaud, sad Rudy i den med godt mod, som altid, og dejlige tanker om Ja-ord endnu i denne aften. Og da så aftenen kom, og vognen kørte samme vej tilbage, ja så sad også Rudy i den, samme vej tilbage, men i møllen løb stuekatten med nyt. "Ved du det, du fra køkkenet? Mølleren ved nu alting. Det var en rar ende det tog! Rudy kom her henimod aften, og han og Babette havde meget at hviske og tiske om, de stod på gangen lige ud for mølleren's kammer. Jeg lå ved fødderne af dem, men de havde hverken øjne eller tanke for mig. "Jeg går lige ind til din far!" sagde Rudy, "det er en ærlig sag." "Skal jeg følge dig?" sagde Babette, " – det vil give dig mod!" "Jeg har mod nok," sagde Rudy, "men er du med, må han se mildt på det hele, enten han vil eller ej!" Og så gik de ind. Rudy trådte mig voldsomt på halen!
--	---

mildt, enten han vil eller ei!" Og saa gik de ind. Rudy traadte mig voldsomt paa Halen! Rudy er uendelig keitet! jeg mjauede, men hverken han eller Babette havde Øren at høre med. De aabnede Døren, gik ind begge To, jeg foran; men jeg sprang op paa en Stoleryg, jeg kunde ikke vide hvorledes Rudy vilde sparke ud. Men Mølleren sparkede ud! det var et godt Spark! ud af Døren, op paa Bjerget til Gemserne! dem kan nu Rudy sigte paa og ikke paa vor lille Babette!"

"Men hvad blev der sagt?" spurgte Kjøkkenkatten.

"Sagt!" - "Der blev sagt Alt hvad de saaledes sige naar de gaae paa Frieri: "Jeg holder af hende og hun holder af mig! og naar der er Mælk i Bøtten til Een, saa er der ogsaa Mælk i Bøtten til To!" "Men hun sidder Dig for høit!" sagde Mølleren, "hun sidder paa Gryn, paa Guldgryn, veed Du nok! hende naaer Du ikke!" "Intet sidder for høit, man kan naae det naar man kun vil!" sagde Rudy; for rask paa det er han. "Men Ørneungen kan Du dog ikke naae, sagde Du sidst! Babette sidder høiere!" "Jeg tager dem begge To!" sagde Rudy. "Ja, jeg skal forære Dig hende, naar Du forærer mig den levende Ørneunge!" sagde Mølleren og loe, saa Vandet stod ham i Ansigtet. "Men nu skal Du have Tak for Visiten, Rudy! kom igjen imorgen, saa er der Ingen hjemme! Farvel Rudy!" Og Babette sagde ogsaa Farvel, saa ynkelig som en lille Kattekilling, der ikke kan see sin Moder. "Et Ord er et Ord, en Mand en Mand!" sagde Rudy. "Græd ikke, Babette, jeg bringer Ørneungen!" "Du brækker Halsen, haaber jeg!" sagde Mølleren, "og saa slippe vi for dit Løb!" Det kalder jeg at sparke! nu er Rudy afsted, og Babette sidder og græder, men Mølleren synger Tydsk, det har han lært paa Reisen! jeg vil nu ikke sørge over det, det hjælper ikke!"

"Men det er dog altid et Udseende!" sagde Kjøkkenkatten.

-

VII. Ørnereden.

Fra Fjeldstien klang Jodlen saa lystig og stærk, det tydede paa godt Humeur og frejdigt Mod; det var Rudy; han gik til sin Ven Vesinand.

Rudy er uendelig keitet! Jeg mjauede, men hverken han eller Babette havde øren at høre med. De åbnede døren, gik ind begge to, jeg foran; men jeg sprang op på en stoleryg, jeg kunne ikke vide hvor~~dan~~ Rudy ville sparke ud. Men mølleren sparkede ud! Det var et godt spark: ud af døren, op på bjerget til gemserne, ~~og~~ dem kan Rudy nu sigte på og ikke på vor lille Babette!"

-

"Men hvad blev der sagt?" spurgte køkkenkatten.

"Sagt?" – "Der blev sagt alt hvad de så~~dan~~ siger når de går på frieri: "Jeg holder af hende og hun holder af mig! Og når der er mælk i bøtten til en, så er der også mælk i bøtten til to!" - "Men hun sidder dig for højt i rigdom," sagde mølleren, "hun sidder på gryn, på guldgryn, ved du nok – hende når du ikke!" "Intet sidder for højt, man kan nå det når man kun vil!" sagde Rudy; for rask ~~og lige~~ på, det er han ~~altid~~. "Men ørneungen kan du dog ikke nå, sagde du sidst! ~~Og Babette~~ sidder ~~endnu~~ højere!" "Jeg tager dem begge to!" sagde Rudy. "Ja, jeg skal forære dig hende, når du forærer mig den levende ørneunge!" sagde mølleren og lo, så vandet stod ham i ansigtet. "Men nu skal du have tak for ~~din~~ visit, Rudy! Kom igen imorgen, så er der ingen hjemme! Farvel Rudy!" Og Babette sagde også farvel, så ynkelig som en lille kattekilling, der ikke kan se sin ~~kattemor~~. "Et ord er et ord, en mand en mand!" sagde Rudy. "Græd ikke, Babette, jeg bringer ørneungen!" "Du brækker halsen, håber jeg!" sagde mølleren, "og så slipper vi for dit løben på vor ~~dør~~!" - Det kalder jeg at sparke! Nu er Rudy afsted, og Babette sidder og græder, men mølleren synger tysk, det har han lært på rejsen! Jeg vil nu ikke sørge over det, det hjælper ikke!" "Men det ~~giver~~ dog altid udsende af noget!" sagde køkkenkatten.

-

VII. Ørnereden.

Fra fjeldstien klang jodlen så lystig og stærk, det tydede på godt humør og frejdigt mod; det var Rudy; han gik til sin ven Vesinand.

"Du må hjælpe mig! Vi ~~må~~ få Ragli med, jeg må

"Du maa hjælpe mig! vi faae Ragli med, jeg maa tage Ørneungen oppe paa Fjeldranden!"

"Vil Du ikke tage det Sorte af Maanen først, det er nok lige let!" sagde Vesinand. "Du er i godt Humeur!"

"Ja, for jeg tænker paa at holde Bryllup! Men nu, Alvor talt, Du skal vide hvorledes Sagerne staae for mig!"

Og snart vidste Vesinand og Ragli hvad det var Rudy vilde.

"Du er en vovsom Knøs!" sagde de. "Det gaaer ikke! Du brækker Halsen!"

"Man falder ikke ned, naar man ikke troer paa det!" sagde Rudy.

Ved Midnat toge de afsted med Stænger, Stiger og Reb; Veien gik mellem Krat og Buske, hen over rullende Stene, altid opad, opad i den mørke Nat. Vandet brusede nede, Vandet rislede foroven, fugtige Skyer dreve i Luften. Jægerne naaede den steile Fjeldrand, mørkere blev det her, Fjeldvæggene næsten mødtes, og kun høit oppe i den smalle Spalte lysnede Luften; tæt ved, under dem, var dyb Afgrund med et brusende Vand. Stille sad de alle Tre, de vilde vente Daggry, da fløi Ørnen ud, den maatte først skydes, før der kunde være Tanke om at faae Ungen. Rudy sad paa Hug, saa stille, som var han et Stykke af Stenen han sad paa, Geværet havde han foran sig stillet til Skud, Øinene ufravendt den øverste Kløft, hvor ind under den fremadludende Klippe Ørnereden skjultes. De tre Jægere ventede længe.

Nu lød høit over dem en knagende, susende Lyd; der blev mørkt ved en stor, svævende Gjenstand. To Bøssepiber sigtede idet den sorte Ørneskikkelse fløi ud fra Reden; der faldt et Skud; et Øieblik bevægede sig de udbredte Vinger, og derpaa langsomt dalede Fuglen, som om den med sin Størrelse og sin Vingestrækning maatte fylde hele Kløften og i sit Fald rive Jægerne med. Ørnen sank i Dybet: det knagede i Trægrene og Buske, der knækkedes ved Fuglens Fald.

Og nu begyndte en Travlhed; tre af de længste Stiger bandtes sammen, de maatte naae derop; de stilledes paa det yderste sidste Fodfæste ved Afgrundsranden, men de naaede ikke derop; og glat som en Muur var Klippevæggen et langt

tage ørneungen **helt** oppe på fjeldranden!"

"Vil du ikke tage det sorte af månen først, det er nok lige så let!" sagde *Vesinand*. "Du er i godt humør?"

"Ja, for jeg tænker på at holde bryllup! Men nu, alvor**lig** talt, du skal vide hvor**dan** sagerne står for mig!"

Og snart vidste *Vesinand* og *Ragli* hvad det var *Rudy* ville.

"Du er en **dristig** knøs!" sagde de. "Det går ikke! Du brækker halsen!"

"Man falder ikke ned, når man ikke tror på det!" sagde *Rudy*.

Ved midnat tog de afsted med stænger, stiger og reb; vejen gik mellem krat og buske, hen over rullende sten, altid opad, opad i den mørke nat. Vandet brusede nede, vandet rislede foroven, fugtige skyer drev i luften. Jægerne nåede den stejle fjeldrand, mørkere blev det her, fjeldvæggene næsten mødtes, og kun højt oppe i den smalle spalte lysnede luften; tæt ved, under dem, var dyb afgrund med et brusende vand. Stille sad de alle tre, de ville vente på daggry, **for** da fløj ørnen ud, **og** den måtte først skydes, før der kunne være tanke om at få **fat i** ungen. *Rudy* sad på hug, så stille, som var han et stykke af stenen han sad på, Geværet havde han foran sig **indstillet** til skud, øjnene **fæstnet til** den øverste kløft, hvor – **indunder** den fremadludende klippe – **ørnereden** skultes. De tre jægere ventede længe.

Nu lød højt over dem en knagende, susende lyd; der blev mørkt ved en stor, svævende genstand. To bøssepiber sigtede **da** den sorte ørneskikkelse fløj ud fra reden; der faldt et skud; et øjeblik bevægede de udbredte vinger **sig**, og derpå langsomt dalede fuglen, som om den med sin størrelse og sin vingestrækning måtte fylde hele kløften og i sit fald rive jægerne med. Ørnen sank **ned** i dybet: det knagede i **de** trægrene og buske, der knækkedes ved fuglens fald.

-

Og nu begyndte en travlhed; tre af de længste stiger bandtes sammen, de måtte **hurtigt** nå derop; **stigerne** stilledes på det yderste sidste fodfæste ved afgrundsranden, men de nåede ikke **helt** derop; og glat som en mur var klippevæggen et langt stykke højere op, hvor reden skjultes i læ

Stykke høiere op, hvor Reden skjultes i Læ af den øverste fremspringende Klippeknold. Efter nogen Raadslagning blev man enig om, at der var Intet bedre at gjøre end ovenfra at heise ned i Kløften to sammenbundne Stiger, og da at faae disse satte i Forbindelse med de tre, der allerede nedenfra vare stillede op. Med stort Besvær fik man de to Stiger slæbt øverst op og der gjort Tougene fast; Stigerne skødes ud over den fremspringende Klippe og hang da frit svævende midt over Afgrunden; Rudy sad allerede der paa det nederste Trin. Det var en iiskold Morgen, Skytaagerne løftede sig nede fra den sorte Kløft. Rudy sad derude som en Flue sidder paa det vippende Halmstraa, en redebyggende Fugl har tabt paa Randen af den høie Fabrikskorsteen, men Fluens kan flyve naar Straaet gaaer løst, Rudy kunde kun brække Halsen. Vinden omsusede ham, og nede i Afgrunden brusede det ilende Vand fra den optøede Gletscher, Iisjomfruens Palads.

Nu satte han Stigen i en svingende Bevægelse, som Edderkoppen, der fra sin lange, svævende Traad vil gribe fast, og da Rudy fjerde Gang rørte Spidsen af de nedenfra opstillede sammenbundne Stiger havde han Tag i dem, de bleve med sikker og kraftig Haand føiede sammen, dog altid dinglede som havde de slidte Hængsler.

Et svaiende Rør syntes de fem lange Stiger, der naaede op mod Reden, heldende sig lodret mod Klippevæggen; dog nu kom det Farligste, der skulde klattres som Katten kan klatte, men Rudy kunde det ogsaa, Katten havde lært ham det; han fornam ikke Svimlen, der traadte Luft bag ved ham, og strakte sine Polyparme ud efter ham. Nu stod han paa Stigens øverste Trin og mærkede, at endnu her naaede han ikke høit nok til at see ind i Reden, kun med Haanden kunde han naae op til den; han prøvede hvor fast de nederste tykke, i hinanden flettede Grene, der udgjorde Redens nederste Deel, sade, og da han havde sikret sig en tyk og urokkelig Green, svang han sig fra Stigen op mod Grenen og havde nu Bryst og Hoved over Reden, men her strømmede ham imøde en qvælende Stank af Aadslers; forraadnede Lam, Gemser og Fugle laae her sønderflængede. Svimlen, der ikke

af den øverste fremspringende klippeknold. Efter nogen raadslagning blev man enig om, at der var intet bedre at gøre end, ovenfra, at hejse to sammenbundne stiger ned i kløften, og da at få disse sat i forbindelse med de tre stiger, der allerede nedenfra var opstillede. Med stort besvær fik man de to stiger slæbt øverst op og der gjort tovene fast; stigerne skubbede de ud over den fremspringende klippe og hang da frit svævende midt over afgrunden; Rudy sad allerede derude, på det nederste trin. Det var en iskold morgen, sky-tågerne løftede sig nede fra den sorte kløft. Rudy sad derude som en flue sidder på det vippende halmstrå, som en redebyggende fugl har tabt på randen af den høje fabrik-skorsten, men fluens kan flyve hvis strået løsnes, Rudy kunne kun brække halsen. Vinden omsusede ham, og nede i afgrunden brusede det ilende vand fra den optøede gletscher, Isjomfruens palads.

Nu satte han stigen i en svingende bevægelse, som edderkoppen, der fra sin lange, svævende tråd vil gribe fast i noget, og da Rudy fjerde gang rørte spidsen af de nedenfra opstillede sammenbundne stiger havde han fat i dem, de blev med sikker og kraftig hånd føjet sammen, dog altid dinglede som havde de slidte hængsler.

Som et langt svajende siv syntes de fem lange stiger, der nåde op mod reden, hældende sig lodret mod klippevæggen; dog nu kom det farligste: der skulle klatres som katten kan klatre. Men Rudy kunne også det, katten havde lært ham det; han fornam ikke den Svimlen, der trådte luft bag ved ham, og strakte sine blæksprutte-arme ud efter ham. Nu stod han på stigens øverste trin og mærkede, at endnu her nåde han ikke højt nok til at se ind i reden, kun med hånden kunne han nå op til den; han prøvede hvor fast de tykke, flettede grene på redens nederste del, sad, og da han havde sikret sig en tyk og urokkelig gren, svang han sig fra stigen op mod grenen og havde nu bryst og hoved over reden, men her strømmede ham en kvælende stank af ådsler imøde; forrådnede lam, gemser og fugle lå her sønderflængede. Svimlen, der ikke magtede at røre ham, pustede de giftige dunster ind i hans ansigt for at han skulle forstumles, og nede i det

mægtede at røre ham, pustede de giftige Dunster ind i hans Ansigt for at han skulde forstumles, og nede i det sorte, gabende Dyb, paa det ilende Vand, sad Iisjomfruen selv med sit lange, hvidgrønne Haar og stirrede med Dødsøine som to Bøssepiber.

"Nu fanger jeg Dig!"

I en Krog af Ørnereden saae han sidde, stor og mægtig, Ørneungen, der endnu ikke kunde flyve. Rudy heftede sine Øine paa den, holdt sig med al Kraft ved sin ene Haand og kastede med den anden Haand Slyngen om den unge Ørn; fanget var den lyslevende; dens Been var i den snærende Snor, og Rudy smed Slyngen med Fuglen hen over sin Skulder, saa at Dyret hang et godt Stykke nede under ham, idet han ved et hjælpende nedhængende Toug holdt sig fast, til Fodspidsen igjen naaede den øverste Kant af Stigen.

"Hold fast! tro ikke Du falder, saa falder Du ikke!" det var den gamle Lærdom, og den fulgte han, holdt fast, kravlede, var vis paa ikke at falde, og han faldt ikke.

Nu lød der en Jodlen, saa kraftig og glad. Rudy stod paa den faste Klippegrund med sin Ørneunge.

-

VIII. Hvad Nyt Stuekatten kunde fortælle.

"Her er det Forlangte!" sagde Rudy, der traadte ind hos Mølleren i Bex og satte paa Gulvet en stor Kurv, tog saa Klædet af, og der gloede frem to gule, sortkrandsede Øine, saa gnistrende, saa vilde, ret til at brænde og bide sig fast hvor de saae; det korte, stærke Næb gabede til Bid, Halsen var rød og dunet.

"Ørneungen!" raabte Mølleren. Babette gav et Skrig og sprang til Siden, men kunde ikke faae sine Øine hverken fra Rudy eller Ørneungen.

"Du lader Dig ikke kyse!" sagde Mølleren.

"Og I holder altid Ord!" sagde Rudy, "hver har sit Kjendemærke!"

"Men hvorfor knækkede Du ikke Halsen?" spurgte Mølleren.

"For jeg holdt fast!" svarede Rudy, "og det gjør jeg endnu! jeg holder fast paa Babette!"

"See først til at Du har hende!" sagde Mølleren og loe; og det var gode Tegn, vidste Babette.

"Lad os faae Ørneungen ud af Kurven, det er

sorte, gabende dyb, på det ilende vand, sad *Iisjomfruen* selv med sit lange, hvidgrønne hår og stirrede med **sine** dødsøjne som to bøssepiber.

-

"Nu fanger jeg Dig!"

I en krog af ørnereden så han **den** sidde – stor og mægtig – ørneungen, der endnu ikke kunne flyve. *Rudy* hæftede sine øjne på den, holdt sig med al kraft ved sin ene hånd og kastede med den anden hånd slyngen om den unge ørn; fanget var **den** – lyslevende; dens ben var i den snærende snor, og *Rudy* smed slyngen med fuglen hen over sin skulder, så at dyret hang et godt stykke nede under ham, **mens** han ved et hjælpende nedhængende tov holdt sig fast, til fodspidsen igen nåde den øverste kant af stigen. "Hold fast! Tro ikke du falder, så falder du ikke!" – **det** var den gamle lærdom, og den fulgte han, holdt fast, kravlede, var **sikker** på ikke at falde, og han faldt ikke.

Nu lød der en jodlen, så kraftig og glad. *Rudy* stod på den faste klippegrund med sin ørneunge.

-

VIII. Hvad nyt stuekatten kunne fortælle.

"Her er det forlangte!" sagde *Rudy*, der trådte ind hos mølleren i *Bex* og satte en stor kurv på gulvet, tog så klædet af, og der gloede to gule, sortkransede øjne **frem**, så gnistrende, så vilde, **klar** til at brænde og bide sig fast hvor **end** de så; det korte, stærke næb gabede til bid, halsen var rød og dunet.

"Ørneungen!" råbte mølleren. *Babette* gav et skrig og sprang til siden, men kunne ikke få sine øjne hverken fra *Rudy* eller ørneungen.

"Du lader dig **nok** ikke kyse!" sagde mølleren.

"Og I holder altid ord!" sagde *Rudy*. "Hver har sit kjendemærke!"

"Men hvorfor knækkede du ikke halsen?" spurgte mølleren.

"For jeg holdt fast!" svarede *Rudy*, "– og det gør jeg endnu! Jeg holder fast på *Babette*!"

"Se først til at du har hende!" sagde mølleren og lo; og det var gode tegn, vidste *Babette*.

"Lad os få ørneungen ud af kurven, det er farligt at se **på**, **hvordan** den glori! **Hvordan** fik du tag i den?"

farligt at see, hvorledes den gloer! hvor fik Du Tag i den?"

Og Rudy maatte fortælle, og Mølleren saae med Øine, der bleve større og større.

"Med dit Mod og din Lykke kan Du forsørge tre Koner!" sagde Mølleren.

"Tak! Tak!" raabte Rudy.

"Ja Babette har Du da ikke endnu!" sagde Mølleren og slog i Spøg den unge Alpejæger paa Skulderen.

"Veed Du Nyt paa Møllen?" sagde Stuekatten til Kjøkkenkatten. "Rudy har bragt os Ørneungen og tager Babette i Bytte. De have kysset hinanden og ladet Faderen see derpaa! det er da saa godt som Forlovelse; den Gamle sparkede ikke ud, han trak Kløerne ind, tog sig en Middagsluur og lod de To sidde og loggre; de har saa Meget at fortælle, de blive ikke færdige til Julen!"

Og de bleve heller ikke færdige til Julen. Vinden hvirvlede det brune Løv, Sneen fygede i Dalen som paa de høje Bjerge; Iisjomfruen sad i sit stolte Slot, der tog til i Vintertid; Klippevæggene stode med Iisslag og favntykke, elefanttunge Iistappe der hvor i Sommeren Fjeldstrømmen lod sit Vandslør vaie; Iisguirlander af phantastiske Iiskrystaller skinnede over de sneepuddrede Graner. Iisjomfruen red paa den susende Vind hen over de dybeste Dale. Sneetæppet var lagt heelt ned til Bex, hun kunde komme der og see Rudy inden Døre, mere end han var vant til, han sad hos Babette. Til Sommer skulde Brylluppet staae; det ringede tidt for deres Øren, saa ofte talte Venner derom. Der var Solskin, den deiligste Alperose glødede, den muntre, leende Babette, deilig som Foraaret der kom, Foraaret der lod alle Fugle synge om Sommertid, om Bryllupsdag.

"Hvor de To kunne sidde og hænge over hinanden!" sagde Stuekatten. "Nu er jeg kjed af det Miau!"

IX. Iisjomfruen.

Foraaret havde udfoldet sin saftiggrønne Guirlande af Valdnød- og Kastanietræer, den svulmede især fra Broen ved St. Maurice til Genfersøens Bred langs Rhonen, der med

Og Rudy måtte fortælle, og mølleren så med øjne, der bleve større og større.

"Med dit mod og din lykke kan du forsørge tre koner!" sagde mølleren.

"Tak! Tak!" råbte Rudy.

"Ja Babette har du da ikke endnu!" sagde mølleren og slog i spøg den unge alpejæger på skulderen.

"Ved du om nyt på møllen?" sagde stuekatten til køkkenkatten. "Rudy har bragt os ørneungen og tager Babette i bytte. De har kysset hinanden og ladet faderen se derpå! Det er da så godt som en forlovelse; den gamle sparkede ikke ud, han trak kløerne ind, tog sig en middagsluur og lod de to sidde og logre; de har så meget at fortælle, de bliver ikke færdige til jul!"

Og de blev heller ikke færdige til jul. Vinden hvirvlede det brune løv, sneen fygede i dalen som på de høje bjerge; Isjomfruen sad i sit stolte slot, der tog til i vintertid; klippevæggene stod med isslag og metertykke, elefanttunge istappe, der hvor i sommeren fjeldstrømmen lod sit vandslør vaje; is-guirlander af fantastiske iskrystaller skinnede over de snepudrede graner. Isjomfruen red på den susende vind hen over de dybeste dale. Snetæppet var lagt helt ned til Bex, hun kunne komme der og se Rudy indendøre, mere end han var vant til, for han sad hos Babette. Til sommer skulle brylluppet stå; det ringede tit for deres øren, så ofte talte venner derom – for når det ringer for ørene er taler nogen jo om en. Der var solskin, den dejligste alperose glødede, den muntre, leende Babette, dejlig som foråret der kom, foråret der lod alle fugle synge om sommertid, om bryllupsdag. "Hvor de to kunne sidde og hænge over hinanden!" sagde stuekatten. "Nu er jeg træt af det miau!"

-

IX. Isjomfruen.

Foråret havde udfoldet sin saftiggrønne guirlande af valdnød- og kastanietræer, den svulmede især fra broen ved St. Maurice til Genfersøens bred langs Rhonen, der med voldsom fart jog fra sit udspring under den grønne gletscher, ispaladset, hvor Isjomfruen

voldsom Fart jog fra sit Udspring under den grønne Gletscher, Iispaladset, hvor Iisjomfruen boer, hvor hun af den skarpe Vind lader sig bære op paa den øverste Sneemark og i det stærke Sollys strækker sig paa de fygede Bolstre; der sad hun og skuede med langsynet Blik ned i de dybe Dale, hvor Menneskene, som Myrer paa den solbeskinnede Steen, travle rørte sig.

"Aandskræfter, som Solens Børn kalde Eder!" sagde Iisjomfruen, "Kryb ere I! en rullende Sneebold, og I og Eders Huse og Byer ere masede og udviskede!" Og hun løftede sit stolte Hoved høiere og saae med dødlynende Øine vidt om og dybt ned. Men fra Dalen lød en Rullen, Sprængning af Klipper, Menneskeværk; Veie og Tunneler for Jernbaner bleve anlagte.

"De lege Muldvarp!" sagde hun; "de grave Gange, derfor høres Lyd som Flinteskud. Flytter jeg mine Slotte, da bruser det stærkere end Tordenens Drøn!"

Fra Dalen løftede sig en Røg, den bevægede sig fremad, som et flagrende Slør, en vaiende Fjerbusk fra Locomotivet, der paa den nyaabnede Jernbane drog Banetoget, denne bugtende Slange, hvis Led er Vogn ved Vogn. Piilsnar skød den frem.

"De lege Herrer dernede, Aandskræfterne!" sagde Iisjomfruen. "Naturmagternes Kræfter ere dog de raadende!" og hun loe, hun sang, det rungede i Dalen.

"Nu rullede der en Lavine!" sagde Menneskene dernede.

Men Solens Børn sang endnu høiere om Menneske-Tanken, der raader, der spænder Havet under Aag, flytter Bjerge, fylder Dale; Menneske-Tanken, der er Naturkræfternes Herre. I samme Stund just, kom hen over Sneemarken hvor Iisjomfruen sad, et Selskab af Reisende; de havde bundet sig med Toug fast til hverandre, for at være som eet større Legeme paa den glatte Iisflade, ved de dybe Afgrunde.

"Kryb!" sagde hun. "I være Naturmagtens Herrer!" og hun vendte sig fra dem og saae spottende ned i den dybe Dal, hvor Jernbanetoget brusede forbi.

"Der sidde de, disse Tanker! de sidde i Kræfternes Vold! jeg seer dem hver! - Een sidder stolt som en Konge, alene! der sidde de i

bor, hvor hun af den skarpe vind lader sig bære op på den øverste snemark og i det stærke sollys strækker sig på snedriverne; der sad hun og skuede med langsynet blik ned i de dybe dale, hvor menneskene, som myrer på den solbeskinnede sten, travle rørte sig.

"Åndskræfter, som solens børn kalde jer!" sagde Isjomfruen, "Kryb er I kun! Bare en enkelt rullende snebold, og I og jeres huse og byer er sammenmast og udviskede!" Og hun løftede sit stolte hoved højere og så med dødlynende øjne vidt om og dybt ned. Men fra dalen lød en rullen, sprængning af klipper, menneskeværk; veje og tunneler for jernbaner blev anlagt. "De leger muldvarp!" sagde hun; "de grave gange, derfor høres lyd som flinteskud. Men flytter jeg mine slotte, da bruser det stærkere end tordenens drøn!"

Fra dalen løftede sig en røg, den bevægede sig fremad, som et flagrende slør, en vajende fjerbusk fra lokomotivet, der på den nyåbnede jernbane trak toget, denne bugtende slange, hvis led er den enkelte vogn ved vogn. Som en pil skød den frem.

"De leger herrer mænd dernede, åndskræfterne!" sagde Isjomfruen. "Naturmagternes kræfter er dog de rådende!" Og hun lo, hun sang, så det rungede i dalen.

"Nu rullede der en lavine!" sagde menneskene dernede.

Men solens børn sang endnu højere om menneske-tanken, der råder, der spænder havet under åg, flytter bjerge, fylder dale; menneske-tanken, der er naturkræfternes herre. I samme stund kom der, hen over snemarken hvor Isjomfruen sad, et selskab af rejsende; de havde bundet sig med tov fast til hinanden, for at være som et, større legeme på den glatte isflade ved de dybe afgrunde.

"Kryb!" sagde hun. "Og I være naturmagtens herrer?" Og hun vendte sig væk fra dem og så spottende ned i den dybe dal, hvor jernbanetoget brusede forbi.-

"Der sidder de, disse menneskenes tanker! De sidder i naturkræfternes vold! Jeg ser dem hver og en! – en sidder stolt som en konge, alene! Der sidder de i klump! Der sover halvdelen! og når dampdragen dér holder stille, stiger de ud, går

Klump! der sover Halvdelen! og naar Dampdragen holder stille, stige de ud, gaae deres Gang! Tankerne gaae ud i Verden!" Og hun loe.

"Der rullede igjen en Lavine!" sagde de dernede i Dalen.

"Os naaer den ikke!" sagde To paa Dampdragens Ryg, "to Sjæle og een Tanke" som det hedder. Det var Rudy og Babette; ogsaa Mølleren var med.

"Som Bagage!" sagde han. "Jeg er med som det Nødvendige!"

"Der sidde de To!" sagde Iisjomfruen. "Mangen Gemse har jeg knust, Millioner Alperoser har jeg knækket og brækket, ikke Roden blev! jeg sletter dem ud! Tankerne! Aandskræfterne!" Og hun loe.

"Nu rullede igjen en Lavine!" sagde de nede i Dalen.

-

X. Gudmoder.

I Montreux, een af de nærmeste Byer, der med Clarens, Vernex og Crin danne Guirlande om Genfersøens nordøstlige Deel, boede Babettes Gudmoder, den engelsk fornemme Dame med sine Døtre og en ung Slægtning; de vare nyligt indtrufne, dog havde Mølleren allerede aflagt dem Visit, meldt Babettes Forlovelse, og fortalt om Rudy og Ørneungen, om Besøget i Interlaken, kort sagt den hele Historie, og den havde i højeste Grad fornøjet og indtaget for Rudy og for Babette, og for Mølleren med; de maatte nu endelig alle Tre komme, og derfor kom de. - Babette skulde see sin Gudmoder, Gudmoder see Babette.

Ved den lille Stad Villeneuve, for Enden af Genfersøen, laae Dampskibet, der paa en halv Times Fart naaer derfra til Vernex, lige under Montreux. Det er en af Digtere besungen Kyst; her, under Valdnødtræerne ved den dybe, blaagrønne Sø, sad Byron og skrev sine melodiske Vers om den Fangne i det skumle Klippeslot Chillon. Hist, hvor Clarens speiler sig med Grædepilene i Vandet, vandrede Rousseau, drømmende om Heloise.

Rhonefloden glider frem under Savoyens høje, sneedækkede Bjerge, her ligger ikke langt fra dens Udløb i Søen en lille Ø, ja den er saa lille,

deres vej ! Tankerne går ud i verden!" Og hun lo. "Der rullede igen en lavine!" sagde de dernede i dalen.

"Os når den ikke!" sagde to på dampdragens ryg. "To sjæle og en tanke", som det hedder. Det var Rudy og Babette; også mølleren var med.

"Med som bagage!" sagde han. "Jeg er med som det nødvendige!"

"Der sidder de to!" sagde Isjomfruen. "Mangen gemse har jeg knust, millioner alperoser har jeg knækket og brækket, så ikke engang roden blev tilbage! Jeg sletter dem ud! Tankerne! Åndskræfterne!" Og hun lo.

"Nu rullede igen en lavine!" sagde de nede i dalen.

-

X. Gudmor.

I Montreux, en af de nærmeste byer, der med Clarens, Vernex og Crin danner guirlande om Genfersøens nordøstlige del, boede Babettes gudmor, den fornemme engelske dame med sine døtre og en ung slægtning; de var ankommet for nylig, dog havde mølleren allerede aflagt dem visit, meldt om Babettes forlovelse, og fortalt om Rudy og ørneungen, om besøget i Interlaken, kort sagt den hele historie, og den havde i højeste grad fornøjet og skabt interesse for Rudy og for Babette, og for mølleren med; de måtte nu endelig alle tre komme, og derfor kom de. – Babette skulle se sin gudmor, gudmor se Babette.-

Ved den lille by Villeneuve, for enden af Genfersøen, lå dampskibet, der på en halv times fart når derfra til Vernex, lige under Montreux. Det er en af digtere ofte besungen kyst; her, under valnøddetræerne ved den dybe, blågrønne sø, sad poeten Byron og skrev sine melodiske vers om den fangne i det skumle klippeslot Chillon. Og her, hvor Clarens spejler sig med grædepilene i vandet, vandrede Rousseau, drømmende om Heloise.

Rhonefloden glider frem under Savoyens høje, sneedækkede bjerge, her ligger ikke langt fra dens udløb i søen en lille ø, ja den er så lille, at den fra kysten synes blot at være et fartøj derude. Det er en lille klippegrund, som for en hundrede

at den fra Kysten synes at være et Fartøi derude. Det er en Klippegrund, som for en hundrede Aar siden en Dame lod steeninddæmme, belægge med Jord og beplante med tre Akasietræer, de overskygge nu den hele Ø. Babette var aldeles henrykt over den lille Plet, den var hende det Yndigste paa hele Seiladsen, der skulde man hen, der maatte man hen, der maatte være mageløst yndigt at være, meente hun. Men Dampskibet gik forbi og lagde an, som det skulde, ved Vernex.

Det lille Selskab vandrede herfra op mellem de hvide, solbelyste Mure, der omgive Viinhaverne foran den lille Bjergby Montreux, hvor Figentræerne skygge foran Bondens Huus, Laurbær og Cypresser groe i Haverne. Halvveis oppe laae Pensionen, hvor Gudmoder boede.

Modtagelsen var meget hjertelig. Gudmoder var en stor, venlig Kone med et rundt, smilende Ansigt; som Barn maa hun have været et sandt raphaelsk Englehoved, men nu var hun et gammelt Englehoved, som de sølvhvide Haar rigt krøllede om. Døtrene vare pyntelige, fine, lange og slanke. Den unge Fætter, der var med og ganske klædt i Hvidt fra Top til Taa, med forgyldte Haar og forgyldte Bakkenbarter, saa store at de kunde have været fordeelte til tre Gentlemen, viste strax mod den lille Babette den allerstørste Opmærksomhed.

Rigt indbundne Bøger, Nodeblade og Tegninger laae spredte over det store Bord, Balkondøren stod aaben ud til den deilige udstrakte Sø, der var saa blank og stille, at Savoyens Bjerge med Smaabyer, Skove og Sneetoppe, omvendt afspeilede sig.

Rudy, der ellers altid var kjæk, livsfrisk og freidig, følte sig slet ikke i sit Es, som man kalder det; han bevægede sig her, som om han gik paa Ærter hen over et glat Gulv. Hvor Tiden var seig at slide paa; den gik i Trædemølle! og nu skulde man spadseres! det gik ligesaa langsommeligt; to Skridt frem og eet tilbage kunde Rudy gjøre for at være i Trit med de Andre. Ned til Chillon, det gamle skumle Slot paa Klippeøen, gik de for at see paa Pinsels-Pæl og Døds-Fængsler, rustne Lænker i Klippemuren, Steenbrix for de Dødsdømte, Falddøre, hvor de Ulykkelige vare styrtede ned

år siden en dame lod steninddæmme, belægge med jord og beplante med tre akacietræer, der nu overskygger hele den lille ø. Babette var aldeles henrykt over den lille plet, den var hende det yndigste på hele sejladsen, der skulle man hen, der måtte man hen, der måtte være mageløst yndigt at være, mente hun. Men dampskibet sejlede forbi og lagde an, som det skulle, ved Vernex.

Det lille selskab vandrede herfra op mellem de hvide, solbelyste mure, der omgiver vinhaverne foran den lille bjergby Montreux, hvor figentræerne skygger foran bondens hus, laurbær og cypresser gror i haverne. Halvvejs oppe lå pensionen, hvor gudmor boede. Modtagelsen var meget hjertelig. Gudmor var en stor, venlig kone med et rundt, smilende ansigt; som barn må hun have været et sandt raphaelsk smukt englehoved, men nu var hun et gammelt englehoved, som de sølvhvide hår så rigt krøllede rundt om. Døtrene var pyntelige, fine, lange og slanke. Den unge fætter, der var med og helt klædt i hvidt fra top til tå, med forgyldte hår og forgyldte bakkenbarter, så store at de kunne have været fordelt til tre gentlemen, viste straks den allerstørste opmærksomhed mod lille Babette.

- Rigt indbundne bøger, nodeblade og tegninger lå spredte over det store bord, balkondøren stod åben ud til den dejlige udstrakte sø, der var så blank og stille, at Savoyens bjerge med småbyer, skove og snetoppe, afspejlede sig omvendt i den. Rudy, der ellers altid var kæk, livsfrisk og frejdig, følte sig slet ikke i sit es, som man kalder det; han bevægede sig her, som om han gik på ærter hen over et glat gulv. Hvor tiden her var seig at slide på; den gik som i en trædemølle! Og nu skulle man spadseres! Det gik ligeså langsommeligt; to skridt frem og et tilbage kunne Rudy gøre for at være i trit med de andre. Ned til Chillon, det gamle skumle slot på klippeøen, gik de for at se på pinsels-pæle og døds-fængsler, rustne lænker i klippemuren, stenbrikse for de dødsdømte, falddøre, hvor de ulykkelige blev styrtet ned og spiddet på jernpigge midt i brændingen. Det kaldte de en fornøjelse at se på. Et henrettelsessted var det jo, løftet op ved digter Byrons sang ind i poesien

og spiddede paa Jernpigge midt i Brændingen. Det kaldte de en Fornøielse at see paa. Et Rettersted var det, løftet ved Byrons Sang ind i Poesiens Verden. Rudy følte saa aldeles Retterstedet; han lænede sig til Vinduets store Steenkarme og saae ned i det dybe, blaagrønne Vand, og over til den lille eensomme Ø med de tre Akasier, der ønskede han sig, fri for hele dette pluddrende Selskab; men Babette følte sig særdeles glad. Hun havde moret sig mageløst, sagde hun siden; Fætteren fandt hun var complet.

"Ja complet Gabflab!" sagde Rudy; og det var første Gang Rudy sagde Noget, der ikke behagede hende. En lille Bog havde Englænderen fornæet hende til Erindring om Chillon, det var Byrons Digtning: "Fangen i Chillon" oversat i det franske Sprog, saa at Babette kunde læse den.

Bogen kan være god nok!" sagde Rudy, "men den fiintkæmmede Fyr, som gav Dig den, gjorde ingen Lykke hos mig!"

"Han saae ud, som en Meelsæk uden Meel!" sagde Mølleren og loe af sin Vittighed. Rudy loe med og sagde, at det var godt og rigtigt sagt.

-
-

XI. Fætteren.

Da Rudy et Par Dage efter kom i Besøg til Møllen, fandt han den unge Englænder der; Babette satte just for ham kogte Foreller, dem hun bestemt selv havde pyntet med Petersillen, at de kunde see stadselige ud. Det behøvedes slet ikke. Hvad vilde Englænderen her? Hvad skulde han her? Trakteres og credenses af Babette? Rudy var skinsyg, og det morede Babette; det fornøjede hende at see ham fra alle hans Hjertes Sider, de stærke og de svage. Kjærligheden var endnu en Leg, og hun legede med Rudys hele Hjerter, og dog, det maa man sige, han var hendes Lykke, hendes Livs Tanke, det Bedste og Herligste i denne Verden, men jo mørkere han saae, desmere loe hendes Øine, hun kunde gjerne have kysset den blonde Englænder med de forgyldte Bakkenbarter, dersom hun derved opnaaede, at Rudy løb rasende bort, det just viste hende hvor høit hun var elsket af ham. Men det var ikke rigtigt, ikke klogt af lille

verden. Rudy følte så aldeles **stemningen på dette** rettersted; han lænede sig til vinduets store stenkarme og så ned i det dybe, blågrønne vand, og over til den lille ensomme ø med de tre akacier; der ønskede han sig **hen**, fri for hele dette pludrende selskab. Men Babette følte sig særdeles glad, hun havde moret sig mageløst, sagde hun siden; fætteren fandt hun var **særdeles** komplet. "Ja, komplet gavflab!" sagde Rudy; og det var første gang Rudy sagde noget, der ikke behagede hende. En lille bog havde englænderen foræret hende til erindring om Chillon, det var Byrons digtning: "Fangen i Chillon" oversat **til** det franske sprog, så at Babette kunne læse den.

-
Bogen kan være god nok!" sagde Rudy, "men den **vandkæmmede** fyr, som gav dig den, gjorde ingen lykke hos mig!"

"Han så ud, som en melsæk uden mel!" sagde mølleren og lo af sin vittighed. Rudy lo med og sagde, at det var godt og rigtigt sagt.

XI. Fætteren.

Da Rudy et par dage efter kom **på** besøg i møllen, fandt han den unge englænder der; Babette **serverede netop** kogte foreller for ham, dem hun selv havde pyntet med **persillen**, **for** at de kunne se **festlige** ud. Det behøvedes slet ikke. Hvad ville englænderen her? Hvad skulle han her? Trakteres og **vartes op** af Babette? Rudy var skinsyg, og det morede Babette; det fornøjede hende at se ham fra alle hans hjertes sider, de stærke og de svage. Kærligheden var endnu en leg, og hun legede med Rudys hele hjerte, og dog, det må man sige, han var hendes **hele** lykke, hendes livs tanke, det bedste og herligste i denne verden, men jo mørkere **humør** han **viste**, des mere lo hendes øjne; hun kunne gerne have kysset den blonde englænder med de forgyldte bakkenbarter, **hvis bare** hun derved opnåede, at Rudy løb rasende bort, **for netop dette** viste hende hvor højt hun var elsket af ham. **Dette** var **dog** ikke rigtigt **gjort**, ikke klogt af lille Babette, men hun var jo kun nitten år. Hun tænkte ikke derved, tænkte endnu mindre på, **hvordan** hendes adfærd kunne tydes **af** den unge englænder, mere lystig og let end **det** skikkede

Babette, men hun var jo kun nitten Aar. Hun tænkte ikke derover, tænkte endnu mindre paa, hvorledes hendes Adfærd kunde tydes, mere lystig og let af den unge Englænder end det just skikkede sig for Møllerens ærbare, nysforlovede Datter.

Hvor Landeveien fra Bex løber hen under den snebedækkede Klippehøide, som der i Landets Sprog kaldes *Diablerets*, laae Møllen ikke langt fra en rivende Bjergstrøm, der var hvidgraa, som pidsket Sæbevand; denne drev ikke Møllen, derimod en mindre Strøm, som paa den anden Side Floden styrtede ned fra Klippen og gennem en Steensætning under Veien ved sin Kraft og Fart løftede sigs og løb saa i et lukket Bjælkebassin, en bred Rende, hen over den rivende Flod, dreiede det store Møllehjul. Renden var saa righoldig med Vand, at den strømmede over og frembød saaledes en vaad, slibrig Vei for Den, som det kunde falde ind her at naae hurtigere over til Møllen, og det Indfald havde en ung Mand, Englænderen; hvidklædt som en Møllesvend klatrede han i Aftenstunden, ledet af Lyset, der skinnede ud fra Babettes Kammer; Klattren havde han ikke lært og nær var han gaaet paa Hovedet i Strømmen, men slap med vaade Ærmer og overstænkede Buxer; dyndvaad og tilsølet kom han hen under Babettes Vinduer, hvor han klatrede op i det gamle Lindetræ og der efterlignede Uglen, anden Fugl kunde han ikke synge efter. Babette hørte det og tittede frem gennem de tynde Gardiner, men da hun saae den hvide Mand og nok tænkte hvem det var, slog hendes lille Hjerte af Skræk, men ogsaa af Vrede. Hun slukkede ihast Lyset, følte efter om alle Vindueskramper vare paa, og saa lod hun ham tude og hyle.

Skrækkeligt vilde det være om Rudy nu var her paa Møllen, men Rudy var ikke paa Møllen, nei, det var meget værre, han var lige der nedenfor. Der blev talt høit, vrede Ord; der vilde blive Slagsmaal, maaskee Drab.

Babette aabnede i Skræk Vinduet, raabte Rudys Navn, bad ham dog gaae, hun taalte ikke at han blev, sagde hun.

"Du taaler ikke at jeg bliver!" udbrød han, "det er altsaa en Aftale! Du venter gode Venner, bedre end mig! skam Dig, Babette!"

sig for møllerens ærbare, nyforlovede datter.

-

Hvor landevejen fra Bex løber hen under den snebedækkede klippehøjde, som i landets sprog kaldes *Diablerets*, lå møllen ikke langt fra en rivende bjergstrøm, der var hvidgrå, som pisket sæbevand; denne drev ikke møllen, det gjorde derimod en mindre strøm, som på den anden side floden styrtede ned fra klippen og gennem en stensætning under vejen ved sin kraft og fart løftede sig og løb så i et lukket bjælkebassin, en bred rende, hen over den rivende flod, og drejede det store møllehjul. Renden var så righoldig med vand, at den strømmede over og frembød således en våd, slibrig vej for den, som det kunne falde ind her at nå hurtigere over til møllen, og det indfald havde en ung mand, englænderen; hvidklædt som en møllesvend klatrede han i aftenstunden, ledet af lyset, der skinnede ud fra Babettes kammer; klatren havde han ikke lært og nær var han gået på hovedet i strømmen, men slap med våde ærmer og overstænkede bukser; dyndvåd og tilsølet kom han hen under Babettes vinduer, hvor han klatrede op i det gamle lindetræ og deroppe efterlignede uglen, andre fugle kunne han ikke efterligne. Babette hørte det og tittede frem gennem de tynde gardiner, men da hun så den hvide mand og nok tænkte hvem det var, slog hendes lille hjerte af skræk, men også af vrede. Hun slukkede i hast lyset, følte efter om alle vindueskramper var på, og så lod hun ham tude og hyle.

Skrækkeligt ville det være om Rudy nu var her på møllen, men Rudy var ikke på møllen, nej, det var meget værre, han var lige der nedenfor. Der blev talt højt, vrede ord; der ville blive slagsmål, måske drab.

Babette åbnede i skræk vinduet, råbte Rudys navn, bad ham dog gå, hun tålte ikke at han blev, sagde hun.

"Du tåler ikke at jeg bliver?" udbrød han, " – jamen, det er altså en aftale! Du venter måske gode venner, der er bedre end mig? Skam dig, Babette!"

"Du er afskyelig!" sagde Babette. "Jeg hader dig!" Og nu græd hun. "Gå! Gå!"

"Det har jeg ikke fortjent!" sagde Rudy, og han

- "Du er afskyelig!" sagde Babette. "Jeg hader Dig!" og nu græd hun. "Gaae! gaae!" "Det har jeg ikke fortjent!" sagde han, og han gik, hans Kinder var som Ild, hans Hjerte var som Ild. Babette kastede sig paa Sengen og græd. "Saa høit som jeg elsker Dig, Rudy! og Du kan troe ilde om mig!" Og hun var vred, meget vred, og det var godt for hende, ellers havde hun været dybt bedrøvet; nu kunde hun falde isøvn og sove Ungdommens styrkende Søvn. - - XII. Onde Magter. Rudy forlod Bex, gik ad Hjemveien, søgte op paa Bjergene, i den friske, afkølede Luft, hvor Sneen laae, hvor Iisjomfruen raadede. Løvtræerne stode dybt nede, som vare de kun Kartoffeltoppe, Gran og Busk bleve mindre, Alperoserne groede ved Sneen, der laae i enkelte Pletter, som Linned paa Blegen. Der stod en blaa Gentiane, han knuste den med Geværkolben. Høiere oppe viste sig to Gemser, Rudys Øine fik Glands, Tankerne ny Flugt; men han var ikke nær nok for at gjøre et sikkert Skud; høiere steg han, hvor kun et stridt Græs voxede mellem Steenblokkene; Gemserne gik roligt paa Sneemarken; ivrigt skyndte han sig; Skytaagerne sænkede sig omkring ham, og pludseligt stod han foran den steile Klippevæg, Regnen begyndte at strømme ned. Han følte en brændende Tørst, Hede i Hovedet, Kulde i sine andre Lemmer; han greb efter sin Jagtflaske, men denne var tom, han havde ikke tænkt paa den, da han stormede op i Bjergene. Aldrig havde han været syg, men nu havde han en Fornemmelse deraf; træt var han, Lyst følte han til at kaste sig ned og sove, men Alt strømmede med Vand, han søgte at tage sig sammen; underligt zittrede Gjenstandene for hans Øine, men da saa han pludselig, hvad han aldrig havde seet her før, et nytømret lavt Huus, der hældede sig op til Klippen, og i Døren stod en ung Pige, han troede at det var Skoleholderens Annette, som han engang havde kysset i Dandsen, men det var ikke Annette, og	gik, hans kinder var som ild, hans hjerte var som ild.- Babette kastede sig på sengen og græd. "Så højt som jeg elsker dig, Rudy! Og kan du så tro dårligt om mig?" Og hun var vred, meget vred, og det var godt for hende, ellers havde hun været dybt bedrøvet; nu kunne hun falde i søvn og sove ungdommens styrkende søvn. XII. Onde Magter. Rudy forlod Bex, gik ad hjemvejen, søgte op på bjergene, i den friske, afkølede luft, hvor sneen lå, hvor Isjomfruen rådede. Løvtræerne stod dybt nede, som vare de kun kartoffeltoppe, gran og busk bleve mindre, alperoserne groede ved sneen, der lå i enkelte pletter, som linned på en blegemark. Der stod en blå gentiane, han knuste den med geværkolben. Højere oppe viste sig to gemser, Rudys øjne fik glans, tankerne fik ny flugt; men han var ikke tæt nok på til at gøre et sikkert skud; højere steg han, hvor kun et strit græs voksede mellem stenblokkene; gemserne gik roligt på snemarken; ivrigt skyndte han sig; skytågerne sænkede sig omkring ham, og pludseligt stod han foran den stejle klippevæg, regnen begyndte at strømme ned. - Han følte en brændende tørst, hede i hovedet, kulde i kroppens andre lemmer; han greb efter sin jagtflaske, men denne var tom, han havde ikke tænkt på den, da han stormede op i bjergene. Aldrig havde han været syg, men nu havde han en fornemmelse af det; træt var han, lyst følte han til at kaste sig ned og sove, men alt strømmede med vand, han søgte at tage sig sammen; underligt sitrede genstandene for hans øjne, men da så han pludselig, hvad han aldrig havde set her før, et nytømret lavt hus, der hældede sig op til klippen, og i døren stod en ung pige, han troede at det var skoleholderens Annette, som han engang havde kysset i dansen, men det var ikke Annette, og dog havde han set hende før, måske ved Grindelwald, den aften han vendte hjem fra skyttelauget i Interlaken. - "Hvordan er du kommet her?" spurgte han.
---	--

dog havde han seet hende før, maaskee ved Grindelwald, hiin Aften han vendte hjem fra Skyttelaugget i Interlaken.

"Hvor kommer Du her?" spurgte han.

"Jeg er hjemme!" sagde hun. "Jeg vogter min Hjord!"

"Din Hjord, hvor græsser den? Her er kun Snee og Klipper!"

"Du veed god Besked!" sagde hun og loe. Her bag ved, lidt nede, er en deilig Græsgang! der gaae mine Geder! jeg hytter dem godt! ikke een mister jeg, hvad mit er bliver mit!"

"Du er kjæk!" sagde Rudy.

"Du ogsaa!" svarede hun.

"Har Du Mælk, saa giv mig den! jeg tørster ganske ulidelig!"

"Jeg har noget bedre end Mælk!" sagde hun, "det skal Du faae! igaar kom der Reisende med deres Fører, de glemte en halv Flaske Viin, som Du nok aldrig har smagt den; de hente den ikke, jeg drikker den ikke, drik Du!"

Og hun kom frem med Vinen, heldte den i en Træskaal og gav Rudy.

"Den er god!" sagde han. "Aldrig smagte jeg saa varmende, saa ildfuld en Viin!" og hans Øine straaledede, der kom et Liv, en Glød i ham, som om alle Sorger og Tryk dunstede bort; den sprudlende, friske Menneskenatur rørte sig i ham.

"Men det er jo dog Skoleholderens Annette!" udbrød han. "Giv mig et Kys!"

"Ja giv mig den smukke Ring, Du bærer paa Fingeren!"

"Min Brudering?"

"Just den!" sagde Pigen og gød Viin i Skaalen, satte den for hans Læber, og han drak. Der strømmede Livsens Glæde ind i hans Blod, den hele Verden var hans, syntes han, hvorfor plage sig! Alt er til for at nyde og lyksaliggjøre os! Livsens Strøm er Glædens Strøm, rives med af den, lade sig bære af den, det er Lyksalighed. Han saa paa den unge Pige, det var Annette og dog ikke Annette, endnu mindre Trolldphantomet, som han havde kaldt hende, han mødte ved Grindelwald; Pigen her paa Bjerget var frisk som den nysfaldne Snee, svulmende som Alperosen og let som et Kid; dog altid skabt af Adams Ribben, Menneske som

"Jeg er hjemme!" sagde hun. "Jeg vogter min hjord!"

"Din hjord, hvor græsser den? Her er kun sne og klipper!"

"Du ved god besked!" sagde hun og lo. Her bag ved, lidt nede, er en dejlig græsgang! Der gå mine geder! jeg hytter dem godt! Ikke en mister jeg, hvad mit er **for**bliver mit!"

"Du er kæk!" sagde *Rudy*.

"Du også!" svarede hun.

"Har Du mælk, så giv mig den! Jeg tørster ganske ulidelig!"

"Jeg har noget bedre end mælk!" sagde hun, " – og det skal du få! Igår kom der rejsende med deres **bjerg**fører, de glemte en halv flaske vin, som du nok aldrig har smagt den; de henter den ikke, **og** jeg drikker den ikke - drik du **den**!"

Og hun kom frem med vinen, hældte den i en træskål og gav *Rudy*.

"Den er god!" sagde han. "Aldrig smagte jeg så varmende, så ildfuld en vin!" Og hans øjne strålede, der kom et liv, en glød i ham, som om alle sorger og tryk dunstede bort; den sprudlende, friske menneskenatur rørte sig i ham.

"Men det er jo dog skoleholderens *Annette*!" udbrød han. "Giv mig et kys!"

"Ja, **men** giv mig **så** den smukke ring, du bærer på fingeren!"

"Min brudering?"

"**Ja, netop** den!" sagde pigen og **skænkede** vin i skålen, satte den for hans læber, og han drak. Der strømmede livsens glæde ind i hans blod, den hele verden var hans, syntes han, hvorfor plage sig! Alt er til for at nydes og **for at** lyksaliggjøre os! Livsens strøm er glædens strøm, **at** rives med af den, lade sig bære af den, det er lyksalighed. Han så på den unge pige, det var *Annette* og dog ikke *Annette*, endnu mindre *Trolldfantomet*, som han havde kaldt hende, **som** han mødte ved *Grindelwald*; pigen her på bjerget var frisk som den nysfaldne sne, svulmende som alperosen og let som et kid; dog altid skabt af Adams ribben, **et** menneske som *Rudy*. Og han slyngede sine arme om hende, så ind i hendes forunderlige klare øjne, kun et sekund var det og i dette – ja forklar, fortæl, giv os det i ord – var det **mon** åndens eller dødens liv der fyldte ham?

Rudy. Og han slyngede sine Arme om hende, saae ind i hendes forunderlige klare Øine, kun et Secund var det og i dette, ja forklar, fortæl, giv os det i Ord - var det Aandens eller Dødens Liv der fyldte ham, blev han løftet eller sank han ned i det dybe, dræbende Iisvælg, dybere, altid dybere; han saae Iisvæggene som et blaagrønt Glas; uendelige Kløfter gabede rundt om, og Vandet dryppede klingende som et Klokkespil og dertil saa perleklart, lysende i blaahvide Flammer, Iisjomfruen gav ham et Kys, der iisnede ham igennem hans Ryghvirvler ind i hans Pande, han gav et Smertens Skrig, rev sig løs, tumlede og faldt, det blev Nat for hans Øine, men han aabnede dem igjen. Onde Magter havde øvet deres Spil.

Borte var Alpepigen, borte den skjulende Hytte, Vandet drev ned af den nøgne Klippevæg, Sneen laae rundt om; Rudy rystede af Kulde, gjennemblødt til Skindet, og hans Ring var borte, Bruderingen, Babette havde givet ham. Hans Gevær laae i Sneen hos ham, han tog det, vilde skyde det af, det klikkede. Vaade Skyer laae som faste Sneemasser i Kløften, Svimlen sad der og lurede paa det kraftløse Bytte, og under hende klang det i den dybe Kløft, som om en Fjeldblok faldt, knuste og bortrev Alt, hvad der vilde standse den i Faldet.

Men i Møllen sad Babette og græd; Rudy havde i sex Dage ikke været der; han som havde Uret, han som burde bede hende om Tilgivelse, for med hele sit Hjerte elskede hun ham.

XIII. I Møllerens Huus.

"Det er et rædsomt Vrøvl med de Mennesker!" sagde Stuekatten til Kjøkkenkatten. "Nu er det igjen i Stykker med Babette og Rudy. Hun græder, og han tænker nok ikke mere paa hende!"

"Det kan jeg ikke lide!" sagde Kjøkkenkatten.

"Jeg ikke heller!" sagde Stuekatten, "men jeg vil ikke sørge over det! Babette kan jo blive Kjæreste med de røde Bakkenbarter! han har da heller ikke været her siden han vilde paa Taget!"

Onde Magter have deres Spil, udenom os og indeni os; det havde Rudy fornummet og tænkt over; hvad var der foregaaet om ham og i ham,

Blev han løftet eller sank han ned i det dybe, dræbende issvælg, dybere, altid dybere? Han så isvæggene som et blågrønt glas; han så et gab af uendelige kløfter rundt om, og vandet dryppede klingende som et klokkespil og dertil så perleklart, lysende i blåhvide flammer.

Iisjomfruen gav ham et kys, der isnede ham igennem hans ryghvirvler ind i hans pande, han gav et smertens skrig, rev sig løs, tumlede og faldt, det blev nat for hans øjne, men han åbnede dem igen. Onde magter havde øvet deres spil.

-

Borte var alpepigen, borte den skulende hytte, vandet drev ned af den nøgne klippevæg, sneen lå rundt om; Rudy rystede af kulde, gennemblødt til skindet, og hans ring var borte, bruderingen, som Babette havde givet ham. Hans gevær lå i sneen hos ham, han tog det, ville skyde det af, det klikkede. Våde skyer lå som faste snemasser i kløften, Svimlen sad der også og lurede på det kraftløse bytte, og under hende klang det i den dybe kløft, som om en fjeldblok faldt, knuste og bortrev alt, hvad der ville standse den i faldet. Men i møllen sad Babette og græd; Rudy havde i seks dage ikke været der; han som havde uret, han som burde bede hende om tilgivelse, for med hele sit hjerte elskede hun ham.

-

XIII. I møllerens hus.

"Det er et rædsomt vrøvl med de mennesker!" sagde stuekatten til køkkenkatten. "Nu er det igen i stykker med Babette og Rudy. Hun græder, og han tænker nok ikke mere på hende!" "Det kan jeg ikke lide!" sagde køkkenkatten.

"Jeg ikke heller!" sagde stuekatten, "men jeg vil ikke sørge over det! Babette kan jo blive kæreste med de røde bakkenbarter! Han har dog heller ikke været her siden han ville op på taget!"

Onde magter har deres spil, både udenom os og indeni os; det havde Rudy fornummet og tænkt over. Hvad var der foregået omkring ham og i ham, der højt på bjerget? Var det syner eller en feberdrøm, aldrig havde han kendt til feber eller sygdom før. Et indblik i sig selv havde han gjort, da han fordømte Babette. Han tænkte på den vilde jagt i sit hjerte, den hede indre Føhn, som

der høit paa Bjerget? Var det Syner eller en Feberdrøm, aldrig havde han kjendt til Feber eller Sygdom før. Et Indblik i sig selv havde han gjort, idet han dømte Babette. Han tænkte paa den vilde Jagt i sit Hjerte, den hede Føhn, som der nys brød løs. Kunde han skrifte Alt for Babette, hver Tanke der i Fristelsens Stund hos ham kunde blive til Gjerning. Hendes Ring havde han tabt, og just i dette Tab havde hun genvundet ham. Kunde hun skrifte for ham? Det var som hans Hjerte skulde gaee itu idet han tænkte paa hende; der løftede sig saa mange Erindringer; han saa hende lyslevende, leende, et overgivent Barn; mangt et kærligt Ord, hun havde talt i sit Hjertes Fylde, fløi som et Solblink ind i hans Bryst, og snart var et heelt Solskin derinde for Babette.

Hun maatte kunne skrifte for ham, og hun skulde det.

Han kom til Møllen; det kom til Skriftemaal, det begyndte med et Kys og endte med at Rudy var Synderen, hans store Feil var det at kunne tvivle om Babettes Troskab, det var næsten afskyeligt af ham! slig Heftighed kunde føre dem Begge i Ulykke. Ja ganske vist! og derfor holdt Babette en lille Prædiken for ham, den fornøjede hende selv og den klædte hende saa yndigt, dog i Eet havde Rudy Ret, Gudmoders Slægtning var en Gabflab! hun vilde brænde den Bog, han havde foræret hende, og ikke eie det Mindste, der kunde huske hende paa ham.

-

"Nu er det overstaaet!" sagde Stuekatten.

"Rudy er her igjen, de forstaae hinanden, og det er den største Lykke, sige de."

"Jeg hørte i Nat," sagde Kjøkkenkatten, "Rotterne sige, den største Lykke er at æde Tællelys og at have fuldt op for sig af fordærvet Flesk. Hvem skal man nu troe, Rotterne eller Kjærestefolkene?"

"Ingen af dem!" sagde Stuekatten. "Det er altid det Sikkreste!"

Den største Lykke for Rudy og Babette var just i sin Opgang, den skønneste Dag, som den kaldes, havde de ivente, Bryllupsdagen.

Men ikke i Kirken i Bex, ikke i Møllerens Huus, skulde Brylluppet staae; Gudmoder vilde, at Brylluppet fejredes hos hende og at Vielsen

for nylig brød løs i ham. Kunne han skrifte alt for Babette, hver tanke der i fristelsens stund hos ham ville kunne blive til gerning? Hendes ring havde han tabt, og netop i dette tab havde hun genvundet ham. Og kunne hun skrifte for ham? Det var som hans hjerte skulle gå itu når han tænkte på hende; der løftede sig så mange erindringer; han så hende lyslevende, leende, et overgivent barn; mangt et kærligt ord, hun havde talt i sit hjertes fylde, fløj som et solblink ind i hans bryst, og snart var der et helt solskin derinde for Babette.

Hun måtte kunne skrifte for ham, og hun skulle det.

Han kom til møllen; det kom til et tilgivende skriftemål, det begyndte med et kys og endte med at Rudy var synderen, hans store fejl var det at han kunne tvivle om Babettes troskab, det var næsten afskyeligt af ham! Sådan en heftighed kunne føre dem begge i ulykke. Ja, ganske vist! Og derfor holdt Babette en lille prædiken for ham, den fornøjede hende selv og den klædte hende så yndigt. Dog i et havde Rudy ret: gudmors slægtning var en gavflab! Hun ville brænde den bog, han havde foræret hende, og ikke eje det mindste, der kunne huske hende på ham.

"Nu er det overstået!" sagde stuekatten. "Rudy er her igen, de forstår hinanden, og det er den største lykke, sige de." "Jeg hørte i nat," sagde køkkenkatten, "rotterne sige, at den største lykke er at æde tællelys og at have fuldt op for sig af fordærvet flæsk. Hvem skal man nu tro, rotterne eller kærestefolkene?"

"Ingen af dem!" sagde stuekatten. "Det er altid det sikreste!"-

-

Den største lykke for Rudy og Babette var snart forestående, den skønneste dag, som den kaldes, havde de i vente, bryllupsdagen. Men ikke i kirken i Bex, ikke i møllerens hus, skulle brylluppet stå; gudmor ville, at brylluppet fejredes hos hende og at vielsen fandt sted i den smukke lille kirke i Montreux. Mølleren holdt på at dette forlangende skulle opfyldes; han alene vidste hvad gudmor havde bestemt for de nygifte; de fik af hende en brudegave, der nok var en sådan lille føjelighed værd. Dagen var

fandt Sted i den smukke lille Kirke i Montreux. Mølleren holdt paa at dette Forlangende skulde opfyldes; han alene vidste hvad Gudmoder havde bestemt for de Nygifte; de fik af hende en Brudegave, der nok var en saadan lille Føielighed værd. Dagen var bestemt. Allerede Aftenen forud vilde de reise til Villeneuve, for med Skibet om Morgen en at sætte saa betids over til Montreux, at Gudmoders Døttre kunde pynte Bruden.

"Der bliver vel anden Dags Bryllup her i Huset!" sagde Stuekatten. "Ellers giver jeg ikke et Miau for det Hele!"

"Her bliver Gilde!" sagde kjøkkenkatten. "Ænder ere slagtede, Duer qvalte, og et heelt Dyr hænger paa Væggen. Jeg faaer Tandkløe ved at see paa det! - Imorgen begynder da Reisen!"

Ja imorgen! - Denne Aften sad Rudy og Babette, som Forlovede, sidste Gang i Møllen.

Udenfor var Alpegløden, Aftenklokken klang, Solstraalernes Døttre sang: "Det Bedste skeer!"

XIV. Syner i Natten.

Solen var nede, Skyerne sænkede sig i Rhonedalen mellem de høie Bjerge, Vinden blæste sydfra, en Afrikas Vind, ned over de høie Alper, en Føhn, der rev Skyerne sønder, og da Vinden var faret hen blev det et Øieblik ganske stille; de sønderrevne Skyer hang i Phantastiske Skikkelser mellem de skovgroede Bjerge hen over den iilsomme Rhoneflod; de hang i Skikkelser, som Urverdenens Sødyr, som Luftens svævende Ørn og som Sumpens springende Frøer; de sænkede sig ned paa den rivende Strøm, de seilede paa den og seilede dog i Luften. Strømmen førte med sig en med Rod opreven Gran, Vandet viste dreierende Hvirvler foran; det var Svimlen, mere end een, der dreiede sig i kreds paa den frembrusende Strøm; Maanen lyste paa Bjergtoppenes Snee, paa de mørke Skove og de hvide selsomme Skyer, Nattens Syner, Naturkræfternes Aander; Bjergbonden saae dem gennem Ruden, de seilede dernede i Skarer foran Iisjomfruen; hun kom fra sit Gletscherslot, hun sad paa det skrøbelige Skib, en opreven Gran,

bestemt. Allerede aftenen forud ville de rejse til Villeneuve, for med skibet om morgenen at sætte i så god tid over til Montreux, at gudmors døtre kunne pynte bruden.

-

"Der bliver vel så andendags-bryllup her i huset!" sagde stuekatten. "Ellers giver jeg ikke et miau for det hele!"

"Her bliver gilde!" sagde køkkenkatten. "Ænder er blevet slagtede, duer kvalte, og et helt dyr hænger på væggen. Jeg får tandkløe ved at se på det! – I morgen begynder da rejsen!"

-

Ja i morgen! – Denne aften sad Rudy og Babette, som forlovede, sidste gang i møllen. Udenfor var alpegløden, aftenklokken klang, solstrålernes døtre sang: "Det bedste sker!"

XIV. Syner i natten.

Solen var nede, skyerne sænkede sig i Rhonedalen mellem de høje bjerge, vinden blæste sydfra, en Afrikas vind, ned over de høje Alper, en Føhn, der rev skyerne sønder, og da vinden var faret hen blev det et øjeblik ganske stille; de sønderrevne skyer hang i fantastiske skikkelser mellem de skovgroede bjerge hen over den ilsomme Rhoneflod; de hang i skikkelser, som urverdenens sødyr, som luftens svævende ørn og som sumpens springende frøer; de sænkede sig ned på den rivende strøm, de sejlede på den og sejlede dog i luften. Strømmen førte med sig en med rod opreven gran, vandet viste drejende hvirvler foran; det var Svimlen, mere end en, der drejede sig i kreds på den frembrusende strøm; månen lyste på bjergtoppenes sne, på de mørke skove og de hvide sælsomme skyer, nattens syner, naturkræfternes ånder; bjergbonden så dem gennem ruden, de sejlede dernede i skarer foran Iisjomfruen; hun kom fra sit gletscherslot, hun sad på det skrøbelige skib, en opreven gran, gletschervandet bar hende ned ad strømmen til den åbne sø.

-

"Bryllupsgæsterne komme!" susede og sang det i luft og vand.

Syner derude, syner derinde. Babette drømte en

Gletschervandet bar hende ned ad Strømmen til den aabne Sø.

"Bryllupsgjæsterne komme!" susede og sang det i Luft og Vand.

Syner derude, Syner derinde. Babette drømte en underlig Drøm.

Det forekom hende, som om hun var gift med Rudy, og det allerede i mange Aar. Han var nu paa Gemsejagt, men hun var i sit Hjem, og der sad hos hende den unge Englænder med de forgyldte Bakkenbarter; hans Øine vare saa varme, hans Ord havde en Trolddoms Magt, han rakte hende Haanden, og hun maatte følge ham. De gik bort fra Hjemmet. Bestandigt nedad! - og det var for Babette som laae der en Byrde paa hendes Hjerter, den blev altid tungere, en Synd var det mod Rudy, en Synd mod Gud; og pludselig stod hun forladt, hendes Klæder vare revne itu af Tjørne, hendes Haar var graat, hun saae i Smerte opad, og paa Fjeldranden øinede hun Rudy; - hun strakte sine Arme imod ham, men vovede ikke at kalde eller bede, og det vilde heller ikke have hjulpet, thi snart saae hun, at det ikke var ham, men kun hans Jægertrøie og Hat, der hang paa Alpestokken, som Jægerne stille hen for at skuffe Gemserne! Og i grændseløs Smerte jamrede Babette: "O, var jeg død paa min Bryllupsdag, min lykkeligste Dag! Herre, du min Gud, det havde været en Naade, en Livsens Lykke! da var det Bedste skeet, der kunde skee for mig og Rudy! Ingen veed sin Fremtid!" og i gudløs Smerte styrtede hun sig ned i den dybe Fjeldkløft. Der brast en Stræng, der klang en Sørgetone -!

Babette vaagnede op, Drømmen var endt - og udslettet, men hun vidste, at hun havde drømt noget Skrækkeligt og drømt om den unge Englænder, som hun i flere Maaneder ikke havde seet, ikke tænkt paa. Mon han var i Montreux? Skulde hun faae ham at see ved Brylluppet. Der gled en lille Skygge hen om den fine Mund. Brynene rynkede sig, men snart kom et Smil og Blinket i Øiet, Solen skinnede saa smukt udenfor, og imorgen var det hendes og Rudys Bryllup.

Han var allerede i Stuen, da hun kom derned, og snart gik det afsted til Villeneuve. De vare saa lykkelige de To, og Mølleren med, han loe

underlig drøm.

Det forekom hende, som om hun var gift med Rudy, og det allerede i mange år. Han var nu på gemsejagt, men hun var i sit hjem, og der sad hos hende den unge englænder med de forgyldte bakkenbarter; hans øjne var så varme, hans ord havde en trolddoms magt, han rakte hende hånden, og hun måtte følge ham. De gik bort fra hjemmet. Bestandigt nedad – og det var for Babette som lå der en byrde på hendes hjerte, den blev altid tungere, en synd var det jo mod Rudy, en synd mod Gud; og pludselig stod hun forladt, hendes tøj var revet itu af tjørne, hendes hår var gråt, hun så i smerte opad, og på fjeldranden øjnede hun Rudy; – hun strakte sine arme imod ham, men vovede ikke at kalde eller bede, og det ville heller ikke have hjulpet, for snart så hun, at det ikke var ham, men kun hans jægertrøje og hat, der hang på alpestokken, som jægerne stiller hen for at skuffe gemserne! Og i grændseløs smerte jamrede Babette: "O, var jeg bare død på min bryllupsdag, min lykkeligste dag! Herre, du min Gud, det havde været en nåde, en livsens lykke! Da var det bedste sket, der kunne ske for mig og Rudy! Ingen kender sin fremtid!" Og i gudløs smerte styrtede hun sig ned i den dybe fjeldkløft. Der brast en streng, der klang en sørgetone -!

-

Babette vågnede op, drømmen var endt – og udslettet, men hun vidste, at hun havde drømt noget skrækkeligt og drømt om den unge englænder, som hun i flere måneder ikke havde set, ikke tænkt på. Mon han var i Montreux? Skulle hun få ham at se ved brylluppet. Der gled en lille skygge hen om den fine mund. Brynene rynkede sig, men snart kom et smil og blinket i øjet, solen skinnede så smukt udenfor, og i morgen var det hendes og Rudys bryllup.

-

Han var allerede i stuen, da hun kom derned, og snart gik det afsted til Villeneuve. De var så lykkelige de to, og mølleren med, han lo og strålede i det dejligste humør; en god far, en ærlig sjæl var han.

"Nu er vi herskabet hjemme!" sagde stuekatten.

og straaledede i det deiligste Humeur; en god Fader, en ærlig Sjæl var han.

"Nu er vi Herskabet hjemme!" sagde Stuekatten.

-

XV. Slutningen.

Det var endnu ikke Aften, da de tre glade Mennesker naaede Villeneuve, og holdt deres Maaltid. Mølleren satte sig i Lænestolen med sin Pibe og tog en lille Luur. De unge Brudefolk gik Arm i Arm ud af Byen, hen ad Kjøreveien under de buskbegroede Klipper, langs den blaagrønne, dybe Sø; det skumle Chillon speilede sine graae Mure og tunge Taarne i det klare Vand; den lille Ø med de tre Akasier laae endnu nærmere, den saae ud som en Bouquet paa Søen.

"Der maa være yndigt derovre!" sagde Babette, hun havde igjen den største Lyst at komme derover, og det Ønske kunde strax opfyldes; der laae en Baad ved Bredden, Snoren, som holdt den, var let at løse. Ingen saae man, der kunde spørges om Tilladelse, og saa tog man uden videre Baaden, Rudy forstod nok at roe.

Aarerne grebe som Fiskens Finner i det føielige Vand, det er saa bøieligt og dog saa stærkt, det er heelt Ryg til at bære, heelt Mund til at sluge, mildt smilende, Blødheden selv og dog skrækindjagende og stærkt til at sønderbryde. Der stod et skummende Kjølvand efter Baaden, der i faa Minuter med de To naaede over til Øen, hvor de steg i Land. Her var ikke større Plads end til en Dands for de To.

Rudy svingede Babette to tre Gange rundt, og saa satte de sig paa den lille Bænk, under de nedhængende Akasier, saae hinanden ind i Øinene, holdt hinanden i Hænderne, og Alt rundt om straaledede i Glands af den synkende Sol; Granskovene paa Bjergene fik et rødlilla Udseende ganske som blomstrende Lyng, og hvor Træerne slap og Klippestenen traadte frem, glødede den som om Fjeldet var transparent, Skyerne paa Himlen lyste som den røde Ild, den hele Sø var som det friske, blussende Rosenblad. Alt som Skyggerne løftede sig opad Savoyens sneedækkede Bjerge, bleve disse sortblaae, men den øverste Tinde skinnede som den røde Lava, de gjenviste et Moment fra Bjergdannelsen, da disse Masser glødende løftede sig fra Jordens

XV. Slutningen.

Det var endnu ikke aften, da de tre glade mennesker nåede Villeneuve, og holdt deres måltid. Mølleren satte sig i lænestolen med sin pibe og tog en lille lur. De unge brudefolk gik arm i arm ud af byen, hen ad kørevejen under de buskbegroede klipper, langs den blågrønne, dybe sø; det skumle Chillon spejlede sine grå mure og tunge tårne i det klare vand; den lille ø med de tre akacier lå endnu nærmere, den så ud som en buket på søen.

"Der må være yndigt derovre!" sagde Babette, hun havde igen den største lyst at komme derover, og det ønske kunne straks opfyldes; der lå en båd ved bredden, snoren, som holdt den, var let at løse. Ingen så man, der kunne spørges om tilladelse, og så tog man uden videre båden, Rudy forstod nok at ro.

Årerne greb som fiskens finner i det føjelige vand, det er så bøjeligt og dog så stærkt, vandet er som en hel ryg til at bære, en hel mund til at sluge, mildt smilende, blødheden selv og dog skrækindjagende og stærkt til at sønderbryde. Der stod et skummende kølvand efter båden, der i få minutter med de to nåde over til øen, hvor de steg i land. Her var ikke større plads end til en dans for de to.

Rudy svingede Babette to-tre gange rundt, og så satte de sig på den lille bænk, under de nedhængende akacier, så hinanden ind i øjnene, holdt hinanden i hænderne, og alt rundt om strålede i glans af den synkende sol; granskovene på bjergene fik et rødlilla udsende ganske som blomstrende lyng, og hvor træerne slap og klippestenen trådte frem, glødede den som om fjeldet var transparent, skyerne på himlen lyste som den røde ild, den hele sø var som det friske, blussende rosenblad. Alt som skyggerne løftede sig opad Savoyens snedækkede bjerge, blev disse sortblå, men den øverste tinde skinnede som den røde lava, de viste et moment fra bjergdannelsen, da disse masser glødende løftede sig fra jordens skød og endnu ikke var slukkede. Det var en alpeglød, som Rudy og Babette aldrig troede at have set magen til. Det snedækkede Dent du Midi havde en glans som fuldmånens skive, da den løfter sig i horisonten.-

Skjød og endnu ikke vare slukkede. Det var en Alpegløden, som Rudy og Babette aldrig troede at have seet Magen til. Det sneedækkede Dent du Midi havde en Glands som Fuldmaanens Skive, idet den løfter sig i Horizonten.

"Saa megen Deilighed! saa megen Lykke!" sagde de To. - "Mere har Jorden ikke at give mig! sagde Rudy. "En Aftenstund som denne er dog et heelt Liv! hvor tidt fornåm jeg min Lykke, som jeg fornemmer den nu og tænkte, om nu Alting endte, hvor lykkeligt har jeg dog levet! hvor velsignet er denne Verden! og Dagen endte, men en ny begyndte igjen, og jeg syntes, at den var endnu smukkere! Vor Herre er dog uendelig god, Babette!"

"Jeg er saa lykkelig!" sagde hun.

"Mere har Jorden ikke at give mig!" udbrød Rudy.

Og Aftenklokkerne klang fra Savoyens Bjerger, fra Schweizes Bjerger; i Guldglans løftede sig mod Vest det sortblaae Jura.

"Gud give Dig det Herligste og Bedste!" udbrød Babette.

"Det vil han!" sagde Rudy. "Imorgen har jeg det! imorgen er Du ganske min! min egen lille, yndige Kone!"

"Baaden!" raabte Babette i det Samme.

Baaden, der skulde føre dem tilbage, var gaaet løs og drev fra Øen.

"Jeg henter den!" sagde Rudy, kastede sin Kjole, rev sine Støvler af, sprang i Søen og tog raske Tag henimod Baaden.

Koldt og dybt var det klare, blaagrønne Iisvand fra Bjergets Gletscher. Rudy saae ned deri, kun et eneste Blik og det var, som saae han en Guldring trille, blinke og spille, - sin tabte Brudering tænkte han paa, og Ringen blev større, videde sig ud i en funklende Kreds og i denne lyste den klare Gletscher; uendelig dybe Kløfter gabede rundt om, og Vandet dryppede klingende som et Klokkespil og lysende med hvidblaae Flamme; i et Nu saae han, hvad vi maae sige i lange, mange Ord. Unge Jægere og unge Piger, Mænd og Qvinder engang sjunkne i Gletscherens Kløfter stode her lys levende med aabne Øine og smilende Mund, og dybt under dem lød fra begravne Byer Kirkeklokkens Klang; Menigheden knælede under

"Så megen dejlighed, så megen lykke!" sagde de to. - "Mere har jorden ikke at give mig! sagde Rudy. "En aftenstund som denne er dog et helt liv! Hvor tit fornåm jeg min lykke, som jeg fornemmer den nu og tænkte, om nu alting endte: hvor lykkeligt har jeg dog levet! Hvor velsignet er ikke denne verden! Og dagen endte, men en ny begyndte jo igen, og jeg syntes, at den var endnu smukkere! Vorherre er dog uendelig god, Babette!"

"Jeg er så lykkelig!" sagde hun.

"Mere har jorden ikke at give mig!" udbrød Rudy. Og aftenklokkerne klang fra Savoyens bjerger, fra Schweiz' bjerger; i guldglans løftede sig mod vest det sortblå Jura-bjergmassiv. "Gud give dig det herligste og bedste!" udbrød Babette.

"Det vil han!" sagde Rudy. "I morgen har jeg det! Imorgen er du ganske min! Min egen lille, yndige kone!"

"Båden?" råbte Babette i det samme. Båden, der skulde føre dem tilbage, var gået løs og drev fra øen.

"Jeg henter den!" sagde Rudy, kastede sin kjole, rev sine støvler af, sprang i søen og tog raske tag henimod båden.

- Koldt og dybt var det klare, blågrønne isvand fra bjergets gletscher. Rudy så ned i det, kun et eneste blik og det var, som så han en guldring trille, blinke og spille dernede, - sin tabte brudering tænkte han på, og ringen blev større, udvidede sig i en funklende kreds og i denne lyste den klare gletscher; uendelig dybe kløfter gabede rundt om, og vandet dryppede klingende som et klokkespil og lysende med hvidblå flammer; pludselig så han, hvad vi må sige i lange, mange ord. Unge jægere og unge piger, mænd og kvinder engang sunkne i gletscherens kløfter stod nu her lyslevende med åbne øjne og smilende mund, og dybt under dem lød fra begravede byer kirkeklokkens klang; menigheden knælede under kirkehvelvingen, isstykker dannede orgelpiber, fjeldstrømmen orglede; Isjomfruen sad på den klare, gennemsigtige bund, hun løftede sig op mod Rudy, kyssede hans fødder, og der gik en dødens isnen gennem alle hans lemmer, et elektrisk stød

Kirkehvelvingen, Iisstykker dannede Orgelpiber, Fjeldstrømmen orglede; Iisjomfruen sad paa den klare, gjennemsigtige Bund, hun løftede sig op mod Rudy, kyssede hans Fødder, og der gik en Dødsisnen gennem hans Lemmer, et elektrisk Stød - Iis og Ild! man skjelner ikke derimellem ved den korte Berørelse. "Min! min!" klang det om ham og ind i ham. "Jeg kyssede Dig, da Du var lille! kyssede Dig paa din Mund! nu kysser jeg Dig paa din Taa og paa din Hæl, min er Du heel!" Og han var borte i det klare, blaae Vand. Alt var stille; Kirkeklokkerne hørte op at ringe, de sidste Toner forsvandt med Glandsen paa de røde Skyer. "Min er Du!" klang det i det Dybe; "min er Du!" klang det i det Høie, fra det Uendelige. Deiligt at flyve fra Kjærlighed til Kjærlighed, fra Jorden ind i Himlen. Der brast en Stræng, der klang en Sørgetone, Dødens Iiskys besejrede det Forkrænelige; Forspillet endte for at Livs-Dramaet kunde begynde, Misklangen opløses i Harmonie. Kalder Du det en sørgelig Historie? Stakkels Babette! for hende var det Angestens Stund! Baaden drev længer og længer bort. Ingen i Land vidste, at Brudeparret var paa den lille Ø. Aftenen tog til; Skyerne sænkede sig; Mørket kom. Ene, fortvivlet, jamrende stod hun der. Et Gudsveir hang over hende; Lynblink lyste over Jurabjergene, over Schweizerlandet og over Savoyen; fra alle Sider Blink paa Blink, Drøn i Drøn, de rullede i hinanden, flere Minuter lang. Lynblinkene fik snart Solens Glands, man kunde see hver enkelt Viinstok som ved Middagstid, og strax derpaa rugede igjen det sorte Mørke. Lynene dannede Sløifer, Filtringer, Zikzak, sloge ned rundt om i Søen, de lyste fra alle Sider, mens Drønene voxte ved Ecchoets Bulder. Paa Land drog man Baadene op paa Strandbredden; Alt, hvad levende var, søgte Ly! - og nu strømmede Regnen ned. "Hvor er dog Rudy og Babette i dette Guds Veir!" sagde Mølleren. Babette sad med foldede Hænder; med Hovedet i sit Skjød, stum af Smerte, af Skrig og Jamren. "I det dybe Vand!" sagde hun ind i sig selv.	– is og ild! Man skelner ikke mellem de to ved den korte berøring. - "Min! Min!" klang det om ham og ind i ham. "Jeg kyssede dig, da du var lille! Kyssede dig på din mund! Nu kysser jeg dig på din tå og på din hæl, min er du hel!" Og han var borte i det klare, blå vand. Alt var stille; kirkeklokkerne hørte op at ringe, de sidste toner forsvandt med glansen på de røde skyer. - "Min er du!" klang det i det dybe; " – min er du!" klang det i det høje, fra det uendelige. Dejligt at flyve fra kærlighed til kærlighed, fra jorden ind i himlen. Der brast en streng, der klang en sørgetone, dødens is-kys besejrede det forkrænelige; forspillet endte for at livs-dramaet kunne begynde, misklangen opløses i harmoni. Kalder du det en sørgelig historie? Stakkels Babette! For hende var det angstens stund! Båden drev længere og længere bort. Ingen i land vidste, at brudeparret var på den lille ø. Aftenen tog til; skyerne sænkede sig; mørket kom. Ene, fortvivlet, jamrende stod hun der. Et frygteligt uvejr hang over hende; lynblink lyste over Jurabjergene, over Schweiz og over Savoyen; fra alle sider blink på blink, drøn i drøn, de rullede i hinanden, flere minutter langt. Lynblinkene fik snart solens glans, man kunne se hver enkelt vinstok som ved middagstid, og straks derpå rugede igen det sorte mørke. Lynene dannede sløjfer, filtringer og zigzag slog ned rundt om i søen, de lyste fra alle sider, mens drønene voksede ved ekkoets bulder. På land drog man bådene op på strandbredden; alt, hvad der var levende, søgte ly! – og nu strømmede regnen ned.- "Hvor er dog Rudy og Babette i dette forfærdelige vejr?" sagde mølleren. Babette sad med foldede hænder; med hovedet i sit skjød, stum af smerte, af skrig og jamren. "I det dybe vand!" sagde hun ind i sig selv. "Dybt nede, som under gletscheren, er han!" I hendes tanker kom, hvad Rudy havde fortalt om sin mors død, om sin frelse, da han som et lig løftedes op af gletschernes kløfter. "Isjomfruen har ham igen!"
--	--

"Dybt nede, som under Gletscheren, er han!" I hendes Tanker kom, hvad Rudy havde fortalt om sin Moders Død, om sin Frelse, da han som Liig løftedes op af Gletscherns Kløfter. "Iisjomfruen har ham igjen!" Og der lyste et Lyn, saa blendende, som Solglands paa den hvide Snee. Babette foer iveiret; Søen løftede sig i dette Nu, som en skinnende Gletscher, Iisjomfruen stod der, majestætisk, blaableg, skinnende, og ved hendes Fødder laae Rudys Liig; "Min!" sagde hun og rundt om var igjen Mulm og Mørke, skyllende Vand. "Grusomt!" jamrede Babette. "Hvorfor skulde dog han døe, idet vor Lykkes Dag kom! Gud! lys op i min Forstand! lys ind i mit Hjerte! jeg forstaaer ikke dine Veie! famler i din Almagt og Viisdom!" Og Gud lyste ind i hendes Hjerte. Et Tankeblink, en Naadens Straale, hendes Drøm sidste Nat, lyslevende, gjenneblinkede hende; hun huskede Ordene, hun havde talt: Ønsket om det Bedste for sig og Rudy. "Vee mig! var det Syndens Frø i mit Hjerte! var min Drøm et Fremtids-Liv, hvis Stræng maatte rives over for min Frelses Skyld! Jeg Elendige!" Jamrende sad hun i den mulmmørke Nat. I dens dybe Stilhed klang, syntes hun, endnu Rudys Ord; de sidste han her sagde: "Mere Lykke har Jorden ikke at give mig!" De klang i Glædens Fylde, de gjentoges i Smertens Væld. - - Kysterne smile; Viinranken sætter svulmende Druer; Dampskibe med vaiende Flag jage forbi, Lystbaade med deres to udspændte Seil flyve som hvide Sommerfugle hen over Vandspeilet; Jernbanen over Chillon er aabnet, den fører dybt ind i Rhonedalen. Ved hver Station udstige Fremmede, de komme med deres i Rødt indbundne Reisebog og læse sig til, hvad Mærkeligt de have at see. De besøge Chillon, de see derude i Søen den lille Ø med de tre Akasier, og læse i Bogen om Brudeparret, der i Aaret 1856 en Aftenstund seilede derover, Brudgommens Død, og: "først næste Morgen hørte man paa Kysten Brudens fortvivlede	Og der lyste et lyn, så blændende, som solglans på den hvide sne. <i>Babette</i> for i vejret; søen løftede sig i dette nu, som en skinnende gletscher, <i>Isjomfruen</i> stod der, majestætisk, blåbleg, skinnende, og ved hendes fødder lå <i>Rudys</i> lig; "<i>Min!</i>" sagde hun og rundt om var igen mulm og mørke, skyllende vand. - - "Grusomt!" jamrede <i>Babette</i>. "Hvorfor skulle han dog dø, <i>idag hvor</i> vor lykkes dag kom? Gud! Lys op i min forstand! Lys ind i mit hjerte! Jeg forstår ikke dine veje! <i>Jeg</i> famler i din almagt og Visdom!" Og Gud lyste ind i hendes hjerte. Et tankeblink, en nådens stråle, hendes drøm sidste nat, lyslevende, gjenneblinkede hende; hun huskede ordene, hun havde talt: ønsket om det bedste for sig og <i>Rudy</i>. "Ve mig! Var det <i>mon</i> syndens frø i mit hjerte, var min drøm et fremtids-liv, hvis streng måtte rives over for min frelses skyld? Jeg elendige!" - Jamrende sad hun i den mulmmørke nat. I dens dybe stilhed klang, syntes hun, endnu <i>Rudys</i> ord, <i>de</i> sidste han her sagde: "Mere lykke har jorden ikke at give mig!" De klang i glædens fylde, de gentoges i smertens væld. - - Et par år er <i>nu</i> gået siden. Søen smiler, kysterne smiler; vinranken sætter svulmende druer; dampskibe med vajende flag jager forbi, lystbåde med deres to udspændte sejl flyver som hvide sommerfugle hen over vandspejlet; jernbanen over <i>Chillon</i> er åbnet, den fører dybt ind i <i>Rhonedalen</i>. Ved hver station udstiger fremmede, de kommer med deres i rødt indbundne rejsebog og læser sig til, hvad mærkeligt de <i>her</i> har at se. De besøger <i>Chillon</i>, de ser derude i søen den lille ø med de tre akacier, og læser i bogen om brudeparret, der i året 1856 en aftenstund sejlede derover, brudgommens død, og: "først næste morgen hørte man på kysten brudens fortvivlede skrig." Men rejsebogen melder intet om <i>Babettes senere</i> stille levedage hos sin far, ikke i møllen, <i>for</i> der bo nu fremmede, men i det smukke hus nær
---	---

Skrig." Men Reisebogen melder Intet om Babettes stille Levedage hos sin Fader, ikke i Møllen, der boe nu Fremmede, men i det smukke Huus nær Banegaarden, hvor fra Vinduet hun mangel Aften endnu seer hen over Kastanietræerne til de Sneebjerger, hvor engang Rudy tumlede sig; hun seer i Aftenstunden Alpegløden, Solens Børn leire sig deroppe og gjentage Sangen om Vandringsmanden, som Hvirvelvinden afrev Kappen og førte bort: Hylsteret og ikke Manden tog den. Der er Rosenglands paa Bjergets Snee, der er Rosenglands i hvert Hjerter, hvor Tanken er: "Gud lader det Bedste skee for os!" men det bliver os ikke altid aabenbaret, saaledes som det blev for Babette i hendes Drøm.	banegården, hvor fra vinduet hun mangel aften endnu ser hen over kastanietræerne til de snebjerger, hvor engang <i>Rudy</i> tumlede sig; hun ser i aftenstunden alpegløden, solens børn lejrer sig deroppe og gentager sangen om vandringsmanden, som hvirvelvinden afrev kappen og førte bort: <i>den tog kun</i> hylstret og ikke manden. Der er rosen glans på bjergets sne, der er rosen glans i hvert hjerte, hvor tanken er: "Gud lader det bedste ske for os!" <i>Men</i> det bliver os ikke altid åbenbaret, så <i>dan</i> som det blev for <i>Babette</i> i hendes drøm.
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte 'digitale fejl' i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©